

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ
โดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ ระหว่างปี พ.ศ. 2545 - 2550

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ
โดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ ระหว่างปี พ.ศ. 2545 - 2550

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2553

นิตย์ เนียงน้อย. (2553). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์อภิमान ระหว่างปี พ.ศ. 2545 – 2550.

ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:

รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล, อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอน ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาของคริฟเพนเดอร์ฟ และวิธีวิเคราะห์ อภิमानตามแบบวิธีของกลาส กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นปริญญาณิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตและ นักศึกษาระดับปริญญาโทที่พิมพ์เผยแพร่ในระหว่างปีการศึกษา 2545-2550 จำนวน 113 เรื่อง จาก 11 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัย มหาสารคาม มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยบูรพาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และ มหาวิทยาลัยทักษิณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบตรวจสอบรายการ และแบบสรุปลักษณะ รายละเอียดของงานวิจัย สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ด้านการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาใช้ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ และการแจกแจงความถี่ ส่วนการวิเคราะห์อภิमानใช้สูตรการคำนวณหา ค่าขนาดอิทธิพลของกลาส

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการสังเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการ อ่าน และวิธีสอนที่พบมากที่สุดในการนำไปใช้ในทักษะต่างๆ คือ วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดย ระดับชั้นเรียนที่มีการวิจัยมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และแบบแผนการวิจัยที่ใช้มาก ที่สุดคือแบบ Non Randomized One Group Pretest-Posttest Design ทั้งนี้ขนาดของกลุ่ม ตัวอย่างที่งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้อยู่ระหว่าง 31-40 คน และในด้านความมีนัยสำคัญโดยรวมของ งานวิจัยทั้งหมด (Overall Significance) พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ผลการสังเคราะห์เชิงอภิमान ซึ่งมีวิจัยที่มีคุณสมบัติสามารถนำมาสังเคราะห์เชิงอภิमान จำนวน 21 เรื่อง พบวิธีสอนที่มีค่าขนาดอิทธิพลในระดับมากซึ่งแสดงถึงควมมีประสิทธิภาพของวิธี สอนนั้นๆ โดยสามารถแบ่งได้ 4 ทักษะ คือ 1) ทักษะการฟัง-พูด ได้แก่ วิธีการสอนแบบมุ่ง ประสพการณ์ภาษา มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.72 2) ทักษะการอ่าน มี 6 วิธี ได้แก่ วิธี DR-TA (Directed Reading- Thinking Activity) มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.81 การสอน แบบกว้างขวาง มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.42 การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท มีค่าเฉลี่ย ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.18 วิธีการสอนแบบมุ่งประสพการณ์ภาษา มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.92 วิธีการอ่านเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.75 และการใช้โครงสร้างระดับ ยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสพการณ์เดิม มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.71

3) ทักษะการเขียน ได้แก่ การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน มีค่าเฉลี่ยขนาด
อิทธิพลเท่ากับ 1.13 และ 4) ทักษะการอ่าน-เขียน พบการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียน
CIRC มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.46

THE SYNTHESIS OF RESEARCH ON METHODS AND TECHNIQUES IN TEACHING
ENGLISH BY CONTENT ANALYSIS AND MATA-ANALYSIS TECHNIQUES
DURING 2002-2007

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
October 2010

Nit Neingnoi. (2010). *The Synthesis of Research on Methods and Techniques in Teaching English by Content Analysis and Meta-Analysis Techniques during 2002-2007*.

Master thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Associate Professor Chaleosri Pibulchol, Lecturer Dr. Wanlapa Thaijinda.

The purpose of this research was to analyze and synthesize the general characteristics and the findings of 113 of Master's theses in the area of methods and techniques in teaching English in the secondary level by content analysis and meta-analysis. The theses were published during 2002-2007 from 11 public universities as followings: Kasetsart University, Silpakorn University, Srinakharinwirot University, Chiangmai University, Naresuan University, Khon Kaen University, Mahasarakham University, Ubon Ratchathani University, Burapha University, Prince of Songkla University, and Thaksin University. The research instruments were the checklist form and the summary form. Descriptive statistic through frequency and percentage were used in content analysis. For meta-analysis used effect size statistic.

Results:

1. The findings from content analysis showed that the language skill mostly studied was reading and the teaching method mostly found it was the Communicative Languages Teaching Approach. For the research methodology it was found that the target populations mostly used in the studies was the Matthayomsuksa 4 student and the number of students were between 31 and 40. Moreover, the type of research design mostly used in the studies was Non Randomized One Group Pretest–Posttest Design

2. The findings from meta-analysis, which were synthesized from 21 qualified studies, revealed that the outcomes categorized into 4 groups based on language skills as follows:

2.1 For listening-speaking skill the mostly effective teaching method was Concentrated Language Encounters Method with the average effect size at 0.72

2.2 For reading skill there were 6 mostly effective teaching methods. They were Directed Reading-Thinking Activity, Extensive Reading Method, Reciprocal Teaching Technique, Concentrated Language Encounters Method, Communicative Reading Approach

Technique, and Top-Level Structure with Schema Enhancing Activities, with the average effect size at 1.81, 1.42, 1.18, 0.92, 0.75 and 0.71 respectively.

2.3 For writing skill the mostly effective teaching method was Genre-Based Approach Technique with the average effect size at 1.13.

2.4 For reading-writing skill the mostly effective teaching method was Co-operative Integrated Reading and Composition Technique with the average effect size at 1.46.

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
งบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ 2552
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา
และวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาน ระหว่างปี พ.ศ. 2545 - 2550

ของ

นิตย์ เนียงน้อย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)
วันที่ 15 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.อัญชลี จันทร์เสมอ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากอย่างยิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์
ดร.วัลลภา ไทยจินดา กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ทั้งสองท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้
คำปรึกษา แนะนำในการจัดทำกรวิจัยทุกขั้นตอน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ประณต เค้าจิม

อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส และอาจารย์ ดร. วไลพร ฉายา ท่านทั้งสามได้กรุณาช่วยตรวจสอบ
และให้คำแนะนำในการจัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณ
อาจารย์ ดร. อัญชลี จันทรเสม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์ และรองศาสตราจารย์
ดร. บังอร พานทอง ท่านทั้งสามได้ช่วยกรุณาแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้งานวิจัยนี้
สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษา
ตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่ง
ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักว่าการศึกษาในระดับปริญญาโทของผู้วิจัยนั้นมิได้สิ้นสุดเพียงการทำปริญญ
านิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลงได้ หากผู้วิจัยได้เรียนรู้กระบวนการเรียนรู้ที่ต้องสืบเนื่องต่อไปอย่างไม่มีที่
สิ้นสุด และจะต้องนำความรู้นั้นไปยังประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นต่อไป

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ พ่อ แม่ และพี่ชายทุกคน รวมทั้งขอขอบคุณ พี่ๆ
เพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจที่ดีเสมอมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำวิจัย และผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยเรื่องนี้
จะมีประโยชน์แก่ผู้ศึกษาต่างๆ ที่สนใจและมีบทบาทในการร่วมพัฒนาการจัดการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษของประเทศไทยให้มีความก้าวหน้าต่อไป

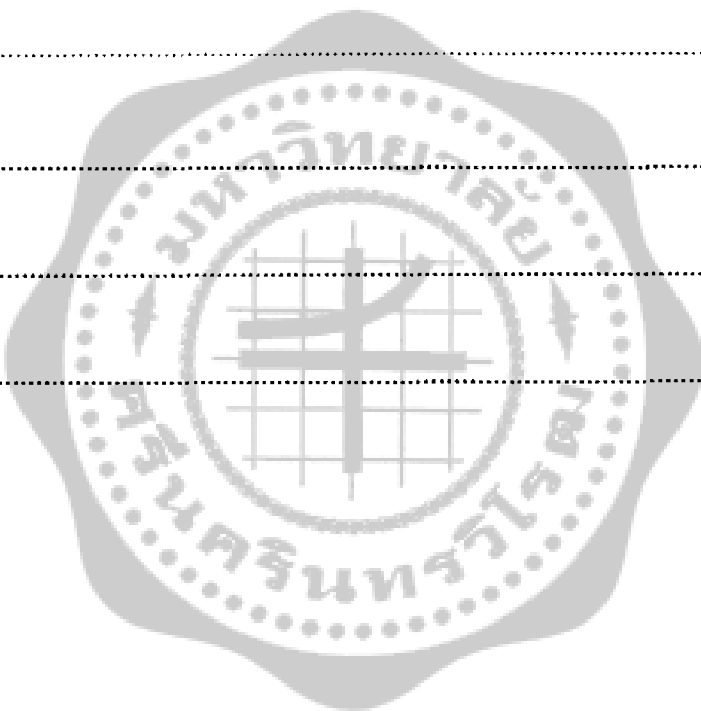
นิตย์ เนียงน้อย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	7
การจัดการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ.....	13
แนวคิดเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย.....	18
การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ.....	19
การสังเคราะห์เชิงปริมาณ.....	23
การสังเคราะห์โดยวิธีวิเคราะห์อภิมาน.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานสังเคราะห์งานวิจัยทางด้าน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	39
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	43
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	43
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สภาพทั่วไปของงานวิจัย.....	50
ผลการสังเคราะห์เชิงอภิมาน.....	106
ผลการสังเคราะห์เชิงเนื้อหา.....	110

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 ผลการสังเคราะห์ข้อมูล.....	125
สังเขปความมุ่งหมายของการวิจัย ความสำคัญของการวิจัย	
วิธีดำเนินการวิจัย การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	125
สรุปผลการวิจัย.....	127
อภิปรายผล.....	135
ข้อเสนอแนะ.....	139
บรรณานุกรม.....	140
ภาคผนวก.....	146
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	196

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แนวทางการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	10
2 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยจำแนกตามปีการศึกษาที่ผลิตงานวิจัย.....	50
3 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามสถาบัน.....	51
4 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตาม เนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัย และระดับชั้นเรียน.....	53
5 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยจำแนกตามแบบแผนการวิจัย.....	54
6 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตาม แหล่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	55
7 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยด้านขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	56
8 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	57
9 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามระยะเวลาในการทดลอง.....	57
10 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ.....	59
11 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง.....	61
12 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด.....	62
13 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด.....	63
14 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน.....	65
15 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน.....	68
16 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน.....	70
17 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง.....	72

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

18	ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน.....	73
19	ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน.....	74
20	ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามกลุ่มตัวแปรตาม และการตั้งสมมุติฐาน.....	75
21	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอน ทักษะบูรณาการ.....	77
22	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง.....	79
23	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด.....	80
24	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด.....	82
25	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน.....	84
26	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน.....	87
27	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน.....	89
28	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง.....	92
29	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน.....	94
30	ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน.....	95
31	ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามตัวแปรตามร่วม.....	96
32	ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามประเภทเครื่องมือ ที่ใช้ในการทดลอง.....	97
33	ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามการตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการทดลอง.....	98
34	ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรตามที่จำแนกตามประเภทเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	100
35	ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรตามที่จำแนกตามการตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	102
36	ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามสถิติพื้นฐาน.....	104
37	ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามสถิติ ทดสอบสมมุติฐาน.....	105

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
38 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยจำแนกตามความมีนัยสำคัญโดยรวม.....	105
39 ค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ในทักษะต่างๆ.....	107

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันมีงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก มีการนำเทคนิคและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษจากต่างประเทศ มาปรับปรุงและทดลองใช้กับนักเรียนไทยในบริบทของสังคมไทย เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในด้านต่างๆ ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน รวมถึงการเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ งานวิจัยเหล่านี้กระจายไปตามฐานข้อมูลต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาโดยทั่วไป หากได้มีการรวบรวมจัดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบตามทักษะ และสังเคราะห์เพื่อดูประสิทธิผลประสิทธิภาพของเทคนิคต่างๆ รวมทั้งข้อเสนอแนะจากงานวิจัยนั้นๆ จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการนำเทคนิคเหล่านั้นไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบท เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of research) เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้นๆ หลายๆ เรื่อง มาศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบของปัญหาที่เป็นข้อยุติ (สายวรุณ บุญคง. 2536 : 4) หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การสังเคราะห์งานวิจัย คือ การรวบรวมงานวิจัยจากแหล่งต่างๆ ที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน เพื่อหาข้อสรุป และแนวโน้มของงานวิจัยโดยรวม ซึ่งผลจากการสังเคราะห์จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในเรื่องนั้นๆ ในการนำไปปรับใช้หรือเป็นฐานข้อมูลในการศึกษา และทำการวิจัยในสิ่งที่แตกต่างออกไปเพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อน การสังเคราะห์งานวิจัยนั้นสามารถจำแนกได้ออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative synthesis) และประเภทที่สอง คือ การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative synthesis)

การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ หรือการสังเคราะห์เชิงบรรยาย คือ การอ่านรายงานการวิจัยแล้วนำมาสรุปเข้าด้วยกัน (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 1) มีนักการศึกษาหลายท่านได้จำแนกประเภทของการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ในการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะไว้แตกต่างกัน คือ สโตน ดันฟี (Stone Dunphy) เสนอประเภทของการวิเคราะห์เนื้อหาตามสาขา 7 สาขา คือ สาขาจิตเวช สาขาจิตวิทยา สาขาประวัติศาสตร์ สาขามานุษยวิทยา สาขาการศึกษา สาขาปรัชญา และสาขาภาษาศาสตร์ (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 9; อ้างอิงจาก Dunphy. 1966) ในขณะที่ โฮลสตี (Holsti) จำแนกการวิเคราะห์เนื้อหาเป็น 3 แบบ คือ 1) การวิเคราะห์หาลักษณะของการสื่อความหมายในสาระต่างๆ ว่าเป็นเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับใคร 2) การวิเคราะห์เชิงเหตุผล เพื่อหาเหตุผล ตลอดจนผลจากข้อมูล และ 3) การวิเคราะห์ผลเฉพาะส่วนที่เป็นผลของการสื่อความหมาย (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 9; อ้างอิงจาก Holsti 1969) ส่วน คริฟเพนดอร์ฟ (Krippendorff) เสนอการวิเคราะห์เนื้อหาเป็น 6 ประเภท คือ 1) วิเคราะห์เนื้อหาแบบ เป็นการวิเคราะห์ว่าเนื้อหาสาระ

นั้นมียกประกอบอะไรบ้าง มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีการแปลงรูปแบบออกมาในรูปความสัมพันธ์อื่นได้บ้างหรือไม่ 2) วิเคราะห์เนื้อหามาตรฐาน เพื่อประเมินคุณค่าของสาระเนื้อหาว่ามีคุณค่ามากน้อยเพียงไร หรือแตกต่างไปจากมาตรฐานมากน้อยเพียงใด 3) วิเคราะห์เพื่อหาดัชนีบางอย่าง เช่น ความถี่ของคำที่ชี้ถึงความรู้สึกพึงพอใจ เป็นต้น 4) วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหากลุ่มคำแบบต่างๆ 5) วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหาความหมาย การสรุปประเด็น การหาสาเหตุและผล การอธิบายพฤติกรรม และ 6) การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหากระบวนการภายใน เช่น การวิเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม เป็นต้น (อุทุมพร จามรนาน. 2531: 10; อ้างอิงจาก Krippendorff 1980) การวิเคราะห์เนื้อหาที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าไม่มีหลักเกณฑ์ในการจำแนกตายตัว ขึ้นอยู่กับผู้วิเคราะห์ว่าต้องการใช้เกณฑ์ของอะไรในการจำแนกเนื้อหา

การสังเคราะห์เชิงปริมาณ คือ การวิเคราะห์ข้อสรุปของรายงานการวิจัยแต่ละเรื่องโดยอาศัยเทคนิคทางสถิติ มีการคำนวณค่าหรือดัชนีมาตรฐานของผลการวิจัยออกมาเพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบ (สายวรุณ บุญคง. 2535: 4) วิธีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณนั้นสามารถทำได้หลายหลาก อาทิเช่น 1) วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม (Traditional vote-counting) เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยจากการนับความถี่ของผลการทดสอบสมมุติฐานทางสถิติ 2) วิธีหาระดับนัยสำคัญจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote-counting method yielding significant level) เป็นการนำสัดส่วนของงานวิจัยที่มีค่าความน่าจะเป็นเกิน 0.50 มาทดสอบสมมุติฐานว่าเกินกว่าค่าที่กำหนดหรือไม่ 3) วิธีการประมาณค่าอิทธิพลจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote-counting method yielding estimator of effect size) เป็นวิธีที่พัฒนาปรับปรุงวิธีการนับคะแนนเสียงให้ดีขึ้นโดยให้สามารถประมาณค่าพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลได้ 4) วิธีรวมสะสมค่าความน่าจะเป็น (Cumulation of p-values) เป็นการนำค่าความน่าจะเป็นที่เป็นดัชนีมาตรฐานไม่มีหน่วยมารวมกันด้วยวิธีการทางสถิติ และ 5) วิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta-analysis) เป็นการแปลงค่าผลวิจัยให้อยู่ในรูปค่าดัชนีมาตรฐานแล้วคำนวณหาค่าเฉลี่ยและความแปรปรวนของขนาดอิทธิพล

การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณตามวิธีการต่างๆ ที่กล่าวมานี้ วิธีหนึ่งที่เป็นที่นิยมคือวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ เพราะมีการเก็บข้อมูลจากงานวิจัยทุกส่วนอย่างมีระบบและน่าเชื่อถือ อีกทั้งค่าขนาดอิทธิพลที่ได้จากผลวิจัยแต่ละเรื่องก็นำมาสังเคราะห์นั้น เป็นค่าสถิติที่มีสารสนเทศเกี่ยวกับผลการวิจัยที่สมบูรณ์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณมีผู้เชี่ยวชาญนำเสนอไว้ในรูปแบบที่แตกต่างกัน 6 วิธี (เนงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 65) คือ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของกลาส (Glass) วิธีนี้สามารถสังเคราะห์งานวิจัยเชิงทดลองรวมกับงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ได้ มีสูตรการคำนวณค่าอิทธิพลทั้งจากผลการทดลองและค่าสหสัมพันธ์ที่แตกต่างกันทุกแบบการวิจัย 2) การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของฮันเตอร์ (Hunter) ลักษณะเด่นตามวิธีของฮันเตอร์คือ มีการปรับแก้ความคลาดเคลื่อนในดัชนีมาตรฐานก่อนที่จะนำมาสังเคราะห์สรุปผล 3) การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของโรเซนธอล (Rosenthal) วิธีนี้มีการนำค่าระดับนัยสำคัญมาใช้ในการสังเคราะห์ 4) การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของเฮดเจส์ (Hedges) หลักการที่สำคัญของวิธีการนี้ คือ

ยี่ดัดลักษณะการแจกแจงของค่าประมาณดัชนีมาตรฐานขนาดอิทธิพล 5) การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของสเลวิน (Slavin) วิธีนี้ให้ความสำคัญกับการคัดเลือกรงานวิจัยที่มีคุณภาพมาทำการสังเคราะห์ และ 6) การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของมัลเลน (Mullen) วิธีนี้มีการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ BASIC Meta-Analysis เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ อย่างไรก็ตามการสังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 6 รูปแบบที่กล่าวมานั้นจะมีความแตกต่างกันเฉพาะวิธีในการวิเคราะห์ข้อมูลเท่านั้น แต่ขั้นตอนอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่างานสังเคราะห์งานวิจัยในปัจจุบันใช้ทั้งแบบการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะและการสังเคราะห์เชิงปริมาณ หรือทั้งสองแบบรวมกัน ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้สังเคราะห์ ถ้าผู้สังเคราะห์ต้องการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยการบรรยายสรุปหรือความเรียงจะใช้การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ แต่ถ้าผู้สังเคราะห์ให้ความสนใจกับการสังเคราะห์ผลวิจัยที่อยู่ในรูปค่าสถิติของแต่ละงานวิจัยจะใช้การสังเคราะห์เชิงปริมาณ หรือใช้ทั้งสองรูปแบบผสมผสานกัน

การรวบรวมและสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น มีผู้วิจัยทำการรวบรวมและสังเคราะห์มาอย่างต่อเนื่อง บางงานวิจัยทำการสังเคราะห์เฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา เช่น ในระดับชั้นประถมศึกษา มีการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2541 (กรมวิชาการ, 2542) ผลการสังเคราะห์โดยรวมพบว่า 1) วิธีการเรียนและวิธีการสอนทุกวิธีมีผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 2) ด้านการสอนวิธีการสอนแบบใช้กิจกรรมมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามด้านต่างๆ สูงกว่าวิธีการสอนแบบอื่น 3) ด้านการเรียนพบว่าวิธีการเรียนจากเพื่อนมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามด้านต่างๆ สูงกว่าวิธีการเรียนแบบอื่น และ 4) ผลการสอนต่อการเรียนรู้ทักษะต่างๆ โดยใช้รูปแบบการสอนที่แตกต่างกันมีทั้งให้ผลที่แตกต่างและไม่แตกต่างกัน สำหรับระดับชั้นมัศึกษานั้นพบการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในระหว่างปี พ.ศ. 2536-2544 โดยนาคยา บุญเรือง (2547) เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยโดยสรุปพบว่า ประสิทธิภาพของวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าประสิทธิภาพของวิธีการสอนตามปกติ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า งานวิจัยที่ถูกนำมาสังเคราะห์ส่วนใหญ่เป็นปริญญาานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา โดยมีการสังเคราะห์ครั้งล่าสุดในปี พ.ศ. 2545 และจากการสำรวจพบว่าปัจจุบันมีงานวิจัยที่เป็นปริญญาานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศไทยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่ได้รับการตีพิมพ์และเผยแพร่มาตั้งแต่ พ.ศ. 2545-2550 ซึ่งยังไม่มีกรรวบรวมและสังเคราะห์ จำนวน 113 เรื่อง (จากการสำรวจครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะรวบรวมและสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอน

ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาในช่วงปี พ.ศ.2545-2550 โดยจะทำการสังเคราะห์แบบผสมผสานที่ใช้ทั้งการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาตามการจำแนกของ คริพเพนดอร์ฟ และการสังเคราะห์เชิงปริมาณด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามแบบวิธีของกลาส เพื่อสรุปลักษณะงานวิจัยโดยทั่วไป สรุปผลโดยรวมของผลการวิจัยที่อยู่ในรูปของค่าสถิติจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง และศึกษาแนวโน้มของงานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีสอนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาในการเลือกวิธีและเทคนิคที่มีประสิทธิภาพไปปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน และเป็นการลดความซ้ำซ้อนของงานวิจัยในเรื่องที่เคยมีการวิจัยมาแล้ว รวมทั้งเป็นการส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้สนใจพัฒนาวิธีอื่นๆ มาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ. 2545-2550 ด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาของคริพเพนดอร์ฟ (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 10; อ้างอิงจาก Krippendorff. 1980) ประเภทเนื้อหากระบวน โดยการบรรยายสรุปตามลักษณะของงานวิจัย 2 ประการ ดังนี้

1.1 บรรยายสรุปสภาพทั่วไปของงานวิจัย ได้แก่ ปริมาณงานวิจัย จำแนกตามปีการศึกษา สถาบันที่ผลิตงานวิจัย เนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัย ระดับชั้นที่ทำวิจัย แบบแผนการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ระยะเวลาการวิจัย ตัวแปรที่ศึกษาและการตั้งสมมุติฐาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ และสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.2 บรรยายสรุปผลงานวิจัยซึ่งได้จากผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะของงานวิจัยที่นำมาศึกษา โดยสรุปผลจำแนกตามประเภทของเนื้อหาสาระการวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอน (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 135)

2. เพื่อสังเคราะห์ผลของงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ.2545-2550 จากงานวิจัยเชิงทดลองด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณแบบวิธีของกลาส (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 65) เพื่อศึกษาว่าเทคนิคการจัดการเรียนการสอนรูปแบบใดให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่า หรือสูงกว่าเป็นปริมาณเท่าใดโดยวัดในรูปของขนาดอิทธิพล (Effect size)

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยจะเป็นประโยชน์ในด้านที่เป็นแหล่งข้อมูลพื้นฐานสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา เพื่อการศึกษาและการเลือกเทคนิคหรือวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพจากงานวิจัยต่างๆ ไปปรับใช้และพัฒนาการสอนของตน รวมทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาด้วยวิธีสอนและเทคนิคใหม่ๆ ให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของประเทศต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ปริญญาานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. งานวิจัยที่เป็นปริญญาานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยของรัฐ 11 สถาบันซึ่งเปิดสอนเกี่ยวกับหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ

2. งานวิจัยที่ทำเสร็จสมบูรณ์ และตีพิมพ์เผยแพร่ในระหว่างปี พ.ศ. 2545-2550

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. งานวิจัย หมายถึง ปริญญาานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ของรัฐที่เปิดการเรียนการสอนระดับปริญญาโท ที่วิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่จัดทำเสร็จสมบูรณ์ และพิมพ์เผยแพร่ ในระหว่างปี พ.ศ. 2545 ถึง 2550

2. การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ.2545-2550 มาวิเคราะห์สภาพทั่วไป และรายละเอียดของงานวิจัย ดูประสิทธิภาพของผลวิจัยจากการใช้เทคนิควิธีสอนต่างๆ โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ เพื่อให้ได้ผลสรุปที่ชัดเจน

3. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) หมายถึง การบรรยายสรุปสภาพทั่วไปของงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ และสรุปผลการวิจัยในภาพรวมจาก ผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะของงานวิจัยแต่ละเรื่อง โดยจำแนกตามประเภทของเนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ

4. การวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta analysis) หมายถึง การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณที่ศึกษาปัญหาวิจัยเดียวกันหรือมีกลุ่มตัวแปรเดียวกัน จากงานวิจัยเชิงทดลองด้วยวิธีทางสถิติ โดยการแปลงค่าผลการวิจัยให้อยู่ในรูปค่าดัชนีมาตรฐาน แล้วคำนวณหาค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล (Effect size)

5. ขนาดอิทธิพล (Effect size) หมายถึง ค่าสถิติที่วัดในหน่วยดัชนีมาตรฐาน คำนวณได้จากการวิจัยเชิงทดลองโดยนำค่าสถิติที่มีอยู่มาแปลงเป็นค่าขนาดอิทธิพล และหาค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลที่ได้มาสรุปผลเกี่ยวกับขนาดอิทธิพลของประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคหรือวิธีสอนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การจัดการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย
4. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ
5. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ
6. การสังเคราะห์โดยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดการกระบวนการเรียนรู้จึงมุ่งฝึกทักษะการปฏิบัติ การแก้ปัญหา และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาเต็มศักยภาพ (กรมวิชาการ. 2545: 105) ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered) ที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารได้ จึงเป็นแนวทางหลักที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน ในคู่มือการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกรมวิชาการได้นำเสนอตัวอย่างแนวคิดที่ครูผู้สอนสามารถนำไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับผู้เรียน แนวคิดดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

1.1 หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered language curriculum) หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ในการใช้ภาษา และรู้จักกระบวนการเรียนรู้ตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบการเรียนรู้ในห้องเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียน โดยจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการการใช้ความคิดของผู้เรียน ที่เริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ การทำความเข้าใจ การจดจำ และการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

1.3 การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for specific purposes)

การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ เพื่อรับความรู้ศาสตร์อื่นๆ ทั้งด้านวิชาการและด้านอาชีพ อาทิเช่น ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือ ภาษาอังกฤษการโรงแรม

1.4 การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated learning)

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เป็นการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากวิชาการและประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เรียนเข้าด้วยกัน เพื่อช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้จากวิชาการหนึ่งไปยังวิชาการที่นำมาผสมผสาน ซึ่งเป็นการส่งเสริมและขยายโลกทัศน์ และวิสัยทัศน์ของผู้เรียนให้กว้างขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงและสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้

1.5 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ซึ่งเป็นการส่งเสริมผู้เรียนทำงานร่วมกันเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

1.6 การจัดการเรียนการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา (Content-based instruction curriculum)

การจัดการเรียนการสอนที่เน้นเนื้อหา เป็นการสอนภาษาที่นำเนื้อหาสาระการเรียนรู้ต่างๆ มาบูรณาการกับจุดมุ่งหมายของการสอน โดยที่ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ พร้อมกับพัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปด้วย

1.7 การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole language approach)

การสอนภาษาแบบองค์รวม เป็นการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวมที่ไม่แยกภาษาเป็นส่วนๆ และไม่เน้นเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่ง โดยที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ผ่านการใช้ภาษาจริงที่มีจุดมุ่งหมายจริง

1.8 การเรียนรู้จากการทำโครงการ (Project-based learning)

การเรียนรู้จากการทำโครงการ เป็นวิธีการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งในการทำโครงการนั้นจะเริ่มจากผู้เรียนเป็นผู้คิด ลงมือปฏิบัติ และหาทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยมีครูผู้สอนเป็นผู้คอยช่วยเหลือ กระตุ้น แนะนำ ให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดจนได้ผลงานออกมา จากนั้นผู้เรียนจัดทำรายงานวิธีการดำเนินงานและเสนอผลงาน

1.9 การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (Task-based learning)

การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ภาระงานเป็นหลัก ยึดเอาระบบภาษาทั้งหมดมาวิเคราะห์แล้วจัดเป็นหน่วยใหญ่ๆ ไว้ตามความสามารถของผู้เรียน และเน้นว่าจะเรียนภาษาอย่างไร โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตรด้วย

1.10 การสร้างองค์ความรู้ (Constructivism) การสร้างองค์ความรู้ สำหรับแนวคิดนี้มีความเชื่อว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองโดยอาศัยประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ และเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้จัดกิจกรรมต่างๆ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม

1.11 วิธีการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response) วิธีการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง มุ่งพัฒนาความเข้าใจในการฟังโดยการแสดงท่าทาง ใช้คำสั่งเป็นหลักในการสอนโดยครูผู้สอนเป็นผู้ออกคำสั่งแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้เรียนคนใดมีความพร้อมก็สามารถเป็นผู้ออกคำสั่งแล้วให้นักเรียนคนอื่นปฏิบัติตาม วิธีการสอนแบบนี้เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษา ซึ่งไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และแลกเปลี่ยนข้อมูลในสังคมได้อย่างฉับพลัน แต่ถ้าใช้วิธีการสอนนี้ร่วมกับวิธีการสอนแบบอื่นๆ วิธีนี้จะมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมทัศนคติในการเรียนและช่วยให้ความจำคงทน

1.12 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโฟร์แมทซิสเต็ม (4 MAT'S learning system) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโฟร์แมทซิสเต็ม เป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์จากการรับรู้ประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม มีการจัดข้อมูลด้วยการสังเกตอย่างไตร่ตรองและเชื่อมโยงความรู้ให้มาเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนเอง ผู้เรียนจะบูรณาการสิ่งที่ได้มาจากการสังเกตมาเป็นความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมแล้วนำมาลงมือปฏิบัติ วิธีสอนแบบนี้จะให้ความสำคัญกับการประยุกต์ใช้ความรู้ การค้นคว้า และการทดลองปฏิบัติ

แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้ง 12 แนวทางดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น แต่ละแนวทางมีรายละเอียดเกี่ยวกับ เป้าหมาย เนื้อหา วิธีสอน และการประเมินผลโดยสรุปดังในตาราง 1

ตาราง 1 แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

แนวทางการจัดการเรียนรู้	เป้าหมาย	เนื้อหา	วิธีสอน	การวัดและประเมินผล
ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	ความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา และ กระบวนการเรียนรู้	ทักษะทางภาษา และทักษะการเรียนรู้	การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมและ ได้รับการฝึกฝน	ประเมินตนเอง
เพื่อการสื่อสาร	ทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน	ภาษาในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ที่มีความหมาย ทักษะสัมพันธ์	ภาษาเพื่อการสื่อสาร	ทักษะสื่อสาร ที่เน้นทั้งความ คล่องแคล่วและ ความถูกต้อง
เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน	ทักษะและเนื้อหาวิชาเฉพาะด้าน	วิชาการ วิชาชีพ เฉพาะด้าน	ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ที่มีภาระงานเป็นหลัก	เนื้อหาและทักษะเฉพาะด้าน
แบบบูรณาการ	การเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริง และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	ความรู้และทักษะวิชาต่างๆ ที่ใช้เกี่ยวข้อง	ความสัมพันธ์เชื่อมโยงความรู้และทักษะจากวิชาต่างๆ มาใช้ในการแก้ปัญหา	การมีส่วนร่วมของผู้เรียน การปฏิบัติงานกลุ่ม ผลการเรียนรู้
แบบร่วมมือ	ส่งเสริมทักษะการสื่อสารและทักษะทางสังคม	สามารถเลือกใช้เนื้อหาใดๆ ก็ได้	เน้นกระบวนการกลุ่มและ โครงสร้าง ลำดับวิธีการในรูปแบบต่างๆ	ประเมินตนเอง ประเมินเพื่อน ร่วมงาน

ตาราง 1 (ต่อ)

แนวทางการจัดการเรียนรู้	เป้าหมาย	เนื้อหา	วิธีสอน	การวัดและประเมินผล
ที่เน้นเนื้อหาวิชาความรู้ต่าง ๆ (CBI)	ภาษาเพื่อการสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้	การเชื่อมโยงกับวิชาอื่นๆ	บูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน	ทักษะทางภาษาและเนื้อหาวิชา
แบบองค์รวม	การบูรณาการทักษะทางภาษากับบริบทสาระการเรียนรู้อื่นและการพัฒนาองค์ความรู้	เนื้อหาสาระที่มีความหมายกับผู้เรียน	ผู้เรียนมีส่วนร่วมวางแผนและการมีปฏิสัมพันธ์	องค์รวม การมีส่วนร่วมของผู้เรียนและผลการเรียนรู้
จากการทำโครงการ	การเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเชื่อมโยงองค์ความรู้กับชีวิต	กิจกรรมต่างๆ ในสถานการณ์จริง วิธีแสวงหาความรู้และการรวบรวมอย่างเป็นระบบ	การลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ และงานศึกษาค้นคว้าทำร่วมกัน	การวางแผนการทำงาน ความรับผิดชอบ ผลสำเร็จของงาน
ที่เน้นภาระงาน	การลงมือปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	ใช้ภาระงานเป็นหลักโดยมุ่งฝึกเนื้อหาหรือทักษะทางภาษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามที่คาดหวัง	ภาษาเพื่อการสื่อสาร	ความสามารถทางภาษา ความสำเร็จของภาระงานที่ปฏิบัติ และการบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
การสร้างองค์ความรู้	การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน	ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน	ใช้กลยุทธ์และกลวิธีหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็น	งานที่ได้รับมอบหมายให้ทำตามความแตกต่างของผู้เรียน

ตาราง 1 (ต่อ)

แนวทางการจัดการเรียนรู้	เป้าหมาย	เนื้อหา	วิธีสอน	การวัดและประเมินผล
แบบ 4 MAT	พัฒนาการใช้สมองทั้งซีกซ้ายซีกขวา และการบูรณาการประสบการณ์	เนื้อหาความรู้จากวิชาต่างๆ	เน้นการบูรณาการความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิม โดยเน้นประสบการณ์ตรง	ประเมินตนเอง ประเมินเพื่อน
การตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)	การฝึกการจำและปฏิบัติ	ประโยคคำสั่ง คำศัพท์ และ ไวยากรณ์	ครูเป็นต้นแบบในการออกคำสั่งให้ปฏิบัติตาม	การสังเกตการปฏิบัติตามคำสั่ง

ที่มา: กรมวิชาการ. (2545) เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544: คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. หน้า 144-145.

แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแต่ละแนวทางตามตาราง 1 ข้างต้นนั้นมีเป้าหมาย เนื้อหา วิธีสอน และการวัดและประเมินผลที่ทั้งคล้ายและต่างกัน แต่ทุกแนวทางมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือต้องการให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้เร็วขึ้น และสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น นอกจากแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านการจัดการเรียนรู้ในทักษะภาษาอังกฤษต่างๆ ด้วย เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

2. การจัดการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ

การเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะต่างๆ ของภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายคือ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ และมีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะให้สอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษานั้น เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น การจัดการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะต่างๆ ที่ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจโดยพื้นฐานนั้น ประกอบด้วย การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งแต่ละด้านมีรายละเอียดโดยสังเขปดังต่อไปนี้

2.1 การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ (Richards; & Renandya. 2002: 255; พรสวรรค์ สิปโป. 2550: 128-131)

คำศัพท์ คือ หน่วยเสียงหลายๆ หน่วยเสียงมารวมกันเป็นข้อมูลที่รวบรวมความหมายและการออกเสียงของคำที่ใช้ในการสื่อสาร คำศัพท์หนึ่งคำมีองค์ประกอบ 2 ประการ คือ รูปคำ (Form) และความหมาย (Meaning) รูปคำนั้นจะประกอบด้วยการออกเสียง (Pronunciation) การสะกดคำ (Spelling) การผันคำ (Inflections) และการแปลงคำ (Deviation) ส่วนความหมายของคำในภาษาอังกฤษนั้น ประกอบด้วย 1) ความหมายตรงตัว (Basic and literal meanings) คือความหมายตามพจนานุกรมเป็นความหมายที่ติดมากับคำนั้น 2) ความหมายแฝง (Connotation) เป็นคำที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติและอารมณ์ของผู้เขียนในการเลือกใช้คำเพื่อให้มีอิทธิพลต่อผู้อ่านหรือผู้ฟัง 3) ความหมายเชิงภาพพจน์ (Figurative meaning) เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบที่ผู้ฟังหรือผู้อ่านต้องตีความ เพราะไม่ได้มีความหมายที่ตรงไปตรงมา และ 4) ความสัมพันธ์ทางความหมาย (Semantic relation) ประกอบด้วย 1) คำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) เป็นคำที่สามารถนำไปแทนคำอื่นในข้อความได้โดยที่ข้อความนั้นมีความหมายเดิมไม่เปลี่ยนแปลง 2) คำที่มีความหมายตรงกันข้ามกัน (Antonym) 3) คำปรากฏรวมจำเพาะ (Collocation) คือคำที่ต้องใช้ร่วมกัน อาทิเช่น do homework ไม่ใช่ make homework และ 4) คำลูกกลุ่ม (Hyponym) คือ คำประเภทเดียวกันและอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

คำศัพท์นั้นเป็นส่วนสำคัญของการมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาและเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ดี คำศัพท์ที่ผู้สอนจะนำไปสอนสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้เฉพาะความหมาย (Passive vocabulary) และคำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้ (Active vocabulary) ในการจัดการเรียนการสอนนั้น การสอนคำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้เฉพาะความหมาย ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้เพียงความหมายก็เพียงพอ ส่วนคำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้ ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนออกเสียงและเขียนคำนั้นๆ ได้ถูกต้อง รู้ความหมายโดยคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

รู้ว่าคำๆ นั้นเป็นคำประเภทใด เช่น เป็นคำนาม คุณศัพท์ กริยา หรือคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์นั้นไปใช้ในโครงสร้างในแบบต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียนที่ต้องมีความถูกต้องทั้งด้านไวยากรณ์ สถานการณ์ วัฒนธรรม และความนิยมของเจ้าของภาษา

2.2 การจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ (Richards; & Renandya. 2002: 153; พรสวรรค์ สิปอ. 2550: 139-141)

ไวยากรณ์ คือ ระบบโครงสร้างของภาษา กฎเกณฑ์ต่างๆ ทางไวยากรณ์ช่วยในการสร้างประโยคเพื่อใช้ในการสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่อง เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อออกไป กฎเกณฑ์ต่างๆ จะบอกวิธีวางให้ถูกลำดับ และวิธีใช้คำอย่างถูกต้อง

การจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์นั้นผู้สอนสามารถสอดแทรกในชั้นต่างๆ ของการจัดกิจกรรมทางการเรียนการสอนได้ โดยทั่วไปแล้วการสอนไวยากรณ์เริ่มต้นจากการนำเสนอหัวข้อไวยากรณ์แล้วให้ผู้เรียนฝึกแบบควบคุมซึ่งเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และลำดับสุดท้ายคือให้ผู้เรียนฝึกไวยากรณ์ที่เรียนในสถานการณ์ที่อิสระขึ้น ในขั้นนำเสนอหัวข้อไวยากรณ์นั้นผู้สอนควรนำเสนอในบริบทเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความหมายของสิ่งที่จะเรียน ซึ่งอาจใช้สื่อต่างๆ อาทิเช่น บทสนทนา เพลง หรือสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น โดยมีการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม และสรุปเป็นกฎเกณฑ์ สำหรับการให้ผู้เรียนฝึกแบบควบคุมนั้นอาจเป็นทั้งการฝึกแบบสื่อสาร (Communicative drill) และการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled practice / Directed activities) โดยเริ่มด้วยผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกและค่อยๆ ปลดปล่อยให้ผู้เรียนทำเองมากขึ้น จุดมุ่งหมายในขั้นนี้เพื่อให้ผู้เรียนจำรูปแบบของภาษาได้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ไปด้วย และลำดับสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ที่ให้ผู้เรียนฝึกไวยากรณ์ในสถานการณ์ที่อิสระขึ้นนั้น ขั้นนี้เป็นการลดการฝึกแบบควบคุม เพื่อให้ผู้เรียนจะได้นำภาษาที่เรียนไปใช้ด้วยตนเองในสถานการณ์ต่างๆ อย่างอิสระ ทั้งยังได้ตรวจสอบสิ่งที่ตนเองเรียนรู้และรู้ปัญหาของตนเองอีกด้วย

2.3 การจัดการเรียนรู้ทักษะการฟัง (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 159; ฮาร์เมอร์. 2547: 133; พรสวรรค์ สิปอ. 2550: 133)

การฟัง คือ ทักษะการรับ (Reception skill) อันประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ผู้รับสารจะเข้าใจสารที่ส่งมาได้จากการใช้ความรู้เดิม ความรู้ด้านภาษา และต้องมีความสามารถในการแยกแยะ เข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง รวมทั้งความเข้าใจไวยากรณ์ ความหมายของคำศัพท์ของผู้ส่งสารพร้อมกับจับความหมาย จุดประสงค์ในการฟังทั่วไปนั้นมี 2 แบบ แบบแรกคือ การฟังเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interaction) ซึ่งเป็นการฟังเพื่อให้มีส่วนร่วมในสังคม เช่น การคุยเรื่อง สัพเพเหระ (Small-talk) ส่วนแบบที่สองคือ การฟังเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) เป็นการฟังเพื่อหาข้อมูลจากผู้ฟังต้องการ เช่น การฟังคำอธิบายเพื่อกรอกข้อความจากพนักงานโรงแรม

เป็นต้น ในกระบวนการฟังมี 2 แบบ คือ กระบวนการล่างขึ้นบน (Bottom up process) และ กระบวนการบนลงล่าง (Top down process) การฟังแบบกระบวนการล่างขึ้นบน หมายถึง การทำความเข้าใจข้อความที่ได้ฟังโดยใช้ความรู้ทางภาษา และความสามารถในการฟังเสียง เนื้อหา ความหมายจากสิ่งที่ได้ยิน ส่วนการฟังแบบกระบวนการบนลงล่าง หมายถึง การฟังโดยผู้ฟังใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับข้อความที่ฟัง ผู้ฟังจะสร้างความหมายของข้อความที่ได้ยินจากบริบทและจากฝั่งความรู้เดิม ซึ่งบริบทที่สร้างความหมายให้แก่ผู้ฟังประกอบด้วย ผู้พูด สถานการณ์ หัวเรื่อง และ จุดประสงค์ของข้อความ

ทักษะการฟังนั้นเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ที่ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาส ฟังภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูด ซึ่งผู้เรียนจะได้ยินสำเนียงและภาษาอังกฤษแบบต่างๆ และการ สอนทักษะการฟังเป็นการให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัวไม่เฉพาะทางด้านไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ เพียงเท่านั้น แต่ยังช่วยรวมถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับการออกเสียง จังหวะ ทำนอง ระดับเสียง และการ เน้นเสียงหนักด้วย การจัดการเรียนรู้ทักษะการฟังนั้นควรเริ่มจากการจัดลำดับจากง่ายไปหายากโดย เริ่มจากการให้ผู้เรียนฟังคำเดี่ยว วลี ประโยคที่สั้นๆ และให้ผู้เรียนเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็น กลุ่มคำที่มีความหมาย ในการฟังเรื่องสั้นๆ ควรมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จัก และให้ผู้เรียนสรุป เหตุการณ์ที่ได้ฟัง สำหรับการฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบริบทที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และการพูดคุยที่เป็นธรรมชาติ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้จริง

2.4 การจัดการเรียนรู้ทักษะการพูด (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 167; พรสวรรค์ สิปโป. 2550: 163-168)

การพูด คือ การสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป จุดประสงค์ที่สำคัญของทักษะ การพูด คือสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ พูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้โดยไม่ทำให้ผู้ฟังสับสนจาก การออกเสียงผิด ใช้ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม องค์ประกอบของการพูดนั้น มี 3 ประการ คือ 1) จุดประสงค์ของการพูด คือ พูดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interaction) ซึ่งภาษา ที่ใช้อาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องมากนัก เพราะการพูดเพื่อจุดประสงค์นี้ต้องการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างผู้พูดเท่านั้น อีกจุดประสงค์หนึ่งคือ พูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) ภาษาที่ใช้ใน จุดประสงค์นี้ต้องมีความถูกต้องชัดเจน 2) การพูดเพื่อให้คนอื่นเข้าใจ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการ สื่อสารผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสม นำมาเรียงลำดับให้ถูกต้อง และออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นความรู้ด้านภาษา นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องใช้กลวิธีในการสื่อสารซึ่งมี 2 แบบ ทั้งแบบใช้ คำพูด(Verbal) เช่น การอธิบายใหม่ และการถามเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจ และกลวิธีในการสื่อสาร แบบที่ไม่ใช้คำพูด (Non-verbal) เช่น การแสดงท่าทางหรือการมองตา 3) ปฏิสัมพันธ์ในการพูด สิ่ง ที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการพูดนั้นประกอบด้วย การเริ่มสนทนา การดำเนินการสนทนา การจบ การสนทนา การผลัดกันพูด และการโต้ตอบที่เหมาะสม

ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิด จากการเข้าใจหรือจดจำ ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดนั้นมียุทธวิธีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียน

สามารถสื่อสารได้จริง เช่น การสนทนาเพื่อหาข้อมูล หรือการแสดงความคิดเห็น ในการสื่อสารผู้พูดทั้งสองฝ่ายจะต้องเตรียมพร้อมเพื่อรับกับสิ่งที่อีกฝ่ายพูดซึ่งไม่สามารถคาดเดาได้ ซึ่งเป็นการสนทนาที่แท้จริงคือ การเติมข้อมูลที่ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายไม่มีให้สมบูรณ์ (Information gap) เพื่อช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้เป็นผู้พูดอย่างมีประสิทธิภาพ ในการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูด ครูผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญมากในการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมทักษะการพูด อาทิเช่น 1) การสอนกลยุทธ์ในการพูดที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ สำหรับการเริ่มบทสนทนา การพูดเพื่อขอให้คู่สนทนาพูดซ้ำ ขยายความให้ชัดเจน หรือการพูดเพื่อตรวจสอบว่าคู่สนทนาเข้าใจหรือไม่ 2) การฝึกภาษาให้ถูกต้องและมีความหมาย โดยการฝึกในบริบท (Contextualized practice) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับหน้าที่ในการสื่อสาร และการให้ผู้เรียนเลือกภาษาเอง (Personalized language) ซึ่งวิธีนี้เป็นการให้ผู้เรียนปรับภาษาให้เป็นของตนเอง ทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ความชอบ ซึ่งจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน การเรียนรู้นั้นมีความหมายต่อผู้เรียน และให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระเบียบแบบแผนและสังคม 3) การฝึกออกเสียงซึ่งต้องบูรณาการกับบทเรียน เสียงต่างๆ ที่ควรฝึกได้แก่ เสียงเน้นในคำ เสียงเน้นในประโยค ระดับเสียงสูงต่ำ การเชื่อมเสียง และการกลืนเสียง

2.5 การจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน (ฮาร์เมอร์, 2547: 94-97; พรสวรรค์ สีป้อ, 2550: 179-185)

การอ่าน คือ กระบวนการเข้าใจความหมาย การแปลความหมายและการใช้วิจารณญาณ ในการตัดสินใจประเมินค่าเกี่ยวกับคุณภาพ ค่านิยม ความเที่ยงตรง และความถูกต้องของเรื่องราวที่อ่าน ผู้อ่านที่สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่วต้องเป็นผู้มีความรู้ทางโครงสร้างภาษาเป็นอย่างดี และรู้คำศัพท์ในวงกว้าง

การจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านมีหลักการในการสอนอ่าน 6 ประการ คือ 1) ทักษะการอ่านเป็นกิจกรรมที่ต้องตื่นตัว (Active) ไม่ใช่ทักษะแบบเฉื่อย (Passive) เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจคำต่างๆ มีความหมายว่าอย่างไร เข้าใจเหตุผลที่ได้แย้งในบทความ และให้ข้อคิดเห็นว่า เห็นด้วยหรือไม่กับข้อโต้แย้งต่างๆ เหล่านั้น 2) ผู้เรียนจะต้องรู้สึกสนใจและอยากติดตามเรื่องที่กำลังอ่าน 3) ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้ตอบสนองต่อเนื้อหาของเรื่องที่อ่าน มิใช่เพียงแค่เฉพาะภาษาเท่านั้น เช่น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเป็นส่วนตัวในเนื้อเรื่องและภาษา 4) การคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญในการอ่าน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจอยากติดตามเรื่องที่อ่านมากขึ้น 5) เลือกงาน (Task) ให้เหมาะสมกับเรื่อง เช่น การใช้คำถามที่เหมาะสม หรืองานที่ทำหายและต้องอาศัยจินตนาการ และหลักการประการสุดท้าย 6) ผู้สอนควรเลือกใช้ประโยชน์จากเรื่องที่อ่านในการนำไปใช้กับกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในเรื่องที่อ่าน นอกจากหลักการทั้ง 6 ประการที่ผู้สอนควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านแล้ว การเลือกเรื่องที่จะใช้ในการอ่านเป็นอีกสิ่งที่สำคัญเช่นกัน คือ ผู้สอนควรคำนึงถึงความพอดีของความต้องการ 2 ประการ คือ

ความต้องการที่จะให้ผู้เรียนเห็นภาษาอังกฤษที่แท้จริง ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน ซึ่งบางเรื่องอาจใช้ภาษาที่ใช้จริง แต่ระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนยังอยู่ในระดับผู้เริ่มเรียน ผู้สอนจึงต้องปรับภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียนและต้องมีลักษณะเหมือนภาษาอังกฤษที่แท้จริง และเนื่องจากเรื่องหรือบทอ่านแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การอ่านที่ต่างกันหลายๆ วิธี อาทิเช่น 1) การอ่านแบบคร่าวๆ หรือการอ่านแบบผ่านๆ (Skimming) เป็นการอ่านเร็วเพื่อหาใจความสำคัญของบทอ่าน 2) การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะหรือการอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) ซึ่งผู้อ่านต้องมีคำถามที่ต้องการรู้ และอ่านบทอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาข้อมูลนั้นโดยไม่สนใจข้อมูลอื่นๆ 3) การเดาความหมายจากบริบท (Guessing meaning from the context) ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องเปิดพจนานุกรมทุกครั้งที่พบคำใหม่ที่ไม่รู้ความหมาย แต่อาจใช้วิธีเดาความหมายจากข้อความที่อยู่รอบๆ คำที่ไม่รู้ความหมายนั้นได้ และ 4) การสังเกตตัวบ่งชี้ถ้อยความต่อเนื่อง (Discourse signals) หรือคำเชื่อมปรับเปลี่ยน (Transitions) การสังเกตนี้จะทำให้ผู้เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างข้อความและสามารถเดาข้อความที่จะตามมาได้

นอกจากกลยุทธ์การอ่านที่กล่าวมาข้างต้นที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้กับบทอ่านทั่วๆ ไป ผู้สอนควรคำนึงถึงการใช้แต่ละกลยุทธ์ให้เหมาะสมกับบทอ่านแต่ละประเภทด้วย เช่น บทอ่านที่เป็นประเภทวรรณกรรมซึ่งเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิง (Reading for pleasure) หรือการอ่านเพื่อเอารายละเอียดของเรื่อง (Reading for detailed) ผู้เรียนต้องอ่านให้ช้าและอ่านให้ละเอียดลึกซึ้ง การใช้กลยุทธ์แบบที่ 1 หรือ 2 อาจไม่เหมาะสมในการอ่านบทวรรณกรรม

2.6 การจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียน (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 185; พรสวรรค์ สีป้อ. 2550: 195-196)

การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และเจตคติ ออกมาเป็นข้อความที่มีความต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน ในการเขียนแต่ละครั้งนั้น ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึง 1) เนื้อหา (Content) คือเรื่องราวหรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่าน 2) การเรียบเรียง (Organization) คือการวางรูปแบบในการจัดเนื้อหาโดยที่เนื้อหาจะเป็นตัวกำหนดว่าผู้เขียนควรจะใช้วิธีการเรียบเรียงแบบใด 3) ไวยากรณ์ (Grammar) คือความสามารถในการใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และตามโครงสร้างของประโยค 4) สิลาภาษา (Style) คือการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสิ่งที่เขียนซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ ภาษาแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และอีกสิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ 5) กลไก (Mechanics) เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรตัวเล็กตัวใหญ่ หรือการใช้คำหรือวลีแสดงถ้อยความเกี่ยวเนื่อง (Discourse markers)

การฝึกทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นการเขียนในระดับที่สูงกว่าการเขียนประโยค เป็นการเขียนถ้อยคำและสำนวนในรูปแบบของประโยคที่เป็นที่ยอมรับ และเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมและสามารถสื่อความหมายได้ และเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนที่สามารถสื่อสารได้

ครูผู้สอนจึงต้องมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม ในการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียนสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) การเขียนแบบควบคุม (Controlled writing) เป็นการสอนทักษะการเขียน โดยที่ผู้สอนจัดเนื้อหาหรือรูปแบบให้ เช่น การลอกข้อความ การเติมคำในช่องว่าง หรือการเขียนข้อความเลียนแบบ 2) การเขียนโดยการชี้นำหรือการเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided writing) เป็นการเขียนที่ให้อิสระกว่าการเขียนแบบควบคุม โดยผู้สอนจะให้ตัวชี้แนะ เพื่อเป็นกรอบความคิดในการเขียน เช่น การที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ หรือให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน และ 3) การเขียนแบบอิสระหรือการเขียนแบบเสรี (Free writing) เป็นการเขียนที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายปลายทางของตนเองโดยมีการวางแผนขั้นตอนการเขียน เรียบเรียงและแสดงความคิดเห็นโดยใช้ลีลาและภาษาที่เป็นของตนเอง ซึ่งการเขียนอย่างมีขั้นตอนในการเขียนแบบนี้เป็นการฝึกกระบวนการคิด (Thinking process) ส่วนการเลือกประเภทงานเขียนสำหรับการสอนเขียนนั้นก็มีหลักคล้ายคลึงกับทักษะอื่นๆ คือต้องดูความรู้ทางภาษาของผู้เรียน ความสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การจัดการเรียนรู้ในด้านเนื้อหาและทักษะต่างๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นความรู้พื้นฐานทั่วไปในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนสามารถบูรณาการทักษะต่างๆ เหล่านี้เข้าด้วยกันได้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใดกิจกรรมการเรียนการสอนหนึ่ง โดยเลือกใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ของแต่ละทักษะให้เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน นอกจากนี้แนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่กรมวิชาการนำเสนอไว้ และวิธีการจัดการเรียนรู้ในทักษะต่างๆ ที่นำเสนอมา งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญแหล่งหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถนำเทคนิคและวิธีการต่างๆ มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตนเองได้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น งานวิจัยดังกล่าวสามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูลของแต่ละสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั่วไป เนื่องจากจำนวนงานวิจัยเหล่านี้มีค่อนข้างมาก และแต่ละเรื่องกระจายอยู่ทั่วไปตามฐานข้อมูลต่างๆ จึงมีนักการศึกษาได้ทำการรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาเดียวกันนำมาวิเคราะห์เพื่อสรุปให้เห็นภาพรวมซึ่งวิธีการนี้เรียกว่าการสังเคราะห์งานวิจัย (Research synthesis)

3. แนวคิดเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย

3.1 คำจำกัดความ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของการสังเคราะห์งานวิจัยที่คล้ายคลึงกัน อาทิ เช่น สายวรุณ บุญคง (2536: 4) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้นๆ หลายๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบของปัญหาที่เป็นข้อยุติ คูเปอร์ (Cooper. 1998: 3) กล่าวถึงการสังเคราะห์งานวิจัย (Research synthesis) ไว้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยนั้นมุ่งสนใจงานวิจัยเชิงประจักษ์เพื่อค้นหาข้อสรุปจาก

งานวิจัยในอดีต ด้วยการสรุปโดยรวมจากข้อค้นพบจำนวนมากของงานวิจัยต่างๆ ที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน และนงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 16) ให้คำจำกัดความของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า การสังเคราะห์งานวิจัย หรือการปริทัศน์งานวิจัย (Research review) เป็นระเบียบวิธีการศึกษาตามระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์เพื่อตอบปัญหาวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้นๆ มาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ หรือการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพและนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาวิจัยที่ต้องการ

จากทั้งสามคำจำกัดความที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย คือ การรวบรวมงานวิจัยจากแหล่งต่างๆ ที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน เพื่อหาข้อสรุปและแนวโน้มของงานวิจัยโดยรวม ซึ่งผลจากการสังเคราะห์ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในเรื่องนั้นๆ ในการนำไปปรับใช้ หรือเป็นฐานข้อมูลในการศึกษาและทำการวิจัยในสิ่งที่แตกต่างออกไปเพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อน

3.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยสามารถจำแนกได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative synthesis) และ 2) การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative synthesis) (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 1; Cooper. 1998: 106) การสังเคราะห์งานวิจัยทั้งสองประเภทนี้มีวิธีการแตกต่างกันแต่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ เพื่อสรุปผลการวิจัยของงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน ซึ่งจะกล่าวโดยละเอียดต่อไป

4. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ

การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ หรือการสังเคราะห์เชิงบรรยาย คือ การบรรยายสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นหรือข้อค้นพบที่ได้จากงานวิจัยแต่ละเรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน ตัวอย่างของการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ คือ การอ่านรายงานการวิจัยแล้วนำมาสรุปเข้าด้วยกันซึ่งอยู่ในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ภายใต้หัวข้อว่า วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง (Review of literature) การวิเคราะห์ข้อมูลของการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะโดยทั่วไปนั้นใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์ 4 ประการ (Neuendorf. 2002: 53) ประกอบด้วย 1) เพื่อบรรยาย พรรณนา สรุป (Descriptive) 2) เพื่อบอกความสัมพันธ์ หรืออธิบายความสัมพันธ์ (Inferential) 3) เพื่อเปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกัน (Psychometric) และ 4) เพื่อทำนายผลที่จะเกิดขึ้น (Predictive)

มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้จำแนกประเภทของการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ในการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะไว้แตกต่างกัน อาทิเช่น สโตน ดันฟี (Stone Dunphy) ได้จำแนกประเภทของการวิเคราะห์ตาม สาขา คือ สาขาจิตเวช สาขาจิตวิทยา สาขาประวัติศาสตร์ สาขามานุษยวิทยา สาขาการศึกษา สาขาปรัชญา และสาขาภาษาศาสตร์ (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 9; อ้างอิงจาก Dunphy. 1966) ในขณะที่โฮลสตี (Holsti) จำแนกการวิเคราะห์เนื้อหาออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรก คือ การวิเคราะห์หาลักษณะของการสื่อความหมาย เป็นการวิเคราะห์ใน

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคำถามว่าในสาระต่างๆ ที่เป็นข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเรื่องราวอะไรเกี่ยวข้องกับใคร ประเภทที่สอง คือ การวิเคราะห์เชิงเหตุผลคือการวิเคราะห์หาเหตุผลตลอดจนผลจากข้อมูล และประเภทสุดท้าย คือ การวิเคราะห์ผล เป็นการวิเคราะห์เฉพาะส่วนที่เป็นผลของการสื่อความหมาย (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 9; อ้างอิงจาก. Holsti 1969) นอกจากนี้ คริพเพนดอร์ฟ (Krippendorff) เสนอการวิเคราะห์เนื้อหาเป็น 6 ประเภท ประเภทที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา ระบบ โดยคำนึงถึงว่าเนื้อหาสาระที่มุ่งวิเคราะห์นั้นมียุทธศาสตร์ประกอบอะไรบ้าง องค์ประกอบดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีการแปลงรูปแบบออกมาในรูปความสัมพันธ์อื่นได้บ้างหรือไม่ ประเภทที่ 2 การวิเคราะห์เนื้อหามาตรฐาน เป็นการวิเคราะห์เพื่อประเมินคุณค่าของเนื้อหาสาระว่ามีคุณค่ามากน้อยเพียงไร หรือเพื่อวิเคราะห์ว่าเนื้อหาสาระแตกต่างไปจากมาตรฐานมากน้อยเพียงใด ประเภทที่ 3 การวิเคราะห์เนื้อหาทัศนียภาพอย่าง เช่น ความถี่ของคำ สัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นแรงจูงใจของผู้เขียน หรือหาทัศนียภาพเพื่อชี้ให้เห็นถึงความรู้สึกพึงพอใจ ไม่พอใจต่อเหตุการณ์บางอย่าง ประเภทที่ 4 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหากลุ่มคำแบบต่างๆ เช่น การอ้างอิงถึงนายกรัฐมนตรี อาจทำได้โดยใช้ตำแหน่ง ยศ ปี สถานที่ ชื่อ เป็นต้น ประเภทที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหาความหมาย เช่น การสรุปประเด็น การหาสาเหตุและผล การอธิบายพฤติกรรม และประเภทที่ 6 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหากระบวนการภายใน เช่น การวิเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในแต่ละพื้นที่ต่อการทำนุบำรุงสภาวะแวดล้อมในพื้นที่ของตน (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 10; อ้างอิงจาก. Krippendorff 1980)

ประเภทของการวิเคราะห์เนื้อหาที่ผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ได้นำเสนอมานั้นขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก เนื่องจากการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นการสรุปผลตามเกณฑ์ของผู้อ่าน ไม่ว่าการวิเคราะห์นั้นจะใช้เกณฑ์อะไรก็ตาม ในการวิเคราะห์เนื้อหาควรมีองค์ประกอบต่างๆ ดังที่จะกล่าวต่อไป

4.1 องค์ประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา

องค์ประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบด้วย เนื้อหาที่จะวิเคราะห์
วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหา หน่วยในการวิเคราะห์ และการสัมพันธ์อย่างประชากร
(Weber. 1985: 9; อุทุมพร จามรมาน. 2531: 11-13; Neuendorf. 2002: 71-84;
สุภางค์ จันทวานิช. 2546: 145) ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 เนื้อหาที่จะวิเคราะห์ เนื้อหาในที่นี้ไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปเอกสาร หรือสิ่งพิมพ์ แต่อาจอยู่ในรูปอื่น เช่น รูปภาพ การ์ตูน ละคร เพลง การโฆษณา ฟิล์มภาพยนตร์ บทคำพูด คำกล่าว หลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือการสนทนา เนื้อหาที่จะนำมาวิเคราะห์ควรมีองค์ประกอบหลัก 6 ประการ คือ 1) แหล่งที่มาของข้อความหรือสาระ (Source/sender) 2) กระบวนการใส่ความหมายของสาระ (Encoding process) 3) ตัวสารหรือข้อความ (Message) 4) วิธีถ่ายทอดสารไปยังผู้อื่นๆ (Channel of transmission) 5) ผู้รับสาร (Detector) และ 6) กระบวนการถอดความหมายของสาร (Decoding process)

4.1.2 วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหา วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหาส่วน

ใหญ่โดยสรุปจะมี 3 ประการ คือ 1) เพื่อสรุปข้อมูล 2) เพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ภายใน และ 3) เพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ภายนอก

4.1.3 หน่วยในการวิเคราะห์ คือ ข้อความที่มีการจำแนกแยกแยะ หรือส่วนที่ประกอบอยู่ในข้อความ หน่วยในการวิเคราะห์เนื้อหา มี 3 ประเภท คือ 1) หน่วยจากการสุ่ม (Units of sampling) ซึ่งได้มาจากการสังเกต หรือการสัมผัส โดยแต่ละหน่วยนั้นมีลักษณะที่เป็นอิสระต่อกัน เช่น ประโยคแต่ละประโยคถือเป็น 1 หน่วย 2) หน่วยจากการบันทึก (Units of collection) เป็นการจัดการข้อมูลจากการสุ่ม มาย่อเป็นกลุ่มเป็นพวก และ 3) หน่วยจากเนื้อหา (Units of analysis) เป็นการรวบรวมหน่วยจากการบันทึกมาจัดกลุ่มอีกครั้งหนึ่ง

4.1.4 การสุ่มตัวอย่างประชากร ในการวิเคราะห์เอกสารต้องมีความเกี่ยวข้องกับปริมาณของสิ่งที่นำมาวิเคราะห์เป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการสุ่มเอกสารออกมาวิเคราะห์ โดยจำแนกสิ่งที่เกี่ยวข้องที่จะวิเคราะห์ออกจากสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง และเมื่อได้ปริมาณที่จะวิเคราะห์ออกมาแล้ว จึงทำการสุ่มเนื้อหาสาระของสิ่งที่จะวิเคราะห์ออกมา สำหรับเทคนิคที่ใช้ในการสุ่มนั้นสามารถทำได้เช่นเดียวกับการสุ่มตัวอย่างประชากรของงานวิจัยทั่วไปที่มีรูปแบบพื้นฐาน 2 ประการ คือ การสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) และการสุ่มอย่างมีระบบ (Systematic random sampling)

เมื่อมีองค์ประกอบต่างๆ ในการวิเคราะห์เนื้อหาตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ลำดับต่อไปในการวิเคราะห์เนื้อหาคือการเลือกใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

4.2 วิธีวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหาสามารถทำได้โดยทั้งวิธีการเชิงปริมาณ และวิธีการเชิงคุณภาพ วิธีการเชิงปริมาณ คือ การทำให้ข้อมูลเอกสารเป็นจำนวนที่วัดได้ แล้วแจกแจงจำนวนของถ้อยคำ ประโยค หรือใจความในเอกสารนั้นๆ ส่วนวิธีการเชิงคุณภาพ คือ การตีความ สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Induction) จากข้อมูลจากเอกสารที่นำมาวิเคราะห์ประกอบกับเอกสารอื่นๆ โดยอาจมีการแบ่งประเภทตามเนื้อหาของเอกสารแล้วเปรียบเทียบเนื้อหาประเภทต่างๆ เข้าด้วยกัน สำหรับขั้นตอนของวิธีวิเคราะห์เนื้อหานั้นมี 2 ขั้นตอน คือ การแปลภาษาเป็นข้อมูล และการแปลข้อมูลเป็นตัวเลข ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้ (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 13; สุรางค์ จันทวานิช. 2546: 144)

ขั้นที่ 1 การแปลภาษาเป็นข้อมูล การแปลภาษาเป็นข้อมูลสามารถทำได้เมื่อผู้วิเคราะห์จับประเด็นในเนื้อหาสาระของสิ่งที่วิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน แล้วแยกเนื้อหาสาระเป็นส่วนย่อยๆ ซึ่งมีหลายแบบ อาทิเช่น การแยกเป็นกลุ่มตามเนื้อหาหรือตัวแปร การแยกเป็นสาย (Chain) ตัวอย่างเช่น เนื้อหาสาระที่เกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นำมาจัดเรียงบนเส้นเดียวกัน การแยกเป็นวงกลมย่อย (Loop) เนื้อหาสาระใดที่นำมาจัดพวกเข้าด้วยกันเป็นวงๆ การแยกตามมิติ อาจแยกเป็นมิติเดียวหรือมากกว่าหนึ่งมิติ เช่น จัดกลุ่มตัวแปรตามบุคลิกของคน 5

แบบ ซึ่งจะได้ 5 มิติ หรือการแยกโดยการจัดทำเป็นกิ่งก้านของต้นไม้ (Trees) คือ การจัดทำเป็นระเบียบแยกย่อยเป็นสายๆ เหมือนรากต้นไม้

ขั้นที่ 2 การแปลงข้อมูลเป็นตัวเลข เมื่อแปลภาษาเป็นข้อมูลโดยแยกเนื้อหาสาระเป็นส่วนย่อยๆ แล้ว ในการแปลงข้อมูลจากส่วนย่อยเป็นตัวเลขนั้นสามารถทำได้ 2 แบบ คือ แปลเป็นจำนวนหรือความถี่ กับแปลเป็นค่าหรือคะแนน

จากที่กล่าวมาข้างต้นการวิเคราะห์เนื้อหาสามารถเลือกวิธีการได้ 2 วิธี คือ การวิเคราะห์เชิงปริมาณและการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนของวิธีวิเคราะห์ 2 ขั้นตอน คือ การแปลภาษาเป็นข้อมูล และการแปลงข้อมูลเป็นตัวเลข เมื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการที่ได้เลือกไว้แล้ว จำเป็นต้องมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของผลวิเคราะห์เพื่อให้ผลสรุปจากการวิเคราะห์นั้นมีความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับ

4.3 ความเชื่อถือได้ของผลวิเคราะห์

ความเชื่อถือได้ของผลวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจำแนกออกเป็น ความเที่ยง (Reliability) กับความตรง (Validity) (Weber, 1985: 16-17; citing Krippendorff, 1980: 130-154) โดยความเที่ยงของผลวิเคราะห์เนื้อหานั้นมีความหมาย 3 อย่างคือ ความคงที่ (Stability) ความเหมือนเดิม (Reproducibility) และความแม่นยำ (Accuracy) ซึ่งแต่ละอย่างมีวิธีตรวจสอบที่แตกต่างกันคือ ความคงที่สามารถตรวจสอบโดยการวิเคราะห์ซ้ำแล้วเปรียบเทียบผลวิเคราะห์ทั้งสองว่าแตกต่างกันหรือเหมือนกัน เพราะความคลาดเคลื่อนนี้มาจากผู้วิเคราะห์มีความไม่แน่นอนในการพิจารณา วิเคราะห์ และสรุปความหมาย สำหรับการตรวจสอบความเหมือนเดิมทำได้โดยการตรวจสอบทุกขั้นตอน เนื่องจากความคลาดเคลื่อนของความเหมือนเดิมมาจากความไม่คงเส้นคงวาของผู้วิเคราะห์แต่ละคน และความไม่สอดคล้องของผลวิเคราะห์ของผู้วิเคราะห์หลายคน ส่วนการตรวจสอบความแม่นยำสามารถตรวจสอบได้จากการตรวจสอบเกี่ยวกับเกณฑ์หรือมาตรฐานทุกอย่าง ขั้นตอนเพราะการคลาดเคลื่อนของความแม่นยำนั้นเกิดจากความไม่คงเส้นคงวาของผู้วิเคราะห์แต่ละคน ความไม่สอดคล้องของผลวิเคราะห์ด้วยตนเอง และผลวิเคราะห์แตกต่างจากมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่ยอมรับกัน ในส่วนของความตรงของผลวิเคราะห์เนื้อหานั้น หมายความว่า ผลวิเคราะห์สอดคล้องกับความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ความตรงของผลวิเคราะห์เนื้อหาแบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 ความตรงที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล หมายถึง ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์สอดคล้องกับข้อเท็จจริงมากน้อยเพียงใด หรือนำเนื้อหาที่ถูกต้องมาวิเคราะห์หรือไม่ ประเภทที่ 2 ความตรงตามความหมาย หมายถึง มีการวิเคราะห์เนื้อหา จัดกลุ่มเนื้อหา ให้คำจำกัดความของคำตรงตามความหมายหรือไม่ วิธีการตรวจสอบความตรงแบบนี้ทำได้โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญมาตรวจสอบ ประเภทที่ 3 ความตรงตามการสุ่ม เนื่องจากเนื้อหาสาระที่มีจำนวนมากจำเป็นต้องทำการสุ่มออกมาวิเคราะห์ เพราะฉะนั้นการไม่ลำเอียงเลือกตัวอย่างที่ดีจึงเป็นวิธีการหนึ่งของการตรวจสอบความตรงตามการสุ่ม ประเภทที่ 4 ความตรงตามวิธีการ โดยทั่วไปผลการวิเคราะห์ที่ใช้วิธีการ 2 อย่าง จะให้ผลวิเคราะห์ออกมาเหมือนกัน และประเภทที่ 5 ความตรงตามทฤษฎี ผลการวิเคราะห์จะต้อง

สอดคล้องกับทฤษฎี หลักการหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 14; อ้างอิงจาก Neuendorf. 2002: 114-118)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา นั้นสามารถนำไปวิเคราะห์หาข้อสรุปของข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ได้ แม้ว่าผลที่ได้จากการสังเคราะห์จะขึ้นอยู่กับความของผู้วิเคราะห์เป็นหลัก แต่หากผู้วิเคราะห์ได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและดำเนินการตามขั้นตอนวิธีการวิเคราะห์อย่างมีระบบ รวมทั้งมีการตรวจสอบความเที่ยงตรงของผลวิเคราะห์ ข้อสรุปจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีนี้ จะมีความน่าเชื่อถืออยู่ไม่น้อย ทั้งนี้การสังเคราะห์งานวิจัยนอกจากสามารถทำได้โดยการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังสามารถทำการสังเคราะห์เชิงปริมาณได้อีกด้วยซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

5. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ

มีผู้ให้ความหมายของการสังเคราะห์เชิงปริมาณหลายท่าน อาทิเช่น สายวรุณ บุญคง (2535: 4) ได้กล่าวถึงความหมายของการสังเคราะห์เชิงปริมาณไว้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ คือ การวิเคราะห์ข้อสรุปของรายงานการวิจัยแต่ละเรื่องโดยอาศัยเทคนิคทางสถิติ มีการคำนวณค่าหรือดัชนีมาตรฐานของผลการวิจัยออกมาเพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบ ซึ่งคล้ายคลึงกับ อุทุมพร จามรมาน (2531: 1) ที่กล่าวว่า การสังเคราะห์เชิงปริมาณ เป็นการวิเคราะห์ตัวเลขหรือค่าสถิติที่ปรากฏในงานวิจัยทั้งหลาย การสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเป็นการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์ (Analysis of analysis) หรือการวิเคราะห์เชิงผสมผสาน (Integrative analysis) จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การสังเคราะห์เชิงปริมาณนั้นแตกต่างจากการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ ในด้านของการนำเทคนิคทางสถิติมาใช้ในการหาข้อสรุปจากผลการวิจัยของงานวิจัย ผลจากการสังเคราะห์งานวิจัยแบบนี้เป็นประโยชน์ต่อการหาคำตอบปัญหาวิจัยที่เป็นข้อสรุปที่มีความลึกซึ้งซึ่งนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อวงการวิชาการ และเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยและสังคมได้อย่างกว้างขวาง (นางลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 34)

5.1 วิธีการที่ใช้การสังเคราะห์เชิงปริมาณ

วิธีการที่ใช้การสังเคราะห์เชิงปริมาณสามารถ แบ่งได้เป็น 4 วิธีโดยสรุปดังต่อไปนี้ (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 9-10; สายวรุณ บุญคง. 2536: 4-5; Cook. 1992: 4-5; Cooper. 1998: 116-124; นางลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 35-39)

5.1.1 วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม (Traditional vote-counting) เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยจากการนับความถี่ของผลการทดสอบสมมุติฐานทางสถิติ โดยนำรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มาจัดแยกเป็นสามกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและสถิติเป็นบวก กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและสถิติเป็นลบ และกลุ่มที่ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ จากนั้นจึงสังเคราะห์โดยการนับความถี่รายงานวิจัยแต่ละกลุ่ม วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิมมีจุดอ่อนตรงที่มีความลำเอียงเกิดขึ้น

เนื่องจากงานวิจัยบางเรื่องมีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ ทำให้ได้ผลการวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติแม้ว่าจะมีขนาดอิทธิพลหรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำ และสิ่งที่เป็นจุดอ่อนอีกอย่างหนึ่งของวิธีนี้ คือ การละเลยสารสนเทศที่เป็นผลการวิจัยที่สำคัญ เพราะการเสนอผลการวิจัยแต่เพียงว่าอิทธิพลของตัวแปรจัดกระทำมีนัยสำคัญไม่เพียงพอที่จะทำให้ทราบว่ขนาดอิทธิพลมีมากน้อยเท่าไร

5.1.2 วิธีหาระดับนัยสำคัญจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote-counting method yielding significant level) เป็นวิธีที่ใช้หลักทางสถิติ คือเมื่อสมมุติฐานศูนย์เป็นจริง หรือเมื่อพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลมีค่าเป็นศูนย์ ผลการทดสอบสมมุติฐานทางสถิติในรูปความน่าจะเป็น (P-value) ที่ได้จากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์จะมีค่าเกินกว่า 0.50 อยู่ร้อยละ 50 และมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.50 อยู่ร้อยละ 50 ดังนั้นนักสังเคราะห์งานวิจัยจึงสามารถนำสัดส่วนของงานวิจัยที่มีค่าความน่าจะเป็นเกิน 0.50 มาทดสอบสมมุติฐานว่าเกินกว่าค่าที่กำหนดหรือไม่ โดยการใช้การทดสอบไบโนเมียล (Binomial test) หรือการทดสอบไค-สแควร์ วิธีนี้มีจุดอ่อนเนื่องจากเป็นวิธีที่ใช้ไม่ได้เมื่อสมมุติฐานศูนย์ในการทดสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นเท็จ และเป็นวิธีที่ไม่ให้สารสนเทศเกี่ยวกับขนาดอิทธิพล

5.1.3 วิธีการประมาณค่าอิทธิพลจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote-counting method yielding estimator of effect size) จากจุดอ่อนของการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีการนับคะแนนเสียงแบบเดิม นักสถิติจึงได้ปรับปรุงวิธีการนับคะแนนเสียงให้ดีขึ้น ให้สามารถประมาณค่าพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพล (Effect size) เฮดจ์ส (Hedges) และอัลคิน (Olkin) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542: 36) สร้างตารางสำเร็จสำหรับประมาณพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพล เมื่อทราบจำนวนงานวิจัยที่ให้ผลทดสอบสมมุติฐานแล้วมีนัยสำคัญทางบวก และได้สร้างสูตรการประมาณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานสำหรับการประมาณค่าช่วงเชื่อมั่น (Confidence interval) ของพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพล ซึ่งการประมาณค่าช่วงเชื่อมั่นมิใช่ทั้งการแจกแจงแบบโค้งปกติ และการแจกแจงแบบไค-สแควร์ นอกจากนี้ เฮดจ์สและอัลคินยังได้พัฒนาสูตรการประมาณค่าขนาดอิทธิพล และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พร้อมทั้งสูตรการประมาณค่าช่วงเชื่อมั่นด้วย ทั้งกรณีในกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ทุกเรื่องมีขนาดเท่ากัน และมีขนาดไม่เท่ากัน เนื่องจากวิธีนี้เป็น การประมาณค่าโดยใช้สารสนเทศน้อยมาก คือใช้แต่เพียงสัดส่วนจำนวนงานวิจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติเท่านั้น และค่าประมาณที่ได้จะมีความถูกต้องมากขึ้นก็ต่อเมื่อมีงานวิจัยเป็นจำนวนมากเท่านั้น ดังนั้นจึงทำให้วิธีการสังเคราะห์แบบนี้ไม่เป็นที่นิยมใช้ในปัจจุบัน

5.1.4 วิธีรวมสะสมค่าความน่าจะเป็น (Cumulation of p-values) เป็นการนำค่าความน่าจะเป็นซึ่งเป็นดัชนีมาตรฐานที่ไม่มีหน่วยมารวมกันด้วยวิธีการทางสถิติ โดยทั่วไปใช้หลักการหาค่าเฉลี่ย คือนำค่าความน่าจะเป็นรวมกันแล้วหารด้วยจำนวนค่าความน่าจะเป็น มีนักสถิติศึกษาการแจกแจงของค่าเฉลี่ยความน่าจะเป็นที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง การประมาณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานและสร้างสูตรสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานว่า ค่าเฉลี่ยพารามิเตอร์ความน่าจะเป็นแตกต่างจากศูนย์หรือไม่ วิธีการที่ได้รับการพัฒนามีหลายวิธีดังนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542: 37)

5.1.4.1 วิธีของ แอลเฮชซี ทิปเพท (LHC Tippet) ใช้ค่าความน่าจะเป็นต่ำสุดมารายงาน และทดสอบภายใต้สมมติฐานศูนย์ว่า มีขนาดอิทธิพลไม่แตกต่างจากศูนย์นั้น ค่าความน่าจะเป็นต่ำสุดมีค่าน้อยหรือมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด

5.1.4.2 วิธีของ อีเอส เอดดิ้งตัน (ES Eddington) ใช้การหาผลรวมความน่าจะเป็นจากงานวิจัยทุกเรื่องแล้วตรวจสอบค่าความน่าจะเป็นที่ได้กับระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ วิธีนี้มีจุดอ่อนเพราะงานวิจัยที่มีค่าความน่าจะเป็นสูงมากเพียงเรื่องเดียว จะทำให้เกิดความลำเอียงได้เมื่อค่าความน่าจะเป็นจากงานวิจัยส่วนใหญ่มีค่าต่ำ

5.1.4.3 วิธีอินเวอร์สไค-สแควร์ (Inverse chi-square method) ของ อาร์ เอ ฟิชเชอร์ (R.A. Fisher) สังเคราะห์ค่าความน่าจะเป็นจากการหาผลคูณของค่าความน่าจะเป็นและทดสอบด้วยค่าสถิติไค-สแควร์

5.1.4.4 วิธีของ เค. เพียร์สัน (K. Pearson) โดยการนำค่าความน่าจะเป็นของความเชื่อมั่นในรูป (p-1) จากงานวิจัยทุกเรื่องมาหาผลคูณ แล้วตรวจสอบผลที่ได้

5.1.4.5 วิธีอินเวอร์สเนอร์มัล (Inverse Normal Method) ของ ที ลิปทาค (T. Liptak) โดยปรับค่าความน่าจะเป็นให้เป็นคะแนนมาตรฐานที่มีการแจกแจงปกติ นำมาหาค่าเฉลี่ยซึ่งหาได้ทั้งแบบถ่วงน้ำหนักแล้วทดสอบด้วยค่าสถิติที

5.1.4.6 วิธีโลจิต (Logit method) ของ อี โอ จอร์จ (E.O. George) โดยเปลี่ยนค่าความน่าจะเป็นให้อยู่ในรูปโลจิต (Logit) แล้วทดสอบด้วยค่าสถิติที วิธีนี้มีจุดอ่อนคือเนื่องจากผลจากสังเคราะห์ไม่ให้ค่าประมาณขนาดอิทธิพล และในกรณีที่ม้งงานวิจัยเพียงเรื่องเดียวมีพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลไม่เท่ากับศูนย์ทำให้ผลการวิเคราะห์ไม่ถูกต้องได้

วิธีการที่ใช้ในการสังเคราะห์เชิงปริมาณที่กล่าวมาข้างต้นนั้นได้แก่ วิธีนับคะแนนเสี่ยง วิธีหาระดับนัยสำคัญจากผลการนับคะแนนเสี่ยง วิธีการประมาณค่าขนาดอิทธิพลจากการนับคะแนนเสี่ยง และวิธีรวมค่าความน่าจะเป็น วิธีการต่างๆ เหล่านี้ในระยะแรกให้ความสำคัญกับผลการทดสอบสมมติฐานแล้วจึงพัฒนามาใช้ค่าความน่าจะเป็น ก่อนที่จะมาใช้ค่าขนาดอิทธิพลซึ่งเป็นค่าสถิติที่มีสารสนเทศเกี่ยวกับผลการวิจัยที่สมบูรณ์ การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้ค่าขนาดอิทธิพลในการวิเคราะห์ข้อมูลที่นิยมใช้ปัจจุบันคือการสังเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์อภิมานซึ่งจะกล่าวต่อไป

6. การสังเคราะห์โดยวิธีวิเคราะห์อภิมาน

6.1 นิยามหรือความหมาย

กลาส (Glass) เป็นผู้ริเริ่มนำวิธีวิเคราะห์อภิมาน (Meta-analysis) มาใช้โดยกล่าวถึงการวิเคราะห์อภิมานว่า เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้การสรุปเชิงปริมาณจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง (Glass; McGaw; & Smith. 1981: 21) ส่วนประเทศไทยมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์อภิมานไว้คล้ายคลึงกับกลาส อาทิเช่น สายวรุณ บุญคง (2535: 5) กล่าวว่า การวิเคราะห์

อภิมาน หมายถึง การวิเคราะห์ทางสถิติของผลการวิจัยจำนวนมากจากงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อหาข้อสรุปเชิงบูรณาการ (Integrating the finding) และนางลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 44) กล่าวว่า การวิเคราะห์อภิมาน หมายถึง การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณแบบหนึ่งที่นักวิจัยนำงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาเดียวกันมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อสังเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปที่มีความกว้างขวางลุ่มลึกกว่าผลงานวิจัยแต่ละเรื่อง

จากนิยามหรือความหมายที่กล่าวมาเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการวิเคราะห์อภิมาน นางลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 46-56) ได้เสนอข้อมูลที่เป็นจำเกี่ยวกับการวิเคราะห์อภิมาน 3 ประเด็น ประเด็นที่ 1 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องเป็นงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน คือ งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องมีปัญหาวิจัยเดียวกัน แต่งานวิจัยอาจจะใช้แบบแผนการวิจัยต่างกัน เครื่องมือวัดต่างกัน กลุ่มตัวอย่างต่างกัน หรือวิธีวิเคราะห์ต่างกันได้ ประเด็นที่ 2 ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อภิมานประกอบด้วย ผลการวิจัยจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง เนื่องจากงานวิจัยแต่ละเรื่องศึกษาตัวแปรต่างกัน หรือถ้าใช้ตัวแปรเหมือนกันแต่อาจใช้เครื่องมือต่างกันย่อมทำให้ผลการวิจัยแต่ละเรื่องไม่อยู่ในสเกลเดียวกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำให้อยู่ในรูปดัชนีมาตรฐาน (Standard indices) ก่อนที่จะนำมาวิเคราะห์ ซึ่งดัชนีมาตรฐานที่นิยมใช้ในการวิเคราะห์อภิมาน ตั้งแต่ต้นมาจนถึงปัจจุบันมีเพียง 2 ชนิดคือ ขนาดอิทธิพล (Effect size) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และประเด็นที่ 3 ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อภิมานอีกอย่างหนึ่งคือ คุณลักษณะงานวิจัย ตัวอย่างของตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่ใช้ในการวิเคราะห์อภิมานสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) ตัวแปรเกี่ยวกับลักษณะการพิมพ์ ได้แก่ ปีที่พิมพ์ จำนวนหน้า คุณภาพการพิมพ์ หน่วยงานต้นสังกัดของผู้วิจัย 2) ตัวแปรเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ได้แก่ ประเภททฤษฎีที่ใช้ การตั้งสมมุติฐานวิจัย ลักษณะกรอบความคิดในการวิจัย ความลึกซึ้งของปัญหาวิจัย จำนวนเอกสารอ้างอิง จำนวนเอกสารอ้างอิงเฉพาะส่วนที่เป็นงานวิจัยที่ทันสมัย ประเภทของตัวแปรต้น ประเภทของตัวแปรตาม ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตัวแปรต้น จำนวนตัวแปรตาม และ 3) ตัวแปรเกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย ได้แก่ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย ลักษณะแบบแผนการวิจัย วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน ระยะเวลาการทดลอง ลักษณะผู้ทำการทดลอง ประเภทสถิติวิเคราะห์ที่ใช้ และการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น นอกจากตัวแปรคุณลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว ในการทำวิจัยจริงผู้วิจัยสามารถกำหนดตัวแปรอื่นๆ ได้อีกตามความต้องการ และประเด็นที่ 3 หน่วยการวิเคราะห์ คือ งานวิจัยหรือการทดสอบสมมุติฐาน

จากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์อภิมานข้างต้น สามารถสรุปนิยามความหมายของการวิเคราะห์อภิมานได้ชัดเจนมากขึ้นกล่าวคือ การวิเคราะห์อภิมานเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณวิธีหนึ่งที่น่าผลทางสถิติจากงานวิจัยของแต่ละเรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันมาวิเคราะห์เพื่อสรุปผลโดยรวม ซึ่งมีหลักการตามที่จะกล่าวต่อไป

6.2 หลักการของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 62) ได้สรุปหลักการของการวิเคราะห์ห่อภิมาณมีดังต่อไปนี้

6.2.1 จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ คือ เพื่ออธิบายความแปรปรวนในดัชนีมาตรฐาน

6.2.2 ตัวแปรในการวิเคราะห์ห่อภิมาณมีดัชนีมาตรฐานเป็นตัวแปรตาม ส่วนตัวแปรต้น ได้แก่ คุณลักษณะงานวิจัยที่นักวิจัยศึกษา และนำมาใช้เป็นตัวแปรปรับในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ส่วนตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่นักวิจัยไม่ได้นำมาศึกษา ก็จะเป็นตัวแปรแทรกซ้อนสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

6.2.3 การวางแผนการวิจัยในการวิเคราะห์ห่อภิมาณยังคงใช้หลักแม็กซ์-มิน-คอน เช่นเดียวกับงานวิจัยทั่วไป หลักแม็กซ์-มิน-คอน (Max.-min.-con. principle) นั้นเป็นหลักการในการควบคุมคุณภาพความแปรปรวน ซึ่งตามหลักการนี้นักวิจัยต้องกำหนดขอบเขตการวิจัยให้ครอบคลุมตัวแปรตามปัญหาวิจัย และครอบคลุมพิสัย (Range) ของตัวแปรทุกตัวในการวิจัยให้มากที่สุด ต้องควบคุมอิทธิพลของตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่อยู่ในขอบเขตการวิจัยแต่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา และต้องลดความผิดพลาดคลาดเคลื่อนในการวิจัยให้เหลือน้อยที่สุด เนื่องจากตัวแปรต้นในการวิเคราะห์ห่อภิมาณไม่สามารถนำมาจัดกระทำได้ การวิเคราะห์ห่อภิมาณจึงไม่สามารถวางแผนการวิจัยเชิงทดลองได้ คงศึกษาได้ตามแบบการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว ดังนั้นการควบคุมตัวแปรส่วนใหญ่จึงต้องใช้หลักการนำตัวแปรแทรกซ้อนเข้ามาศึกษาแล้วควบคุมโดยวิธีการทางสถิติ ด้วยเหตุนี้ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณนักวิจัยส่วนใหญ่จึงใช้วิธีการบันทึก ลงรหัส ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยเพื่อรวบรวมตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยมาใช้เป็นตัวแปรในการวิจัยให้มากที่สุดนั่นเอง

หลักของการวิเคราะห์ห่อภิมาณโดยสรุป คือ เพื่ออธิบายความแปรปรวนในดัชนีมาตรฐานซึ่งเป็นตัวแปรตามสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ และในการวางแผนการวิจัยใช้หลักการควบคุมคุณภาพความแปรปรวนเช่นเดียวกับงานวิจัยทั่วไป นอกจากหลักการแล้วการวิเคราะห์ห่อภิมาณยังมีลักษณะที่สำคัญอื่นๆ อีกของการวิเคราะห์ห่อภิมาณดังที่จะกล่าวต่อไป

6.3 ลักษณะของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

ลักษณะสำคัญของการวิเคราะห์ห่อภิมาณมีโดยสรุป (Glass; McGaw; & Smith. 1981: 21-24; Lipsey; & Wilson. 2001: 2; ทนงศักดิ์ ภูสีอ่อน. 2548: 27) มีดังนี้

6.3.1 การวิเคราะห์ห่อภิมาณเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณโดยอาศัยข้อมูลตัวเลขที่ได้จากการศึกษารวบรวมงานวิจัยจำนวนมาก เพื่อหาข้อสรุปซึ่งอธิบายด้วยค่าสถิติ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

6.3.2. การวิเคราะห์ห่อภิมาณให้ผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่มีความเป็นปรนัยสูงและมีความน่าเชื่อถือ เพราะเป็นวิธีการที่เป็นระบบ อธิบายด้วยข้อมูลที่เข้าใจตรงกัน

6.3.3. การวิเคราะห์ห่อภิมาณเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการสังเคราะห์มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาหรือใช้ในการตั้งสมมุติฐานการวิจัยที่สมเหตุสมผลได้

6.3.4. ในกรณีที่ม้งานวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ผลแตกต่างจากงานวิจัยส่วนใหญ่ การวิเคราะห์ห่อภิมาณจะสามารถวิเคราะห์ได้ว่าที่เป็นเช่นนั้น เนื่องมาจากสาเหตุใด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการหาคำตอบวิจัยหรือพัฒนาแนวคิดทฤษฎีต่อไป

ลักษณะสำคัญของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ คือ การใช้หลักทางสถิติในการวิเคราะห์สรุปผล ซึ่งอาจดูยากสำหรับผู้วิเคราะห์ที่ไม่เชี่ยวชาญทางด้านสถิติ แต่สำหรับวิธีการดำเนินการวิเคราะห์ห่อภิมาณนั้น มีขั้นตอนไม่ต่างจากการดำเนินการวิจัยโดยทั่วไปซึ่งจะกล่าวโดยละเอียดต่อไป

6.4 วิธีดำเนินการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

การสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณมีขั้นตอนการดำเนินการเช่นเดียวกับการดำเนินการวิจัยทั่วไป คือ การกำหนดปัญหาวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย การรวบรวมข้อมูล การกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่จะนำมาสังเคราะห์ การสร้างเครื่องมือ การบันทึกข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผลและนำเสนอรายงาน โดยแต่ละขั้นมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (อุทุมพร จามรมาน. 2531: 36-41; สายวรุณ บุญคง. 2536: 21-27; Cook. 1992: 7-11; นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 62-77)

6.4.1 การกำหนดปัญหาวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ มีปัญหาหลัก 3 ข้อ คือ ข้อแรก เป็นปัญหาเกี่ยวกับค่าแนวโน้มส่วนกลางของดัชนีมาตรฐาน ข้อสอง ปัญหาเกี่ยวกับความแปรปรวนของดัชนีมาตรฐาน และข้อที่สาม คือ นักสังเคราะห์มุ่งตอบคำถามว่าผลวิจัยที่สังเคราะห์นั้นเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับคุณลักษณะของงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์อย่างไร สำหรับการกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ มีวิธีการเป็นแบบเดียวกับการกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบาย วัตถุประสงค์สำคัญคือเพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัยที่ยังมีข้อขัดแย้ง หรือมีจำนวนมากให้ได้คำตอบปัญหาวิจัยที่เป็นข้อสรุป เพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่ทางวิชาการที่จะนำไปใช้ประโยชน์เชิงวิชาการ และเพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่เป็นความสัมพันธ์แบบมีเงื่อนไขที่จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติจริงได้ต่อไป

6.4.2 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย คือ การศึกษาทฤษฎีทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และศึกษาสังเคราะห์รายงานการวิจัยทั้งที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และสร้างกรอบความคิดสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณโดยต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับรายงานการสังเคราะห์งานวิจัยที่เป็นการศึกษาปัญหาเดียวกัน สำหรับวิธีการสังเคราะห์รายงานว่ามีรายงานวิจัยเป็นจำนวนเท่าไรมีลักษณะทั่วไปอย่างไร ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณนักวิจัยไม่นิยมใช้วิธีการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณเพราะจะเป็นงานซ้ำซ้อนกับงานวิจัยที่ใช้การวิเคราะห์ห่อภิมาณ ส่วนใหญ่การรายงานการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องมักจะรายงานค่าดัชนีมาตรฐานจาก

งานวิจัยแต่ละเรื่องโดยไม่มีการวิเคราะห์

6.4.3 การรวบรวมข้อมูล การดำเนินการในขั้นตอนนี้แยกได้เป็น 4 งาน คือ การเสาะค้นงานวิจัย การกำหนดกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์ การสร้างเครื่องมือและ การบันทึกข้อมูล ซึ่งแต่ละงานนั้นมีรายละเอียดดังนี้คือ

6.4.3.1 การเสาะค้นงานวิจัยนั้นต้องมีการกำหนดลักษณะงานวิจัยที่ต้องการก่อนว่าเป็นงานวิจัยศึกษาปัญหาลักษณะแบบใด มีความทันสมัยมากน้อยเพียงใด เป็นงานวิจัยหน่วยงานใด หรือจะใช้ทุกหน่วยงาน เมื่อได้ขอบเขตกว้างๆ แล้วจึงสามารถเสาะค้นงานวิจัย มัลเลน (Mullen. 1989: 32-33) ได้ให้แนวทางในการสืบค้นไว้ 6 แนวทาง คือ 1) การสืบค้นย้อนหลัง (Ancestry approach) คือ การอ่านบรรณานุกรมของรายงานวิจัยฉบับใหม่ล่าสุดซึ่งจะช่วยให้ได้รายงานฉบับย้อนหลังมาศึกษาได้ 2) การสืบค้นต่อเนื่อง (Descendancy approach) กรณีที่นักวิจัยได้รายงานวิจัยที่ค่อนข้างเก่า อาจใช้ชื่อนักวิจัยเป็นคำค้นดัชนีเพื่อหาว่านักวิจัยนั้นได้ผลิตงานวิจัยอะไรต่อไป ซึ่งจะทำให้ได้งานวิจัยเพิ่มขึ้น 3) การสืบค้นจากดัชนี (Abstracting services) 4) การสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ออนไลน์ (On-line computer search) 5) การสืบค้นจากวิทยาลัยมองไม่เห็น (The invisible college) การสืบค้นโดยวิธีนี้หมายถึงการที่นักวิจัยขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน ชมรมนักวิชาการ เพื่อขอรายชื่องานวิจัยตามที่ได้กำหนดปัญหาวิจัยลักษณะและขอบข่ายของงานวิจัยไว้ วิธีนี้ได้ผลดีเมื่อนักวิจัยที่สนใจทำการวิเคราะห์หรืออภิปรายในเรื่องใกล้เคียงกัน และ 6) การสืบค้นจากการอ่านเล่น (Browsing) โดยการดูวารสารวิชาการฉบับใหม่ๆ ซึ่งวิธีนี้จะทำให้ได้รายงานวิจัยใหม่ๆ ที่น่าสนใจ

6.4.3.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์ เมื่อผ่านขั้นตอนการเสาะค้นงานวิจัยแล้วลำดับต่อไปคือ การการตัดสินใจว่าจะเลือกสังเคราะห์งานวิจัยทุกเรื่องหรือเฉพาะบางส่วน ตัวอย่าง เช่น 1) การศึกษางานวิจัยทุกเรื่องที่สืบค้นได้ ซึ่งวิธีนี้จะได้ผลการวิเคราะห์อภิปรายที่ครบสมบูรณ์แต่งานวิจัยบางส่วนที่ไม่มีคุณภาพอาจทำให้มีปัญหาในการสังเคราะห์ 2) การเลือกงานวิจัยโดยใช้การเลือกแบบแบ่งชั้นตามลักษณะงานวิจัย วิธีนี้ต้องกำหนดตัวแปรลักษณะงานวิจัยเป็นเกณฑ์ในการแบ่งชั้นงานวิจัย แล้วจึงสุ่มเลือกงานวิจัยมาเป็นสัดส่วนเท่ากันทุกชั้น 3) การเลือกเฉพาะงานวิจัยที่มีการพิมพ์เผยแพร่ วิธีนี้ได้แต่งานวิจัยที่มีคุณภาพ แต่อาจทำให้เกิดความลำเอียงในการสังเคราะห์ เพราะงานวิจัยที่ไม่ได้รับการพิมพ์เผยแพร่มักจะให้ผลการวิจัยที่ไม่มีความสำคัญทางสถิติ และ 4) การเลือกเฉพาะงานวิจัยที่มีคุณภาพโดยการประเมินจากนักวิจัยหรือผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนหลักการในการกำหนดจำนวนงานวิจัยเป็นหลักการเดียวกันกับการกำหนดกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยโดยทั่วไป ถ้าประชากรงานวิจัยมีจำนวนน้อยและผลการวิจัยคล้ายคลึงกันงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์ไม่ต้องใช้หลายเรื่อง นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 68) เสนอแนะว่าในการเลือกกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์อภิปรายนั้นอาจเลือกโดยการสุ่มตัวอย่าง หรือเลือกแบบเจาะจงโดยกำหนดเกณฑ์ในการเลือกให้ชัดเจนตามที่นักวิจัยต้องการได้ เช่น กำหนดว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นงานวิจัยทุกเรื่องที่ทำได้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 จนถึงปัจจุบัน เป็นงานวิจัยที่มีการรายงาน

ค่าสถิติเพียงพอที่จะประมาณค่าดัชนีมาตรฐานได้ และเป็นงานวิจัยประเภทวิทยานิพนธ์หรือปริญญา
นิพนธ์เท่านั้น

6.4.3.3 การสร้างเครื่องมือ เครื่องมือสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

นั้นมี 2 แบบ คือ แบบประเมินงานวิจัยและแบบบันทึกข้อมูล แบบประเมินงานวิจัยนิยมสร้างเป็น
มาตราประเมินค่า (Rating Scale) โดยมีข้อบ่งบอกคุณภาพงานวิจัย เช่น วัตถุประสงค์งานวิจัย
สอดคล้องกับชื่อเรื่องหรือปัญหาวิจัย สมมุติฐานวิจัยมีหลักฐานสนับสนุน ใช้วิธีการสุ่มในการเลือก
กลุ่มตัวอย่าง มีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติวิเคราะห์ เป็นต้น ส่วนแบบบันทึกข้อมูล
สามารถทำเป็นตารางหรือเป็นแบบสอบถามทั้งแบบปลายปิดและปลายเปิดได้ โดยมีหลักการสร้าง
เป็นแบบเดียวกับแบบสอบถามทั่วไป ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณมี 3 ส่วน คือ 1) ผลการวิจัย
ซึ่งวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในรูปดัชนีมาตรฐาน 2) คุณลักษณะของรายงานวิจัยด้านแบบ
แผนการวิจัยและรายละเอียดอื่นๆ เช่น ทฤษฎีที่ใช้ จำนวนและประเภทตัวแปร ชนิดและคุณภาพ
ของเครื่องมือวิจัย ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น และ 3) รายละเอียดเกี่ยวกับรูปเล่มและการ
จัดพิมพ์รายงาน เมื่อสร้างเครื่องมือเสร็จให้นำไปทดลองเก็บข้อมูล 5-10 เรื่อง เพื่อปรับปรุงแบบให้
สามารถใช้งานได้

6.4.3.4 การบันทึกข้อมูล ขั้นตอนนี้ คือ การบันทึก การลงรหัส และการ
เตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ต่อไป การบันทึกและลงรหัสข้อมูลสำหรับตัวแปรคุณลักษณะ
งานวิจัยโดยลงบันทึกตามข้อมูลตามจริงจากงานวิจัยนั้นๆ สำหรับการบันทึกผลการวิจัยต้องมีการ
ประมาณค่าเป็นดัชนีมาตรฐานก่อนเนื่องจากงานวิจัยแต่ละเรื่องศึกษาตัวแปรต่างกันหรือถ้าใช้ตัว
แปรเหมือนกันแต่อาจใช้เครื่องมือต่างกันซึ่งทำให้ผลวิจัยแต่ละเรื่องไม่อยู่ในสเกลเดียวกัน การ
ประมาณค่าดัชนีมาตรฐานจึงทำให้ผลการวิจัยของแต่ละเรื่องอยู่ในสเกลเดียวกัน ค่าดัชนีมาตรฐานที่
นิยมใช้ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตั้งแต่ต้นมาจนถึงปัจจุบันมีเพียง 2 ชนิดคือ ค่าขนาดอิทธิพล (Effect
size) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การประมาณค่าขนาดอิทธิพลนั้นใช้กับงานวิจัยเชิงทดลอง
ส่วนการประมาณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใช้กับงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ ในการคำนวณค่าดัชนี
มาตรฐานตามการเสนอของกลาส (Glass) สามารถคำนวณได้ใน 2 กรณี คือ 1) กรณีที่มีการทดลอง
แบบมีกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมอย่างละกลุ่มและมีการรายงานค่าสถิติครบถ้วน สามารถใช้สูตร
พื้นฐานในการประมาณค่าขนาดอิทธิพล (Effect size) โดยการคำนวณจากอัตราส่วนระหว่าง
ผลต่างของค่าเฉลี่ยกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุม และ 2)
กรณีที่มีการรายงานค่าสถิติไม่ครบถ้วน กลาส ได้นำเสนอสูตรการประมาณค่าขนาดอิทธิพลและค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากงานวิจัยแต่ละเรื่องโดยนำเสนอวิธีการประมาณค่า 2 วิธี คือ วิธีการ
ประมาณค่าโดยการคำนวณโดยตรงจากค่าสถิติที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการประมาณค่าโดย
การคำนวณจากสถิติที่ได้จากการทดสอบนัยสำคัญ ซึ่งทั้งสองวิธีนี้มีการประมาณค่าดัชนีมาตรฐาน
ตามรูปแบบการวิจัยที่แตกต่างกันไป

การประมาณค่าโดยการคำนวณโดยตรง สามารถคำนวณค่าดัชนีมาตรฐานตามรูปแบบการวิจัยที่แตกต่างกันดังนี้

- 1) แผนแบบการวิจัยแบบสองกลุ่มวัดครั้งหลัง (Two-group Posttest Only Design)
- 2) แผนแบบการวิจัยแบบสองกลุ่มวัดก่อนและหลัง (Two-group Pretest, Posttest Design)
- 3) แผนแบบการวิจัยแบบแฟกตอเรียล (Factorial Design)
- 4) แผนแบบการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Design)

การประมาณค่าจากค่าสถิติ ค่าสถิติที่ใช้ในการประมาณค่าขนาดอิทธิพล และค่าสัมประสิทธิ์ หมายถึงค่าสถิติที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานทางสถิติ ได้แก่ค่าสถิติ t , F , χ^2 มีการประมาณค่าดังนี้

- 1) การประมาณค่าจากค่าสถิติ t ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
- 2) การประมาณค่าจากค่าสถิติ t ในการทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
- 3) การประมาณค่าจากค่าสถิติไค-สแควร์
- 4) การประมาณค่าจากค่าสถิติ F
- 5) การประมาณค่าจากค่าสถิติ Mann-Whitney U

6.4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ในการงานวิเคราะห์ข้อมูลของการวิเคราะห์ห่อภิมาณแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนคือ

6.4.4.1 การเตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ เมื่อบันทึกข้อมูลจากรายงานการวิจัย และตรวจสอบการลงรหัสตัวแปรว่าถูกต้องแล้ว งานขั้นต่อไปคือการเตรียมไฟล์ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นตอนนี้ต้องสร้างไฟล์ข้อมูลเหมือนในการวิจัยทั่วไปและต้องตรวจสอบว่ามีตัวแปรใดมีค่าขาดหายบ้าง

6.4.4.2 การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของตัวแปร ในขั้นนี้ต้องจัดทำตารางแจกแจงความถี่ดูลักษณะการแจกแจงความถี่ของตัวแปรที่เป็นตัวแปรไม่ต่อเนื่อง และหาสถิติบรรยายได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง ของตัวแปรต่อเนื่องเพื่อตรวจสอบว่าการแจกแจงของตัวแปรเป็นโค้งปกติหรือไม่ จำเป็นต้องมีการปรับตัวแปรอย่างไรหรือไม่

6.4.4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้เป็น การเสนอค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสำคัญ การทำตารางไขว้ (Cross tabulation) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเบื้องต้น และการทำกราฟเพื่อเสนอดัชนีมาตรฐาน

6.4.4.4 การวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัย หลักการสำคัญของการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้เป็น การวิเคราะห์ผลการวิจัยซึ่งวัดในรูปดัชนีมาตรฐานทั้งหมดว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ถ้าไม่แตกต่างกันนักวิจัยจะสามารถสังเคราะห์สรุปผลการวิจัยทั้งหมดเป็นคำตอบปัญหาวิจัยได้ ถ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต้องวิเคราะห์ต่อไปว่า

ความแตกต่างหรือความแปรปรวนในค่าดัชนีมาตรฐานนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากคุณลักษณะงานวิจัยด้านใดบ้าง แล้วแยกงานวิจัยเป็นกลุ่มตามลักษณะนั้นๆ เพื่อสังเคราะห์ผลสรุปผลการวิจัยแต่ละกลุ่ม วิธีวิเคราะห์สรุปงานวิจัยนี้อาจทำได้ทั้งการสังเคราะห์โดยวิธีบรรยาย และการสังเคราะห์โดยวิธีเชิงปริมาณสำหรับวิธีการของการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมานในปัจจุบันมีรูปแบบแตกต่างกัน 6 วิธี ซึ่งทั้งหมดมีหลักการวิเคราะห์เหมือนกันแต่ต่างกันแต่วิธีการ

วิธีการที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมานตามวิธีของกลาส (Glass) (Glass; McGaw; & Smith. 1981: 154-170)

วิธีของกลาสเป็นวิธีแรกที่ได้รับการเผยแพร่ และมีการนำไปใช้ในการวิเคราะห์ห่อภิมานอย่างกว้างขวาง วิธีนี้เป็นวิธีที่สามารถสังเคราะห์งานวิจัยเชิงทดลองรวมกับงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ โดยมีสูตรในการคำนวณค่าขนาดอิทธิพลจากค่าสหสัมพันธ์ได้ และมีสูตรในการประมาณค่าขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยที่มีรูปแบบการทดลองแตกต่างกันทุกแบบแผนการวิจัย นอกจากนี้ยังมีสูตรในการปรับเปลี่ยนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอื่นๆ มาเป็นสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งสูตรการประมาณค่าดัชนีมาตรฐานทั้งสองแบบนี้มีทั้งสูตรประมาณค่าสถิติโดยตรง และสูตรการประมาณค่าจากผลการทดสอบสมมุติฐานทางสถิติตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

วิธีการที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมานตามวิธีของฮันเตอร์ (Hunter) (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 85-89 ; Lipsey; & Wilson. 2001: 108)

หลักการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมานตามวิธีของฮันเตอร์ ที่สำคัญคือการปรับแก้ความคลาดเคลื่อนในดัชนีมาตรฐานก่อนที่จะทำการสังเคราะห์สรุปผล โดยมีการใช้สูตรการคำนวณหาขนาดอิทธิพลที่มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเป็นตัวหาร การปรับแก้ความคลาดเคลื่อนก่อนการสังเคราะห์งานวิจัย และการสังเคราะห์งานวิจัยโดยใช้การหาค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นวิธีการที่ดีเพราะสามารถสังเคราะห์งานวิจัยได้แม้ว่าจะมีงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาเดียวกันเพียง 3-4 เรื่อง แม้ว่าวิธีการของฮันเตอร์จะเป็นวิธีที่ดีในการสังเคราะห์ห่อภิมาน แต่กระบวนการการคำนวณเป็นวิธีการที่ใหม่และไม่เป็นที่คุ้นเคยของนักวิจัย จึงไม่ค่อยมีการวิเคราะห์ห่อภิมานที่ใช้วิธีนี้

วิธีการที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมานตามวิธีของโรเซนธอล (Rosenthal) (Mullen; & Rosenthal. 1985: 17)

ลักษณะสำคัญตามวิธีของ โรเซนธอล คือ การนำค่าระดับนัยสำคัญมาใช้ในการสังเคราะห์ และการคำนวณค่าขนาดอิทธิพลสองแบบ แบบแรกคำนวณจากค่าขนาดกลุ่มตัวอย่างและค่าสถิติในการทดสอบสมมุติฐาน และแบบที่สองคำนวณจากขนาดกลุ่มย่อยและระดับนัยสำคัญ จุดเด่นของการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีของ โรเซนธอล คือ การแก้ปัญหาเรื่องความลำเอียงเนื่องจากขาดงานวิจัยที่ผลการวิจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการสังเคราะห์งานวิจัย โดยใช้วิธีการทางสถิติคำนวณว่าต้องมีงานวิจัยที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกี่เรื่องจึงจะทำให้ผลการสรุปการสังเคราะห์งานวิจัยซึ่งมีนัยสำคัญเป็นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีการที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของ เฮดจ์ส (Hedges) (Hedges; & Olkin. 1985: 12-14)

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของเฮดจ์สนั้นยึดลักษณะการแจกแจงของค่าประมาณดัชนีมาตรฐานขนาดอิทธิพล เพราะในการวิเคราะห์งานวิจัยเชิงทดลองนั้นมีการใช้เครื่องมือที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยของนักวิจัยแม้นำมาประมาณค่าดัชนีมาตรฐานแล้วก็ยังไม่เหมาะสมที่จะวิเคราะห์ด้วยสถิติวิเคราะห์ปกติ

วิธีการที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของสเลวิน (Slavin) (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 98)

วิธีนี้ให้ความสำคัญกับการคัดเลือกรงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ เนื่องจากสเลวิน เชื่อว่าถ้านงานวิจัยเดิมไม่มีคุณภาพ ผลของการสังเคราะห์ย่อมไม่มีคุณภาพเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงต้องมีการประเมินคุณภาพงานวิจัย และคัดเลือกเฉพาะงานวิจัยที่มีคุณภาพตามเกณฑ์มาทำการสังเคราะห์ แต่วิธีการนี้มีข้อจำกัดในการปฏิบัติจริง เพราะงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์ได้นั้นมีจำนวนไม่มากนัก เมื่อคัดเลือกงานที่มีคุณภาพดีทำให้กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณมีจำนวนน้อยลงไปอีก จึงทำให้การสรุปอ้างอิงผลการวิจัยมีข้อจำกัด

วิธีการที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของมัลเลน (Mullen) (Mullen. 1989: 133-150)

วิธีการนี้ใช้การประมาณค่าขนาดอิทธิพลของโคเฮน (Cohen. 1969) และใช้การประมาณค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้คะแนนพิชเชอร์ส ซี ในการวิเคราะห์ และการประมาณค่าเฉลี่ยของดัชนีมาตรฐานใช้การหาค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก จุดเด่นของวิธีการนี้คือมีการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ BASIC Meta-Analysis เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ซึ่งหลักการโปรแกรม BASIC ประกอบด้วยโมดูล 4 โมดูล คือ 1) โมดูลการจัดการฐานข้อมูล (Database management system) 2) โมดูลการวิเคราะห์เปรียบเทียบและการรวม (Combination and comparison) 3) โมดูลศึกษาวิเคราะห์อิทธิพลของตัวพยากรณ์และการวิเคราะห์ทดสอบโมดูล (Effects of predictor and model testing) และ 4) โมดูลแสดงแผนภูมิที่ต้องใช้ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta-analytic graphic displays)

6.4.5 การสรุปผลและนำเสนอรายงาน สำหรับการสรุปผลการวิเคราะห์ห่อภิมาณ นอกจากจะต้องมีการสรุปผล การอภิปรายผลเชื่อมโยงผลการวิจัยกับความรู้ในอดีต และความรู้ทางทฤษฎีแล้ว ยังต้องให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะทางวิชาการด้วย ผลจากการวิเคราะห์ห่อภิมาณจะต้องให้ข้อค้นพบที่ลึกซึ้งเหนือชั้นกว่างานวิจัยแต่ละเรื่องที่นำมาสังเคราะห์และสรุปรวมทั้งข้อเสนอแนะต้องมีความกว้างโดยทั่วไปมากกว่างานวิจัยปกติ

จากวิธีดำเนินการวิเคราะห์ห่อภิมาณต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการสังเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณเป็นวิธีการที่มีระบบมากวิธีหนึ่ง ซึ่งทำให้ผลสรุปจากการสังเคราะห์ด้วยวิธีนี้มีความน่าเชื่อถืออย่างมาก อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ห่อภิมาณนั้นมีทั้งข้อดีและข้อเสียดังที่จะกล่าวต่อไป

6.5 จุดเด่นของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

จุดเด่นของการวิเคราะห์ห่อภิมาณโดยสรุป คือ (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 135-138; อ้างอิงจาก Rosenthal. 1990; Lipsey; & Wilson. 2001: 5-6)

6.5.1 การวิเคราะห์ห่อภิมาณเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยที่นักวิจัยโดยทั่วไปยอมรับว่ามีความสมบูรณ์มากที่สุดในด้านการนำงานวิจัยมาใช้เป็นข้อมูล และการให้ความสำคัญกับงานวิจัยแต่ละเรื่องด้วยการถ่วงน้ำหนักตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งการเก็บข้อมูลจากงานวิจัยทุกส่วนอย่างมีระบบมาใช้ในการสังเคราะห์งานวิจัย

6.5.2 ในกระบวนการวิเคราะห์ห่อภิมาณทุกเรื่องมีการนำผลการวิจัยมาใช้ในรูปดัชนีมาตรฐานที่สามารถนำมาสังเคราะห์เข้าด้วยกันได้ ค่าของดัชนีมาตรฐานทั้งในรูปค่าขนาดอิทธิพล และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ให้สารสนเทศได้ทั้งในเรื่องขนาด ทิศทาง และนัยสำคัญ ดังนั้นผลการวิเคราะห์ห่อภิมาณจึงมีความชัดเจน สามารถสรุปคำตอบปัญหาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ได้อย่างถูกต้องและตรง

6.5.3 ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ มีอำนาจการทดสอบสมมุติฐานสูง และมีความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนในการทดสอบสมมุติฐานน้อย

6.5.4 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ คือ การอธิบายความแปรปรวนในดัชนีมาตรฐานด้วยตัวแปรปรับ (Moderator variables) ซึ่งผลที่ได้จากการวิเคราะห์จึงมีสารสนเทศเกี่ยวกับตัวแปรปรับที่มีผลทำให้ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปรับแตกต่างกัน ดังนั้นหากนักวิจัยเลือกตัวแปรปรับที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบาย หรือตัวแปรปรับที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีมาศึกษาวิเคราะห์ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณจะเป็นประโยชน์มากเพราะจะนำไปสู่ประโยชน์ทั้งในภาคปฏิบัติและประโยชน์ในเชิงวิชาการในด้านพัฒนาทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว

6.6 จุดด้อยของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

จุดด้อยของการวิเคราะห์ห่อภิมาณโดยสรุปมีดังต่อไปนี้ (สายวรุณ บุญคง. 2535: 7-8; Lipsey ; & Wilson. 2001: 7-10)

6.6.1 งานวิจัยบางอย่างไม่ได้เสนอค่าต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการสังเคราะห์ บางครั้งอาจเป็นการยากที่จะหาข้อมูลมาวิเคราะห์ห่อภิมาณ

6.6.2 ในการแปลงค่าความแปรปรวนของตัวแปรสำหรับการวิเคราะห์ บางครั้งจำเป็นต้องทำแต่อาจทำไม่ได้

6.6.3 การตั้งข้อดกลงเกี่ยวกับลักษณะการแจกแจงข้อมูลตัวแปร โดยอาศัยแปลงค่าสถิติ (Probit transformation) จำเป็นต้องศึกษาให้ลึกซึ้ง

6.6.4 ตัวแปรแทรกซ้อนยังคงเป็นปัญหาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ผลวิจัยที่ซ่อนอยู่ภายในตัวแปรที่ศึกษา

6.6.5 ผลการวิจัยบางครั้งจำเป็นต้องถ่วงน้ำหนักด้วยขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีที่ผลวิจัยแต่ละเรื่องใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

6.6.6 ยังคงมีปัญหาของการวิเคราะห์ข้อมูลรวมจากงานวิจัยแต่ละชิ้น โดยเฉพาะงานวิจัยแต่ละเรื่องคือ หน่วยวิเคราะห์หนึ่งหน่วย และเมื่อต้องทำการสรุปอ้างอิงผลของตัวแปรเดียวๆ

6.6.7 วิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณเป็นวิธีการที่ศึกษาเฉพาะผลสรุป ซึ่งบางครั้งมิใช่ผลโดยตรงของเรื่องที่ศึกษาหากแต่เกี่ยวข้องกับทางอ้อม ซึ่งปัญหานี้อาจทำให้ได้คำตอบไม่ตรงตามที่ต้องการ

6.6.8 ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณจะใช้ประชากรที่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองหรือกึ่งทดลองซึ่งบางเรื่องให้คำตอบเฉพาะความเกี่ยวข้องที่ไม่สามารถสรุปหาเหตุและผลได้

6.6.9 งานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์ต้องมีจำนวนมากพอ และถ้าเป็นไปได้ต้องมาจากประชากรกลุ่มเดียวกันที่มีขนาดกลุ่มตัวอย่างมากพอ

6.6.10 ผู้วิจัยมักมีปัญหาการในเลือกกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย เพราะแต่ละเรื่องต้องมีค่าสถิติเพียงพอต่อความต้องการนำมาวิเคราะห์ซึ่งแก้ไขไม่ได้หากใช้วิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

6.6.11 มาตรฐานของงานวิจัยแต่ละชิ้นมีความแตกต่างกัน และบางครั้งตัวแปรบางตัววัดตรงๆ ไม่ได้ เพราะจะทำให้มีความหมายแตกต่างกัน

6.6.12 สถิติที่นำมาใช้แตกต่างกัน เช่น การหาค่าความสัมพันธ์อาจใช้สูตร r หรืออื่นๆ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการนำมาวิเคราะห์ห่อภิมาณ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการสังเคราะห์งานเชิงปริมาณด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณนั้นมีขั้นตอนและวิธีการที่เป็นระบบ มีการพัฒนาวิธีวิเคราะห์ต่างๆ เพื่อให้ผลของการสังเคราะห์มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น และแม้ว่าจำนวนจุดต่อของการวิเคราะห์ห่อภิมาณอาจดูมากกว่าจุดเด่น แต่ในการสังเคราะห์งานวิจัยในปัจจุบันยังคงใช้การวิเคราะห์ห่อภิมาณ และวิธีวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ห่อภิมาณที่พิมพ์เผยแพร่ส่วนใหญ่ใช้วิธีของกลาส อาทิเช่น ประภาพร ชื้อสุทธิกุล (2550) ทำการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์ห่อภิมาณ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณใช้วิธีของกลาส เช่นเดียวกับ ชฎาพร บรรพพงศ์ (2550) ที่ทำการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์ห่อภิมาณด้วยวิธีของกลาส

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ทั้งการสังเคราะห์เชิงปริมาณและการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ โดยการสังเคราะห์เชิงปริมาณใช้การวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของกลาส ส่วนการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาตามจำแนกของ คริฟเพนดอร์ฟ สำหรับงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์นั้นจะเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีเนื้อหาหลากหลาย สมิตรา อังวัฒนกุล (2536: 133-187) ได้สรุปเนื้อหาสาระของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ 9 ด้าน คือ

7.1 งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

7.1.1 งานวิจัยที่ศึกษาพัฒนาการของหลักสูตร เป็นงานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

7.1.2 งานวิจัยที่ประเมินหลักสูตร ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจที่ใช้แบบสอบถาม ถามความคิดเห็นของครูและผู้บริหารเกี่ยวกับการนำหลักสูตรต่างๆ มาใช้ เช่น งานวิจัยเรื่องการประเมินโครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนโยธินบูรณะ กรมสามัญศึกษา ของอุทุมพร ชื่นวิญญา (2545)

7.1.3 งานวิจัยที่ติดตามผลการใช้หลักสูตรเฉพาะทาง งานวิจัยลักษณะนี้เป็นการติดตามนักศึกษาผู้เรียนที่จบการศึกษาตามหลักสูตร ว่าสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ดีเพียงใด

7.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนแบบต่างๆ ที่ผู้วิจัยทดลองเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนแบบต่างๆ ที่ผู้วิจัยทำการสอนโดยใช้วิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่เลือกมาแก่นักเรียน 2 กลุ่ม หรือ 3 กลุ่ม แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือความสามารถทางทักษะใดทักษะหนึ่งที่เกิดจากการทดลองสอนวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนนั้นๆ บางครั้งอาจมีการศึกษาด้านเจตคติ ความสนใจ และความคงทนในการจำเพิ่มขึ้นด้วย อาจสรุปงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนออกเป็น 8 กลุ่ม คือ

7.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนโดยทั่วไป ตัวอย่างเช่น การศึกษารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยวิธีสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 ของทวิญา เนคมานรักษ์ (2547)

7.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง ตัวอย่างเช่น การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของกายสิทธิ์ ศรีใจ (2547)

7.2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด ตัวอย่างเช่น การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความคล่องทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 3 (บ้านบ่อ) จังหวัดกาญจนบุรี ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลยุทธ์ทางการสื่อสารและการสอนปกติของบรรจง น้อยพันธ์ (2546)

7.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด ตัวอย่างเช่น การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ B-SLIM Model ของขมาสิริ โชติกลาง (2546)

7.2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน ตัวอย่างเช่น การเปรียบเทียบ

ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC และวิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสารของวาสนา สวนสีดา (2548)

7.2.6 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน ตัวอย่างเช่น การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีจัดการเรียนรู้แบบเน้นกระบวนการและวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติของศิวาพร บุญประจักษ์ (2550)

7.2.7 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน ตัวอย่างเช่น การใช้กลวิธีการเรียนแบบพี แอล เอ เอ็น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของศุภธิดา ศรีวิชัย (2549)

7.2.8 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง ตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ เช่น การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนด้วยเทคนิคการวิเคราะห์รูปแบบคำและบริบทของอำนาจ อิมอำไพ (2546) ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง ตัวอย่างเช่น การใช้เรื่องเล่าในการสอนคำสันธานของเยาวภา เตียวเจริญ (2546)

7.3 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยที่วิเคราะห์แบบเรียนที่ใช้อยู่ในระดับชั้นต่างๆ ทั้งในแง่คุณภาพของแบบเรียน การจัดรูปเล่ม ความสอดคล้องกับหลักสูตรและความยากง่ายของศัพท์ และสิ่งที่ปรากฏในแบบเรียนแต่ละเล่มในแต่ละระดับชั้น ตัวอย่างเช่น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำสันธานเดี่ยวที่ปรากฏในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของเสาวภา ณะนาวานุกุล (2535)

7.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึงงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น การสร้างแบบทดสอบ และการหาความเที่ยงของแบบทดสอบเพื่อเป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การแปลผลการใช้เครื่องมือ และการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสมจิตร หามาลี (2540)

7.5 งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ดของวิเศษ เขยกระรินทร์ (2542)

7.6 งานวิจัยเกี่ยวกับการนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น ความต้องการการนิเทศการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครของมณฑา พลรักษ์ (2546)

7.7 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะคือ

7.7.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน เช่น ความสามารถทางภาษา ความถนัด บุคลิกลักษณะ และบทบาทต่างๆ ของผู้สอนและผู้เรียน ตัวอย่างเช่น การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดอุบลราชธานีของจินตนา แก้วศรี และคนอื่นๆ (2547)

7.7.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นความรู้สึกนึกคิดภายในบุคคล เช่น ความคิดเห็น ความรู้สึก ความต้องการ เจตคติ ความสนใจ และความจำ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ความคิดเห็นของนักเรียนและความคาดหวังของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม อำเภอเมืองเชียงรายของนิธิกุล สายวิเศษ (2545)

7.8 งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง งานวิจัยที่ศึกษาถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบต่างๆ ในสังคมทั่วไป เช่น สถานภาพครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของวิทยาลัย ปัจจัยด้านตัวนักศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ของสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคเหนือ 4 วิทยาเขตกำแพงเพชร อำเภอเมืองจังหวัดกำแพงเพชรของณัฐณี เกียรติพิริยะ และคนอื่นๆ (2547)

7.9 งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนต่างๆ รวมทั้งการเสนอแนวคิดหรือวิธีการใหม่ๆ ทางการศึกษา เช่น การสร้างสื่อการสอน การสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก และการสร้างรูปแบบหรือโครงการการสอนต่างๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจสรุปเนื้อหาสาระของงานวิจัยได้เป็น 3 ลักษณะดังนี้

7.9.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การพัฒนาทักษะการฟังโดยใช้สื่อมัลติมีเดียชุดนิทานและตำนานพื้นบ้านไทยของบุปผา ขุ่มคำ และคนอื่นๆ (2547)

7.9.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนหรือแบบฝึกต่างๆ ตัวอย่างเช่น การสร้างแบบฝึกการอ่านจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสนของกันตรัตน์ ชื่นชมน้อย (2546)

7.9.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนอโครงการหรือรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น โครงการเสนอแนะเพื่อจัดตั้งศูนย์การเรียนภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง วิทยาลัยเทคนิคชุมพร : แนวคิดจากกรณีศึกษาของเบญจมาศ โกฏเพชร (2535)

ผลจากการวิจัยของงานวิจัยแต่ละเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเหล่านี้มีประโยชน์มากสำหรับผู้เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศให้มีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้น และหากได้มีการรวบรวมงานวิจัยแต่ละประเภท โดยนำมาสรุปและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบเพื่อให้เห็นภาพรวมยิ่งจะทำให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานสังเคราะห์งานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะกล่าวต่อไป

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานสังเคราะห์งานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานสังเคราะห์งานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นมีปรากฏทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย

สเลวิน และ เฉิง (Slavin; & Cheung. : 2005) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการสอนอ่านให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษ โดยนำงานวิจัยเชิงทดลองที่ทำการเปรียบเทียบกันระหว่างการเรียนการสอนแบบสองภาษาและการใช้เฉพาะภาษาอังกฤษในการสอนการอ่านให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวน 17 เรื่อง มาทำการสังเคราะห์โดยการวิเคราะห์อภิमानตามแบบวิธีของเฮดจ์ส (Hedges) ผลจากการสังเคราะห์ คือ งานวิจัยส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าการเรียนแบบสองภาษาคือ ใช้ทั้งภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาอังกฤษนั้นส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่าการเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว

กรมวิชาการ (2542) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ประชากรที่ศึกษา คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในช่วงปี พ.ศ. 2533 ถึง พ.ศ. 2541 จำนวน 73 เรื่อง ผลการสังเคราะห์โดยสรุป 1) ด้านสภาพทั่วไปของงานวิจัยที่สำคัญ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนเกือบทั้งหมดร้อยละ 98.6 เป็นวิทยานิพนธ์ โดยเป็นงานวิจัยเชิงทดลองร้อยละ 94.5 สำหรับกลุ่มประชากรที่ใช้งานการวิจัย ส่วนใหญ่นั้นเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 แบบแผนการทดลองส่วนใหญ่เป็นแบบมีกลุ่มควบคุม ตัวแปรที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รองลงมาได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ 2) ผลการสังเคราะห์ความมีนัยสำคัญโดยรวมพบว่า วิธีการเรียนและการสอนมีผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติจำนวนมากกว่า ร้อยละ 50 และ 3) ผลการสังเคราะห์ขนาดอิทธิพลโดยรวมพบว่า ตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุดซึ่งมีค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล 1.36 ขนาดอิทธิพลของวิธีการเรียน วิธีการเรียนจากครูมีอิทธิพลสูงต่อตัวแปรตามด้านการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล 0.81 และ 0.92 ตามลำดับ วิธีการเรียนด้วยตนเองมีอิทธิพลสูงต่อตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล 1.22 วิธีการเรียนจากเพื่อน มีอิทธิพลสูงในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล 1.56 สำหรับอิทธิพลของวิธีการสอน วิธีการสอนแบบใช้สื่อการ

เรียนการสอน แบบใช้กิจกรรม และแบบผสม มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง โดยมีค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล 1.07, 1.39 และ 1.48 ตามลำดับ

วรยุทธ นันทะเสน (2544) ได้สังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในระหว่างปี พ.ศ. 2531 ถึง พ.ศ. 2541 โดยทำการสังเคราะห์ข้อมูลจากปริญญาานิพนธ์ระดับปริญญาโท จำนวน 87 เรื่อง มีผลการวิจัยโดยสรุปคือ งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีมากที่สุด รองลงมาคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาสำรวจพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน และที่น้อยที่สุดคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาและวิเคราะห์แบบเรียนวิชาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ วิธีสอนอ่านที่ยึดแนวการสอนกระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive model of reading) และการบวนการอ่านจากบนลงล่าง (Top-down model of reading) และการใช้บทเรียนและแบบฝึกทักษะการอ่านสำเร็จรูป โดยยึดแนวคิดทฤษฎีการเรียนภาษาด้วยตนเอง (Self-instruction) ตามแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication approach) ส่งผลดีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนในทุกด้าน ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

เกษมา นิลแดง (2544) ได้สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับงานวิจัยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2528 ถึง พ.ศ. 2542 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโทและปริญญาเอกและรายงานการวิจัยของบุคคลและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 75 เรื่อง ผลจากการสังเคราะห์โดยสรุปพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ยึดถือแนวคิดด้านภาษาเพื่อการสื่อสารในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์มากที่สุด รองลงมา คือการสร้างบทเรียนตามแนวคิดด้านพฤติกรรมนิยมด้านบูรณาการแบบสื่อหลากหลาย บูรณาการอินเทอร์เน็ต และคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนโดยมีค่าขนาดอิทธิพลเฉลี่ยคือ 4.06 1.17 และ 2.52 ตามลำดับ

ยุพิน สมงาม (2545) ได้สังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระหว่างปี พ.ศ. 2531- 2544 โดยสังเคราะห์ข้อมูลจากปริญญาานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท จำนวน 59 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านลักษณะของงานวิจัย สัดส่วนของงานวิจัยจำแนกตามลักษณะการเรียนรู้และผลการวิจัยกระจายเป็นส่วนที่ไม่เท่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แต่สัดส่วนของงานวิจัยจำแนกตามพฤติกรรมการเรียนรู้ กระจายเป็นส่วนที่เท่าๆ กัน 2) ด้านลักษณะของงานวิจัย ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ 3) ลักษณะของงานวิจัย ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คณิดา ดอกเขียว (2546) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ ซึ่งรวบรวมงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาที่พิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 ถึง พ.ศ. 2542 จำนวน 107 เรื่องมาทำการสังเคราะห์ และผลการสังเคราะห์โดยรวมพบว่า สถาบันที่ผลิตงานวิจัยมากที่สุดคือ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ระดับมัธยมศึกษาเป็นระดับที่มีการวิจัยมากที่สุด ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้วิจัยส่วนใหญ่ทำการวิจัย และในการคำนวณค่าเฉลี่ยจากขนาดอิทธิพลสรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมการศึกษามีค่าสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ร้อยละ 76 โดยคำนวณจากขนาดอิทธิพล จำนวน 145 ค่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.71 ซึ่งแสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนปกติเป็น 0.71 เท่า ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียน 76 คน ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมการศึกษา นอกจากนี้ตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยที่มีความสัมพันธ์กับขนาดอิทธิมี 5 ตัวแปร คือ ปีที่พิมพ์ สาขาที่ทำวิจัย ทักษะที่ทำวิจัย และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยงานวิจัยที่มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลสูงในแต่ละกลุ่มตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัย ได้แก่ งานวิจัยในปี พ.ศ. 2540 ทำวิจัยในสาขาวิชาการมัธยมศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ทักษะการอ่าน-เขียน และทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดยการสุ่มเป็นห้อง

นาคยา บุญเรือง (2547) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ โดยรวบรวมงานวิจัยที่เป็นรายงานวิจัยที่เป็นปริญญานิพนธ์และวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ทำการศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2536 ถึง พ.ศ. 2544 จำนวน 56 เรื่อง ซึ่งให้ผลการวิจัยคือ 1) ด้านข้อมูลเบื้องต้นจากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองโดยศึกษาวิธีสอนที่ใช้แผนผังสัมพันธ์ความหมาย (Semantic Mapping) มากที่สุด งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 การตั้งสมมุติฐานเป็นแบบมีทิศทาง การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้กระบวนการสุ่มอย่างง่าย มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างเฉลี่ยกลุ่มละ 71 คน และใช้แบบแผนการวิจัย Randomized Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ขั้นเกณฑ์สูง คือ 0.79 และใช้ t-test ในการวิเคราะห์ข้อมูล และ 2) ผลการวิเคราะห์ คือ ประสิทธิภาพของวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าประสิทธิภาพของวิธีการสอนตามปกติ

จาริณี จีรพรชัย (2547) ได้ทำการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2535 ถึง พ.ศ. 2545 จำนวน 110 เรื่อง ผลการวิจัยโดยสรุปพบว่า ลักษณะของงานวิจัยในระหว่างปีดังกล่าวเป็นวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมากที่สุด ประเภทของงานวิจัยที่มีผลิดมากที่สุดเป็นการวิจัยเชิงทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยกลุ่มตัวอย่างนั้นได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายและมีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่ม เครื่องมือส่วนใหญ่ที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามคู่กับแบบทดสอบ ส่วนผลสังเคราะห์ในด้าน การเรียนการสอน คำหลักที่มีวิทยานิพนธ์เป็นจำนวนมาก คือคำหลักด้านวิธีการสอนทักษะภาษาอังกฤษ ร้อยละ 92.73 รองลงมาคือ ด้านการศึกษาสำรวจพฤติกรรม ร้อยละ 5.45 และที่น้อย

ที่สุด คือด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา ร้อยละ 1.82 และจำนวนผลงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรตามในพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านพุทธิพิสัยและจิตพิสัยมีมากที่สุด ร้อยละ 53.64 รองลงมาคือศึกษาด้านพุทธิพิสัยเพียงอย่างเดียว ร้อยละ 33.34 และด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัยมีการศึกษาน้อยที่สุด ร้อยละ 0.91

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นได้ให้ข้อค้นพบทางการวิจัยที่มีประโยชน์อย่างมากการนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งทำให้เห็นภาพรวมของงานวิจัยในด้านต่าง ๆ ของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีความก้าวหน้าเพิ่มมากยิ่งขึ้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ. 2545 ถึง พ.ศ. 2550 ซึ่งยังไม่มีมีการรวบรวมสังเคราะห์ โดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาตามการจำแนกของคริฟเพนดอร์ฟและวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณตามแบบวิธีของกลาส (Glass)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ.2545-2550 โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ปริญญานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ งานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่จัดทำเสร็จสมบูรณ์ และพิมพ์เผยแพร่ ในระหว่างปี พ.ศ. 2545 ถึง 2550 จำนวน 113 เรื่องของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐ 11 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ และแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย ซึ่งแต่ละเครื่องมือมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบตรวจสอบรายการ (ดูภาคผนวก ก)

แบบตรวจสอบรายการเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับคัดกรองงานวิจัยเบื้องต้นที่จะนำมาใช้ในการสังเคราะห์ โดยจะใช้คัดกรองกับงานวิจัยที่มีต้นฉบับจริง มีความสมบูรณ์ในการวิจัยทุกขั้นตอนตามความนิยามทั่วไปคือ มีการกำหนดปัญหาและวัตถุประสงค์ในการวิจัย มีการศึกษาเอกสารที่

เกี่ยวข้องกับการวิจัย มีการรวบรวมข้อมูล มีการวิเคราะห์ข้อมูล มีการสรุปและรายงานผลการวิจัย และผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการการประเมินผลที่เกี่ยวข้องมาแล้ว เช่น คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ และได้รับการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ มาเรียบร้อยแล้ว ซึ่งในรายละเอียดของแบบตรวจสอบรายการได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดกรองงานวิจัยเบื้องต้นดังนี้

- 1.1 เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ
- 1.2 เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง
- 1.3 มีค่าสถิติพื้นฐานหรือค่าสถิติทดสอบที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ที่สามารถ

นำมาใช้ในการคำนวณหาค่าขนาดอิทธิพลได้

2. แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย (ดูภาคผนวก ข)

แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับบันทึกรายละเอียดของงานวิจัยแต่ละเรื่องเพื่อนำมาสังเคราะห์ผลโดยรวม ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ

2.1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ซึ่งประกอบด้วย ชื่องานวิจัย ชื่อและสกุลผู้วิจัย และสถาบันที่ผลิตงานวิจัย

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของงานวิจัย ประกอบด้วย ความมุ่งหมายของการวิจัย ลักษณะของการวิจัย การตั้งสมมุติฐาน ตัวแปรที่ศึกษา ระดับชั้นที่ทำวิจัย เนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัย แบบแผนการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย ประกอบด้วย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ ข้อค้นพบในงานวิจัยหรือผลการวิจัย การอภิปรายผล รวมทั้งข้อเสนอแนะในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนในการสร้างแบบตรวจสอบรายการ และแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. การสร้างแบบตรวจสอบรายการ

1.1 ศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับแบบแผนการวิจัยโดยทั่วไปเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบตรวจสอบรายการ

1.2 สร้างแบบตรวจสอบรายการตามที่ได้ศึกษาตามเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการวิจัยโดยทั่วไป เพื่อใช้สำหรับคัดเลือกงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์

1.3 นำแบบตรวจสอบรายการที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยให้คะแนนความสอดคล้องดังนี้ 1 = สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ -1 = ไม่สอดคล้อง ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องทุกหัวข้อในแบบตรวจสอบรายการมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2. การสร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

2.1 ศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

2.2 พัฒนาแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยโดยประยุกต์จากแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยโดย นางลักษณ์ วิรัชชัย (2542) และกรมวิชาการ (2542) เพื่อบันทึกข้อมูลรายละเอียดของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่จำเป็นต่อการสังเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาตามการจำแนกของ ครีพเพนดอร์ฟ (Krippendorff) (อุทุมพร จามรمان. 2531: 10; อ้างอิงจาก Krippendorff. 1980) ประเภทวิเคราะห์เนื้อหาแบบ และวิธีวิเคราะห์ห่อภิมานตามแบบวิธีการของกลาส (Glass. 1981)

2.3 นำแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยให้คะแนนความสอดคล้องดังนี้ $1 =$ สอดคล้อง $0 =$ ไม่แน่ใจ $-1 =$ ไม่สอดคล้อง ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องทุกหัวข้อในแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2.4 นำแบบสรุปลักษณะรายละเอียดงานวิจัยที่ปรับปรุงไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือโดยนำเครื่องมือที่สร้างไปบันทึกข้อมูลของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 10 เรื่อง โดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาซึ่งพิจารณาจากความครอบคลุมของเนื้อหาและตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยการทดลองบันทึก 2 ครั้ง โดยบันทึกครั้งแรก แล้วทิ้งระยะเวลาห่างประมาณ 2 สัปดาห์ จึงกลับมาบันทึกซ้ำกับงานวิจัยกลุ่มเดิม หากการบันทึกทั้งสองครั้งตรงกันก็ถือว่า แบบวิเคราะห์งานวิจัยนั้นมีความเที่ยงตรง (สายวรุณ บุญคง. 2536: 26; อ้างอิงจาก Glass. 1982) และนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงต่อไป ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือนี้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สืบราชหัวข้องานวิจัยเกี่ยวกับการวิธีการสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ. 2545- 2550 ที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ จากหอสมุดหรือสำนักวิทยบริการของมหาวิทยาลัยต่างๆ ของรัฐ สำนักสภานวิจัยแห่งชาติ และหอสมุดแห่งชาติ

2. ดำเนินการเก็บข้อมูลจากงานวิจัยจากแหล่งต่างๆ ที่มีต้นฉบับจริง โดยใช้แบบตรวจสอบรายการคัดเลือกงานวิจัย

3. บันทึกรายละเอียดที่ปรากฏในงานวิจัยที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ลงในแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา ตามการจำแนกของคริฟเพนดอร์ฟ ประเภทวิเคราะห์เนื้อหาแบบ โดยวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของงานวิจัย จากแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยโดยแยกประเด็นการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. สรุปภาพรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาจากแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยแต่ละเรื่องในด้านข้อมูลพื้นฐาน และข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของงานวิจัย จากนั้นแจกแจงความถี่และแปลงเป็นค่าร้อยละ จากนั้นสรุปเชิงบรรยายเพื่อให้เห็นภาพรวมชัดเจน

2. สรุปผลงานวิจัยจากข้อมูลในส่วนของผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะจากแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นความเรียง โดยจำแนกประเภทของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนออกเป็น 8 กลุ่ม (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2536) คือ

- 2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ
- 2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง
- 2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด
- 2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด
- 2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน
- 2.6 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน
- 2.7 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน
- 2.8 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง

ขั้นตอนที่ 2 การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณโดยวิธีวิเคราะห์ห้อยกิมาน มีขั้นตอนดังนี้

1. คัดเลือกงานวิจัยตามเกณฑ์ดังนี้

- 1.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
- 1.2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 30 คนขึ้นไป
- 1.3 ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาต้องเป็นตัวแปรด้านเนื้อหา วิธีการสอน และ

เทคนิคการสอนอย่างเดียวกัน มีการและศึกษาตัวแปรตามด้านทักษะเดียวกัน

- 1.4 แสดงค่าสถิติที่จำเป็นสำหรับการนำไปคำนวณหาค่าขนาดอิทธิพลไว้ชัดเจน

อาทิเช่น ค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนการทดลอง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง และ ค่า t

2. สังเคราะห์งานวิจัยโดยใช้วิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณตามแบบวิธีการของกลาสเพื่อคำนวณหาค่าขนาดอิทธิพล

3. ศึกษาค่าขนาดอิทธิพลต่างๆ และสรุปผลเชิงบรรยายภาพรวมของประสิทธิภาพประสิทธิผลของวิธีสอนและเทคนิคการสอนตามทักษะต่างๆ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้คือ

1. สถิติที่ใช้ในการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of item objective congruence) ระหว่างหัวข้อกับวัตถุประสงค์การวิจัยในแบบตรวจสอบรายการและแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{n}$$

R = ผลคูณของคะแนนกับจำนวนผู้เชี่ยวชาญในแต่ละระดับความสอดคล้อง

n = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

ค่า IOC มีค่าระหว่าง -1 ถึง 1 ข้อคำถามที่ดีควรมีค่า IOC ใกล้ 1.00 ส่วนที่มีค่าต่ำกว่า 0.50 ควรมีการปรับปรุงแก้ไข

2. สถิติที่ใช้สำหรับการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาในการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของงานวิจัยใช้สถิติพื้นฐานร้อยละ และการแจกแจงความถี่

3. สถิติที่ใช้สำหรับการสังเคราะห์เชิงปริมาณด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของกลาสในการคำนวณค่าขนาดอิทธิพลจากผลการวิจัยของงานวิจัยเชิงทดลองแต่ละเรื่องโดยใช้สูตรการคำนวณค่าขนาดอิทธิพลของกลาสดังนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 49; สายารุณ บุญคง. 2535)

3.1 สูตรหาค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ขนาดอิทธิพล (Effect Size = d)

$d = (\bar{X}_E - \bar{X}_C) / S_c$

$\bar{X}_E, \bar{X}_C$ = ค่าเฉลี่ยตัวแปร X กลุ่มทดลอง, กลุ่มควบคุม

S_c = S.D. กลุ่มควบคุม

3.2 สูตรหาค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ขนาดอิทธิพล (Effect Size = d)

$d = (\bar{X}_1 - \bar{X}_2) / S_2$

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ = ค่าเฉลี่ยตัวแปร X หลังการทดลอง, ก่อนการทดลอง

S_2 = S.D. ก่อนเรียน

3.3 สูตรหาค่าขนาดอิทธิพลจากการประมาณค่าจากค่าสถิติ t

ขนาดอิทธิพล (Effect Size = d)

$d = t \sqrt{1/n_E + 1/n_c}$

t = ค่าสถิติทดสอบ t

n_E = จำนวนผู้เรียนในกลุ่มทดลอง

n_c = จำนวนผู้เรียนในกลุ่มควบคุม

3.4 สูตรการหาค่าขนาดอิทธิพลเฉลี่ย

$$\bar{d} = \frac{\sum d}{n}$$

$\bar{d}$ = ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล

$\sum d$ = ผลรวมของค่าขนาดอิทธิพล

n = จำนวนค่าขนาดอิทธิพลทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์อภิमान งานวิจัยทั้งหมดที่นำมาทำการสังเคราะห์เป็นปริญาณิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยของรัฐ 11 สถาบัน ที่พิมพ์เผยแพร่ ในระหว่างปี พ.ศ. 2545 ถึง 2550 จำนวน 113 เรื่อง ซึ่งจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามหัวข้อดังนี้

1. สภาพทั่วไปของงานวิจัย

1.1 ปริมาณงานวิจัยระหว่างปี พ.ศ. 2545-2550 จากการจำแนกงานวิจัยตามปีการศึกษาที่ผลิตงานวิจัย ได้ดังผลตามตาราง 2 พบว่าในปี พ.ศ. 2545 มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.89 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมาคือปี พ.ศ. 2547 (ร้อยละ 17.70) พ.ศ. 2546 (ร้อยละ 16.81) พ.ศ. 2548 และ พ.ศ. 2550 (ร้อยละ 15.93) และปีพ.ศ. 2549 มีงานวิจัยน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 9.73

ตาราง 2 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยจำแนกตามปีการศึกษาที่ผลิตงานวิจัย

ปีการศึกษา	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. พ.ศ. 2545	27	23.89
2. พ.ศ. 2546	19	16.81
3. พ.ศ. 2547	20	17.70
4. พ.ศ. 2548	18	15.93
5. พ.ศ. 2549	11	9.73
6. พ.ศ. 2550	18	15.93
รวม	113	100

1.2 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามสถาบัน ได้ผลตามตาราง 3 ซึ่งพบว่ามหาวิทยาลัยที่มีจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา ระหว่างปี 2545 ถึง 2550 มากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คิดเป็นร้อยละ 33.63 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ร้อยละ 23.01) มหาวิทยาลัยศิลปากร (ร้อยละ 16.81) มหาวิทยาลัยขอนแก่น (ร้อยละ 7.08) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ร้อยละ 5.31) มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี (ร้อยละ 4.42) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยบูรพา (ร้อยละ 3.54) สำหรับมหาวิทยาลัยที่พบงานวิจัยน้อยที่สุด ได้แก่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ (ร้อยละ 0.88)

ตาราง 3 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามสถาบัน

สถาบัน	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4	3.54
2. มหาวิทยาลัยศิลปากร	19	16.81
3. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	26	23.01
4. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	38	33.63
5. มหาวิทยาลัยนเรศวร	1	0.88
6. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	8	7.08
7. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	6	5.31
8. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	5	4.42
9. มหาวิทยาลัยบูรพา	4	3.54
10. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	1	0.88
11. มหาวิทยาลัยทักษิณ	1	0.88
รวม	113	100

1.3 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้ และระดับชั้นเรียน ในการจำแนกตามเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดัดแปลงการแบ่งประเภทงานวิจัยมาจากสมิตรา อังวัฒนกุล (2536) ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม แต่จากสำรวจและศึกษาในการวิจัยครั้งนี้สามารถแบ่งประเภทของงานวิจัยได้ออกเป็น 10 กลุ่ม ตามผลตาราง 4 ซึ่งพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.32 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมาคืองานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ (ร้อยละ 15.04) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน (ร้อยละ 13.27) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน

(ร้อยละ 12.39) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด (ร้อยละ 10.62) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ และโครงสร้าง วิธีสอนโครงสร้าง (ร้อยละ 6.19) วิธีสอนศัพท์ (ร้อยละ 5.31) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน ทักษะการฟัง-พูด (5.31) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง (ร้อยละ 1.77) และงานวิจัยเกี่ยวกับ วิธีสอนทักษะการฟัง-อ่านและทักษะการพูด-เขียน มีจำนวนงานวิจัยน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.88 ซึ่งงานวิจัยทั้งสองกลุ่มนี้พบเพิ่มเติมจากการแบ่งประเภทของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2536)

สำหรับจำนวนงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้นเรียน ได้แสดงไว้ในตาราง 4 เช่นเดียวกัน พบว่า มีการทำวิจัยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.55 ของจำนวน งานวิจัยทั้งหมด รองลงมา คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ร้อยละ 23.89) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ร้อยละ 17.70) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ร้อยละ 16.81) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ร้อยละ 9.73) และระดับชั้นที่มีการทำวิจัยน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 4.42 นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่ทำการวิจัยแบบคละชั้นเรียน โดยคละระหว่างระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 และ 3 ซึ่งคิดเป็นเป็นร้อยละ 0.88 และหากแบ่งตามช่วงชั้น พบว่ามีการทำวิจัยในช่วงชั้นที่ 3 (ร้อยละ 59.29) มากกว่าช่วงชั้นที่ 4 (ร้อยละ 40.71)

ตาราง 4 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามเนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัย และระดับชั้นเรียน

เนื้อหาสาระ/ทักษะ ที่ทำการวิจัย	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย) ระดับชั้นเรียน (ช่วงชั้นที่ 3 ร้อยละ 59.29) (ช่วงชั้นที่ 4 ร้อยละ 40.71)							รวม	ร้อยละ
	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6	คละ		
1. ทักษะบูรณาการ	8	4	4	-	-	1	-	17	15.04
2. ทักษะการฟัง	-	1	1	-	-	-	-	2	1.77
3. ทักษะการพูด	1	4	2	3	1	-	1 (ม.2 + ม.3)	12	10.62
4. ทักษะ การฟัง-พูด	-	2	1	3	-	-	-	6	5.31
5. ทักษะการอ่าน	8	7	5	6	4	2	-	32	28.32
6. ทักษะการเขียน	2	1	1	8	2	1	-	15	13.27
7. ทักษะการ อ่าน-เขียน	2	1	2	7	2	-	-	14	12.39
8. ศัพท์และ โครงสร้าง	2	-	1	2	1	-	-	6	5.31
8.1 วิธีสอนศัพท์	2	-	2	1	1	1		7	6.19
8.2 วิธีสอน โครงสร้าง									
9. ทักษะการฟัง- อ่าน	1	-	-	-	-	-	-	1	0.88
10. ทักษะการพูด- เขียน	1	-	-	-	-	-	-	1	0.88
รวม	27	20	19	30	11	5	1	(N=113)	
ร้อยละ	23.89	17.70	16.81	26.55	9.73	4.42	0.88	(100)	

1.4 จำนวนงานวิจัยจำแนกตามแบบแผนการวิจัย ได้ผลตามตาราง 5 พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Non Randomized One Group Pretest–Posttest Design คิดเป็นร้อยละ 36.28 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมา คือ แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest–Posttest Design (ร้อยละ 31.86) แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized One Group Pretest–Posttest (15. 93) แบบแผนการวิจัยแบบ Action Research (ร้อยละ 6.19) แบบแผนการวิจัยแบบ Non Randomized One Group Posttest Only Design (ร้อยละ 3.54) แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Two Group Pretest–Posttest Design (ร้อยละ 2.65) แบบแผนการวิจัยแบบ Non Randomized Control Group Pretest–Posttest Design (ร้อยละ 1.77) และแบบแผนการวิจัยที่มีจำนวนงานวิจัยน้อยที่สุด คือ แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Posttest Only Design และ Non Randomized Two Groups Pretest–Posttest Design คิดเป็นร้อยละ 0.88

ตาราง 5 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยจำแนกตามแบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัย	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. Randomized Control Group Pretest–Posttest Design	36	31.86
2. Randomized Control Group Posttest Only Design	1	0.88
3. Randomized Two Groups Pretest–Posttest Design	3	2.65
4. Randomized One Group Pretest–Posttest Design	18	15.93
5. Non Randomized Control Group Pretest–Posttest Design	2	1.77
6. Non Randomized Two Groups Pretest–Posttest Design	1	0.88
7. Non Randomized One Group Pretest–Posttest Design	41	36.28
8. Non Randomized One Group Posttest Only Design	4	3.54
9. Action Research	7	6.19
รวม	113	100

1.5 กลุ่มตัวอย่าง

1.5.1 แหล่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้ผลตามตาราง 6 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 84.07 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด และร้อยละ 15.93 เป็นงานวิจัยที่ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานครและในเขตปริมณฑล

ตาราง 6 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามแหล่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. กรุงเทพฯ และปริมณฑล	18	15.93
2. ต่างจังหวัด	95	84.07
รวม	113	100

1.5.2 ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้ผลตามตาราง 7

พบว่า ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้อยู่ระหว่าง 31-40 คน คิดเป็นร้อยละ 29.20 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมา คือ ระหว่าง 21-30 คน (ร้อยละ 18.58) ระหว่าง 41-50 คน (ร้อยละ 12.39) ระหว่าง 71-80 คน (ร้อยละ 11.50) ระหว่าง 10-20 และ 51-60 คน (ร้อยละ 7.96) ระหว่าง 61-70 คน (ร้อยละ 5.31) ระหว่าง 81-90 คน (ร้อยละ 4.42) ระหว่าง 91-100 คน (ร้อยละ 1.77) และ จำนวน 100 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.88

ตาราง 7 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยด้านขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง (จำนวนคน)	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
10-20	9	7.96
21-30	21	18.58
31-40	33	29.20
41-50	14	12.39
51-60	9	7.96
61-70	6	5.31
71-80	13	11.50
81-90	5	4.42
91-100	2	1.77
100 ขึ้นไป	1	0.88
รวม	113	100

1.5.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้ผลตามตาราง 8 พบว่า กลุ่มงานวิจัยที่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) คิดเป็นร้อยละ 36.28 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมา คือ แบบการเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) (ร้อยละ 13.27) และแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) (ร้อยละ 7.96) สำหรับกลุ่มงานวิจัยที่ไม่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างซึ่งใช้ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 42.48

ตาราง 8 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การคัดเลือกแบบมีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง		
1.1 แบบง่าย (Simple Random Sampling) (การจับฉลาก)	41	36.28
1.2 แบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)	9	7.96
1.3 แบบการเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)	15	13.27
2. การคัดเลือกแบบไม่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (ใช้ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง)	47	41.59
รวม	113	100

1.6 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ผลตามตาราง 9 พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ใช้เวลาในการทดลองระหว่าง 13-22 ชั่วโมงซึ่งคิดเป็นร้อยละ 69.03 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมาคือ ระหว่าง 3-12 ชั่วโมง (ร้อยละ 14.16) ระหว่าง 23-32 ชั่วโมง (ร้อยละ 4.42) ระหว่าง 33-42 ชั่วโมง (ร้อยละ 2.65) และ 43 ชั่วโมงขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.88 นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งคิดเป็นร้อยละ 8.85 ระบุระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองเป็นจำนวนสัปดาห์หรือจำนวนคาบเรียน แต่ไม่ระบุเวลาที่ใช้ในแต่ละคาบเรียนหรือสัปดาห์

ตาราง 9 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลา (ชั่วโมง)	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
3-12	16	14.16
13-22	78	69.03
23-32	5	4.42
33-42	3	2.65
43 ขึ้นไป	1	0.88
อื่นๆ (ไม่สามารถคำนวณเวลาเป็นชั่วโมง)	10	8.85
รวม	113	100

1.7 ตัวแปรอิสระ จากการสำรวจตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอน ภาษาอังกฤษจากงานวิจัยทั้ง 113 เรื่อง โดยจำแนกตามประเภทของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน และเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ 10 กลุ่มซึ่งประกอบด้วย 1) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิค การสอนทักษะบูรณาการ 2) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง 3) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน ทักษะการพูด 4) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด 5) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการ อ่าน 6) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน 7) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีทักษะการสอนอ่าน-เขียน 8) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง 9) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน และ 10) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน โดยแต่ละประเภทยังมีรายละเอียดดังนี้

1.7.1 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับ วิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ ได้ผลตามตาราง 10 จากงานวิจัย 17 เรื่อง พบวิธีสอน หรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 13 วิธี ได้แก่ 1) การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการกับ จัดกิจกรรม แบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) 2) วิธีการสอนตาม รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ STAD (Student- Teams Achievement Division) 3) การสอนโดยใช้รูปแบบโพร์แมทซิสเต็ม 4) การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยใช้วิธีสตอรี่ไลน์ 5) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 6) การสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษา แบบองค์รวม 7) การสอนโดยใช้รูปแบบการสอนของฮันเตอร์ 8) วิธีสอนแบบ 3PS 9) การสอนโดย การใช้เกม 10) การสอนบูรณาการแบบสหวิทยาการ 11) การสอนโดยการใช้สื่อตามสภาพจริง 12) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และ 13) วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการ ซึ่งวิธีที่ 2, 3, 5, 9, และ 12 แต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.76 ของจำนวน งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการทั้งหมด ส่วนวิธีที่ 1, 4, 6, 7, 8, 10, 11, และ 13 แต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.88 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับ วิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการทั้งหมด

ตาราง 10 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการการจัดกิจกรรม แบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) (จารุวรรณ อำนวยสมบัติ 2545)	1	5.88
2. วิธีการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ STAD (Student- Teams Achievement Division) (รวีพล อุ่นลอย 2546) (นิจิกันต์ คำเรืองศรี 2548)	2	11.76
3. การสอนโดยใช้รูปแบบโฟร์แมทซิสเต็ม (พรชัย นาชัยเวียง 2546) (เพิ่มสุข จันทร์ขอนแก่น 2548)	2	11.76
4. การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยใช้วิธีสตอรี่ไลน์ (ทวิญญา เนคมานุรักษ์ 2547)	1	5.88
5. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 (ภาพร กุลเรืองทรัพย์, สุจิตตรา สิงหนการ 2547)	2	11.76
6. การสอนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม (ดรรชนี หล่อวัฒนา 2547)	1	5.88
7. การสอนโดยใช้รูปแบบการสอนของฮันเตอร์ (พนัสนา พัฒนาอุดมสินคำ 2547)	1	5.88
8. วิธีสอนแบบ 3PS (พนัสนา พัฒนาอุดมสินคำ 2547)		

ตาราง 10 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
9. การสอนโดยใช้เกม (เกษศิริพันธ์ อ้วนภักดี 2548) (จันทิwa ศรีมะโฮงนาม 2550)	2	11.76
10. การสอนบูรณาการแบบสหวิทยาการ (จันทร์ฉาย เศษแสงศรี 2548)	1	5.88
11. การสอนโดยใช้สื่อตามสภาพจริง (บุญยฤทธิ์ ปิยะศรี 2549)	1	5.88
12. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 (กัญณภัทร นิธิศรารากุล, วราพร ทองจีน 2550)	2	11.76
13. วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการ (ชนิษฐา นาคน้อย 2550)	1	5.88
รวม 13 ตัวแปร	17	100

1.7.2 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง ได้ผลตามตาราง 11 จากงานวิจัย 2 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้จำนวน 2 วิธี ได้แก่ 1) การสอนฟังโดยใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัย และ 2) การสอนฟังโดยใช้กลวิธีการฟัง โดยทั้ง 2 วิธีนี้แต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟังทั้งหมด

ตาราง 11 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนฟังโดยใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัย (กายสิทธิ์ ศรีใจ 2547)	1	50
2. การสอนฟังโดยใช้กลวิธีการฟัง (วราวุธ สุทธจิตต์ 2547)	1	50
รวม 2 ตัวแปร	2	100

1.7.3 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด ได้ผลตามตาราง 12 จากงานวิจัย 12 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้จำนวน 12 วิธี ได้แก่ 1) การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยมีวัตถุประสงค์ประกอบ 2) การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อม 3) การสอนโดยใช้การสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการ 4) การสอนโดยใช้กิจกรรมการละคร 5) การสอนโดยใช้การสอนแบบชักชวนเสริมด้วยการสอนแบบสร้างสรรค์องค์ความรู้นิยม 6) การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบเชื่อมโยงวิชาภาษาอังกฤษเข้ากับเนื้อหาวัฒนธรรมไทย 7) การสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ 8) การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น 9) การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่เน้นภูมิปัญญาท้องถิ่น 10) การสอนโดยใช้การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ 11) การสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และ 12) การสอนโดยใช้กิจกรรมโครงงาน ซึ่งแต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.33 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูดทั้งหมด

ตาราง 12 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยมีวิธีทัศน์ประกอบ (ปัญหานัน รินแก้ว 2545)	1	8.33
2. การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อม (สังวาลย์ ข่ายแก้ว 2545)	1	8.33
3. การสอนโดยใช้การสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการ (อารี บรรพตทอง 2545)	1	8.33
4. การสอนโดยใช้กิจกรรมการละคร (ประเทือง ใจหาญ 2546)	1	8.33
5. การสอนโดยใช้การสอนแบบชักชวนเสริมด้วยการสอนแบบ สร้างสรรค์องค์ความรู้นิยม (รุ่งรัตน์ มอญทะเล 2546)	1	8.33
6. การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบเชื่อมโยงวิชาภาษาอังกฤษเข้ากับ เนื้อหาวัฒนธรรมไทย (วราศิริ บุญเชื้อ 2546)	1	8.33
7. การสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (ลัดดาวัลย์ อารัมพร 2547)	1	8.33
8. การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ท้องถิ่น (นิลุบล จิตต์มั่น 2547)	1	8.33
9. การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่เน้นภูมิปัญญา ท้องถิ่น (ลลิตา วิบูลวิชัยกุล 2547)	1	8.33
10. การสอนโดยใช้การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ (ปรีศณีย์ ไลยประดิษฐ์วงศ์ 2548)	1	8.33
11. การสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 (พระสมประสงค์ คุณรมมี 2548)	1	8.33
12. การสอนโดยใช้กิจกรรมโครงงาน (คำมูล งอกบุงคล้า 2550)	1	8.33
รวม 12 ตัวแปร	12	100

1.7.4 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด ได้ผลตามตาราง 13 จากงานวิจัย 6 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้จำนวน 5 วิธี ได้แก่ 1) การสอนโดยใช้เพลงประกอบ 2) วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร 3) การสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม 4) การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และ 5) การสอนแบบ T.P.R (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน ซึ่งวิธีที่ 2 มีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 33.33 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูดทั้งหมด ส่วนวิธีที่ 1, 3, 4, และ 5 แต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูดทั้งหมด

ตาราง 13 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนโดยใช้เพลงประกอบ (ทองคำ พานจันทร์ 2545)	1	16.67
2. วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร (สมร ปาโท 2545) (วิลาวัณย์ บุญชุ่ม 2550)	2	33.33
3. การสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคม (กุลกันยา สิมารักษ์ 2545)	1	16.67
4. การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (กรรณิการ์ กาญจนดา 2546)	1	16.67
5. การสอนแบบ T.P.R (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน (ศิริวรรณ มาลัย 2546)	1	16.67
รวม 5 ตัวแปร	6	100

1.7.5 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน ได้ผลตามตารางที่ 14 จากงานวิจัย 32 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้จำนวน 28 วิธี ได้แก่ 1) การสอนแบบ MIA (A More Integrated Approach to the Teaching of Reading) 2) การสอนอ่านด้วยวิธี KWL-Plus 3) การสอนโดยใช้การฝึกกระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญาโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย 4) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 1 5) การสอนอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิมโดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอด 6) การสอน

แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 7) การสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ STAD (Student- Teams Achievement Division) 8) การสอนแบบกว้างขวาง 9) การสอนอ่านด้วยวิธี DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) 10) การสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 11) การสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างเรื่องเล่า 12) วิธีการสอนการอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R 13) วิธีสอนแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ด้วยเอกสารประกอบการอ่านที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น 14) วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT (Teams-Games-Tournament) ร่วมกับเทคนิค STAD (Student- Teams Achievement Division) 15) วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC 16) วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร 17) วิธีสอนการอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาท 18) การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน 19) การใช้เทคนิค เอส คิว โฟร์ อาร์ 20) วิธีการสอนอ่านโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ร่วม 21) การสอนอ่านด้วยวิธีการสร้างแผนภาพลำดับความคิด (Semantic Mapping) 22) การสอนการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ 23) การสอนโดยการใช้ผังมโนทัศน์เพื่อใช้เชื่อมโยงในการอ่านเพื่อความเข้าใจในเรื่อง 24) การเรียนโดยใช้สื่อรูปภาพเพื่อใช้เชื่อมโยงในการอ่านเพื่อความเข้าใจในเรื่อง 25) การสอนโดยการฝึกกลวิธีอภิปราย 26) การสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบสแกนนิ่ง (Scanning) และแบบskimมิง (Skimming) 27) วิธีสอนอ่านโดยวิธีโคลซ และ 28) วิธีสอนอ่านโดยวิธี ซี อาร์ ซี ซึ่งวิธีที่ 1, 2, 4, 6 8, และ 9 แต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านทั้งหมด ส่วนวิธีที่ 3, 5, 7, 10-28 แต่ละเทคนิคหรือวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.13 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านทั้งหมด

ตาราง 14 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนแบบ MIA (A More Integrated Approach to the Teaching of Reading) (จิตินันท์ ประทุมพันธ์ 2545) (อุซุพร บถพิบูลย์ 2550)	2	6.25
2. การสอนอ่านด้วยวิธี KWL-Plus (อมรศรี แสงส่องฟ้า 2545) (รัตนา เจงพิบูลพงศ์ 2550)	2	6.25
3. การสอนโดยใช้การฝึกกระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญาโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (กึ่งเพชร ป้องแก้ว 2545)	1	3.13
4. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 (จิตมณี อะเมกอง 2545) (วัฒนา กิจไพบูลย์พันธ์ 2547)	2	6.25
5. การสอนอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิมโดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอด (นฤมล เลียบสวัสดิ์ 2545)	1	3.13
6. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 (เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน 2545) (เอนก หิรัญสถิตย์ 2548)	2	6.25
7. การสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ STAD (Student- Teams Achievement Division) (สุจิตรา เวทยาวงค์ 2545)	1	3.13
8. การสอนแบบกว้างขวาง (จักริน โพธิ์ทอง 2545) (ภักธีรา มณีเลิศ 2546)	2	6.25
9. การสอนอ่านด้วยวิธี DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) (ทัศนีย์ ยอดวิทยา, เสาวภา นันทกิจ 2546)	2	6.25
10. การสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (ชีวัน บุญตัน 2546)	1	3.13
11. การสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างเรื่องเล่า (ภักษร หุ่นเลิศ 2547)	1	3.13

ตาราง 14 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
12. วิธีการสอนการอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R (สุจารี มีแดนไผ่ 2547)	1	3.13
13. วิธีสอนแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ด้วยเอกสารประกอบการอ่านที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น (สุทัศน์ สังคะพันธ์ 2547)	1	3.13
14. วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT (Teams- Games-Tournament) ร่วมกับเทคนิค STAD (Student-Teams Achievement Division) (มยุรา คล่องแคล่ว 2548)	1	3.13
15. วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC (วาสนา สอนสีดา 2548)	1	3.13
16. วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร (วาสนา สอนสีดา 2548) (ธนัชพร ก้อนพันธ์ 2549)		
17. วิธีสอนการอ่านแบบแลกเปลี่ยนบทบาท (ธนัชพร ก้อนพันธ์ 2549) (นันทกา เหลืองสุดใจ 2546)	2	6.25
18. การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน (จินตนา เดชะประทุมวัน 2548)	1	3.13
19. การใช้เทคนิค เอส คิว โฟร์ อาร์ (พรนิภา บรรจงมณี 2548)	1	3.13
20. วิธีการสอนอ่านโดยใช้กระบวนการเรียนร่วม (กันทิมา หงส์ทอง 2548)	1	3.13
21. การสอนอ่านด้วยวิธีการสร้างแผนภาพลำดับความคิด (Semantic Mapping) (จิราภรณ์ เกตุแก้ว 2549)	1	3.13
22. การสอนการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ (ภักดีมา.ไชยสิทธิ์ 2549)	1	3.13

ตาราง 14 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
23. การสอนโดยการใช้ผังมโนทัศน์เพื่อใช้เชื่อมโยงในการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง (วัชรภรณ์ แคนเกว 2549)	1	3.13
24. การเรียนโดยใช้สื่อรูปภาพเพื่อใช้เชื่อมโยงในการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง (วัชรภรณ์ แคนเกว 2549)		
25. การสอนโดยการฝึกกลวิธีอภิปัญญา (สุดใจ จันทรวง 2550)	1	3.13
26. การสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบสแกนนิ่ง (Scanning) และแบบskimมิง (Skimming) (เพลินพิศ สุปัญญาบุตร 2550)	1	3.13
27. วิธีสอนอ่านโดยวิธีโคลซ	1	3.13
(นารฤติ สุกตโต 2550)		
28. วิธีสอนอ่านโดยวิธี ซี อาร์ ซี (นารฤติ สุกตโต 2550)		
รวม 28 ตัวแปร	32	100

1.7.6 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน ได้ผลตามตาราง 15 จากงานวิจัย 15 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้จำนวน 14 วิธี ได้แก่ 1) การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน 2) การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้และมนุษยนิยมแนวใหม่ 3) การสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ภาระงานที่ต้องใช้ความรู้เป็นฐาน 4) การสอนแบบพี คิว ไฟว์ อาร์ 5) การสอนโดยใช้การใช้แฟ้มสะสมงานในการเรียนการสอนและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ 6) เทคนิคการสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท 7) การสอนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของเรื่องตามแนวทฤษฎีมนุษยนิยมใหม่ 8) การสอนโดยใช้กลวิธีที่เน้นตั้งคำถาม 9) การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับข้อมูลอินเตอร์เน็ต 10) วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ 11) การสอนโดยใช้การเรียนรู้ด้วยการบูรณาการแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้และการเรียนแบบร่วมมือ 12) การสอนแบบโพรมิทซิสเต็ม 13) การสอนโดยใช้การบูรณาการการสอนไวยากรณ์แบบเน้นกระบวนการ และ 14) การสอนโดยการใช้งานเป็นฐาน ซึ่งวิธีที่ 1 มีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.33 ของจำนวนงานวิจัย

เกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียนทั้งหมด ส่วนวิธีที่ 2-14 แต่ละวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 6.67 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียนทั้งหมด

ตาราง 15 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐาน (สมสมัย วิสูตรจุฑา ,สิริमान ยูโสภีร์ 2545)	2	13.33
2. การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้ และมนุษยนิยมแนวใหม่ (ปิยะมาศ ดึงหมาย 2545)	1	6.67
3. การสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ภาระงานที่ต้องใช้ความรู้เป็นฐาน (ศรีนวล บุญธรรม 2545)	1	6.67
4. การสอนแบบพี คิว ไฟว์ อาร์ (ไศภิชร์ อุดม 2545)	1	6.67
5. การสอนโดยใช้การใช้แฟ้มสะสมงานในการเรียนการสอนและ การประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ (อัจฉริยาภรณ์ ดวงใจ 2545)	1	6.67
6. เทคนิคการสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท (ธนากร ขำศรี 2546)	1	6.67
7. การสอนโดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของเรื่องตามแนวทฤษฎี มนุษยนิยมใหม่ (ศิริรัตน์ เขื่อนแก้ว 2546)	1	6.67
8. การสอนโดยใช้กลวิธีที่เน้นตั้งคำถาม (สลิลา พันชนะ 2546)	1	6.67
9. การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับข้อมูลอินเทอร์เน็ต (ธีราพร แซ่แห้ว 2548)	1	6.67

ตาราง 15 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
10. วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (อุ้นเรือน เนื่องจางง 2549)	1	6.67
11. การสอนโดยใช้การเรียนรู้ด้วยการบูรณาการแนวคิดสร้างสรรค์ ความรู้และการเรียนแบบร่วมมือ (เบญจภรณ์ ศรีจันทร์ภาศ 2550)	1	6.67
12. การสอนแบบโฟร์แมทซิสเต็ม (ปิ่นประภา โสจินดา 2550)	1	6.67
13. การสอนโดยใช้การบูรณาการการสอนไวยากรณ์แบบ เน้นกระบวนการ (พระจักรพงษ์ ทะระมา 2550)	1	6.67
14. การสอนโดยการใช้งานเป็นฐาน (ราเมศวร์ มูลแวง 2550)	1	6.67
รวม 14 ตัวแปร	15	100

1.7.7 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน ได้ผลตามตาราง 16 จากงานวิจัย 14 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 12 วิธี ได้แก่ 1) การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนเทคนิค CIRC 2) การสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร 3) การสอนโดยใช้จินตภาพ 4) การสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 5) การสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบการแก้ปัญหา 6) การสอนโดยใช้บทกวี 7) การสอนโดยใช้แผนภูมิโน้ตสนในการสอนอ่านและเขียน 8) การสอนโดยใช้แผนภูมิกราฟิก 9) วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Gentre-Based Approach) 10) การสอนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม 11) กลวิธีการเรียนแบบ พี แอล เอ เอ็น และ 12) วิธีการสอนแบบใช้โครงสร้างระดับยอดและการใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งวิธีที่ 1 มีงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.43 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียนทั้งหมด ส่วนวิธีที่ 2-12 แต่ละวิธีมีงานวิจัย 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.14 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียนทั้งหมด

ตาราง 16 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนเทคนิค CIRC (ศรีสุวรรณ วิวิทย์เทศ 2545) (ภาวดี จิตตามัย 2548) (รักษ์สุดา ทรัพย์มาก 2548)	3	21.43
2. การสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (สรวงภรณ์ ชัยศิริพานิช 2545)	1	7.14
3. การสอนโดยใช้จินตภาพ (ทวีพร สุขแสง 2545)	1	7.14
4. การสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 (พระมหาสุพล ทองพริ้ม 2546)	1	7.14
5. การสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบการแก้ปัญหา (วีรพร ชาตชนะ 2547)	1	7.14
6. การสอนโดยใช้บทกวี (จิตัญญาณี เพิ่มทันจิตต์ 2547)	1	7.14
7. การสอนโดยใช้แผนภูมิโน้ตทัศน์ในการสอนอ่านและเขียน (เฉลิมพล ณ เชียงใหม่ 2547)	1	7.14
8. การสอนโดยใช้แผนภูมิกราฟิก (วินัย ชินบุตร 2547)	1	7.14
9. วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Gentre-Based Approach) (ฉัตรชัย อภิวันท์สนอง 2548)	1	7.14
10. การสอนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรม เสริมสร้างประสบการณ์เดิม (พระมหาสนิท บุญอ่อน 2549)	1	7.14
11. กลวิธีการเรียนแบบ พี แอล เอ เอ็น (ชนิดา ศรีสองเมือง 2549)	1	7.14
12. วิธีการสอนแบบใช้โครงสร้างระดับยอดและการใช้กลวิธีการ เสริมต่อการเรียนรู้ (ศุภจิตา ศรีวิชัย 2549)	1	7.14
รวม 12 ตัวแปร	14	100

1.7.8 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง ได้ผลตามตาราง 17 ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ จากงานวิจัย 6 เรื่อง พบเทคนิคหรือวิธีสอนที่นำมาใช้ จำนวน 6 วิธี ได้แก่ 1) การสอนโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์รูปแบบคำและบริบท 2) การสอนคำศัพท์โดยใช้กลวิธีลินซ์ 3) การสอนโดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากภาพการ์ตูนที่มีการปรากฏของความหมายโดยนัย 4) การสอนโดยใช้ภาพยนตร์การ์ตูนประกอบตัวอักษรบรรยาย 5) เทคนิคการสอนคำศัพท์โดยใช้การเล่านิทาน และ 6) การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบโครงงาน ซึ่งแต่ละเทคนิคหรือวิธีมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ทั้งหมด สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง จากงานวิจัย 7 เรื่อง พบเทคนิคหรือวิธีสอนที่นำมาใช้ 7 วิธี ได้แก่ 1) การสอนโดยใช้แบบฝึกที่เน้นตัวป้อนเข้ากับแบบฝึกที่เน้นตัวป้อนออก 2) การสอนโดยใช้การใช้เกมทางภาษาศาสตร์และเกมการสื่อสาร 3) วิธีสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแนวสื่อสาร 4) การสอนโครงสร้างประโยคโดยใช้ตัวพิมพ์ที่เด่นชัด พิมพ์ตัวดำหนาและเอนในบทอ่านที่หลากหลาย 5) การสอนโดยใช้วิธีอุปนัย 6) การสอนโดยใช้วิธีนิรนัย และ 7) การสอน Articles โดยใช้แนวคิด Generic and Assumed Shared and Non-shared Knowledge of the Referent ซึ่งวิธีที่ 3 มีงานวิจัย 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.57 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้างทั้งหมด ส่วนวิธีที่ 1, 2 และ 4-7 มีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.29 ของจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้างทั้งหมด

ตาราง 17 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์รูปแบบคำและบริบท (อำนาจ อิมอำไพ 2546)	1	16.67
2. การสอนคำศัพท์โดยใช้กลวิธีลินซ์ (จตุพร เพชรแก้ว 2546)	1	16.67
3. การสอนโดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากภาพการ์ตูนที่มีการ ปรากฏของความหมายโดยนัย (สุภาพร มโนวงศ์ 2547)	1	16.67
4. การสอนโดยการใช้ภาพยนตร์การ์ตูนประกอบตัวอักษรบรรยาย (อาภรณ์ชนิต แสงสังข์ 2547)	1	16.67
5. เทคนิคการสอนคำศัพท์โดยการใช้การเล่นทาน (ปัทมา จันทรเพชร 2547)	1	16.67
6. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบโครงงาน (ธัญพร ประครองศรี 2550)	1	16.67
รวม 6 ตัวแปร	6	100
งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. การสอนโดยใช้แบบฝึกที่เน้นตัวป้อนเข้ากับแบบฝึกที่ เน้นตัวป้อนออก (นิคม โหะลงธง 2545)	1	14.29
2. การสอนโดยการใช้การใช้เกมทางภาษาศาสตร์และเกมการสื่อสาร (กั๊ววรรณรัตน์ อัฒพันธ์ 2545)	1	14.29
3. วิธีสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแนวสื่อสาร (กุลศรี ฉายโชติเจริญ , สุพรรณรัตน์ วังใน 2546)	2	28.57
4. การสอนโครงสร้างประโยคโดยใช้ตัวพิมพ์ที่เด่นชัด พิมพ์ตัวดำ หนาและเอนในบทอ่านที่หลากหลาย (กาญจนา ภาคพาไชย 2549)	1	14.29

ตาราง 17 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
5. การสอนโดยใช้วิธีอุปนัย (จิตินันท์ กล้ารบ 2550)	1	14.29
6. การสอนโดยใช้วิธีนิรนัย (จิตินันท์ กล้ารบ 2550)		
7. การสอน Articles โดยใช้แนวคิด Generic and Assumed Shared and Non-shared Knowledge of the Referent (อนุชิต จันทป 2550)	1	14.29
รวม 7 ตัวแปร	7	100

1.7.9 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน ได้ผลตามตารางที่ 18 พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ 1 วิธี จากงานวิจัยเพียง 1 เรื่อง คือ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 18 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย) ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (วิไล ดันเสียงสม 2548)	1	100
รวม 1 ตัวแปร	1	100

1.7.10 ตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน ได้ผลตามตาราง 19 พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ 1 วิธี จากงานวิจัยเพียง 1 เรื่อง คือ วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์

ตาราง 19 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรอิสระ (วิธีหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย)
ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน		
ตัวแปรอิสระ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (ปนัดดา จินประชา 2545)	1	100
รวม 1 ตัวแปร	1	100

1.8 ตัวแปรตามและการตั้งสมมุติฐาน

ในภาพรวมเกี่ยวกับตัวแปรตามและการตั้งสมมุติฐานจากงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนและเทคนิคการวิธีสอนภาษาอังกฤษทั้ง 113 เรื่อง ได้ผลตามตาราง 20 โดยพบตัวแปรตามทั้งหมด 230 ตัวแปร มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง คิดเป็นร้อยละ 49.57 ของจำนวนตัวแปรตามทั้งหมด แบบไม่มีทิศทาง (ร้อยละ 26.96) และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน (ร้อยละ 23.48) ตัวแปรตามทั้ง 230 ตัวแปร สามารถจัดเป็นกลุ่มได้ 5 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 ตัวแปรตามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน พบ 119 ตัวแปร คิดเป็นร้อยละ 51.74 ของจำนวนแปรตามทั้งหมด มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง คิดเป็นร้อยละ 52.94 ของจำนวนตัวแปรตามในกลุ่มที่ 1 ทั้งหมด แบบไม่มีทิศทาง (ร้อยละ 27.89 และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน (ร้อยละ 20.17) กลุ่มที่ 2 ตัวแปรตามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิธีการสอนและเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการทดลอง พบ 23 ตัวแปร คิดเป็นร้อยละ 20.35 ของจำนวนแปรตามทั้งหมด มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง คิดเป็นร้อยละ 47.83 ของจำนวนตัวแปรตามในกลุ่มที่ 2 ทั้งหมด แบบไม่มีทิศทาง (ร้อยละ 4.35) และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน (ร้อยละ 45.88) กลุ่มที่ 3 ตัวแปรตามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อทักษะต่างๆ หลังจากได้รับการทดลอง พบ 9 ตัวแปร คิดเป็นร้อยละ 3.91 ของจำนวนแปรตามทั้งหมด มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง คิดร้อยละ 55.56 ของจำนวนตัวแปรตามในกลุ่มที่ 3 ทั้งหมด แบบไม่มีทิศทาง (ร้อยละ 33.33) และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน (ร้อยละ 11.11) กลุ่มที่ 4 ตัวแปรตามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการทดลอง พบ 15 ตัวแปร คิดเป็นร้อยละ 6.52 ของจำนวนแปรตามทั้งหมด มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง คิดร้อยละ 40 ของจำนวนตัวแปรตามในกลุ่มที่ 4 ทั้งหมด แบบไม่มีทิศทาง (ร้อยละ 53.33) และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน (ร้อยละ 6.67) และกลุ่มที่ 5 ตัวแปรตามด้านอื่นๆ อาทิเช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับผู้เรียน และความคงทนในการจำคำศัพท์ ซึ่งพบตัวแปรตามด้านอื่นๆ นี้ ทั้งหมด 64 ตัวแปร คิดเป็นร้อยละ 27.83 ของจำนวนแปรตามทั้งหมด มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง คิดร้อยละ 45.31 ของจำนวนตัวแปรตามในกลุ่มที่ 5 ทั้งหมด

แบบไม่มีทิศทาง (ร้อยละ 28.13) และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน (ร้อยละ 26.56)

ตาราง 20 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามกลุ่มตัวแปรตามและการตั้งสมมุติฐาน

กลุ่มตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มีทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
<u>กลุ่มที่ 1</u> ตัวแปรตามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ หรือความสามารถทางการเรียน	119 (ร้อยละ 51.74)	63 (ร้อยละ 52.94)	32 (ร้อยละ 27.89)	24 (ร้อยละ 20.17)
<u>กลุ่มที่ 2</u> ตัวแปรตามเกี่ยวกับความ คิดเห็นของผู้เรียนต่อเทคนิค หรือวิธีสอนที่นำมาใช้ในการ ทดลอง	23 (ร้อยละ 20.35)	11 (ร้อยละ 47.83)	1 (ร้อยละ 4.35)	11 (ร้อยละ 45.88)
<u>กลุ่มที่ 3</u> ตัวแปรตามเกี่ยวกับความ คิดเห็นของผู้เรียนต่อทักษะ ต่างๆ หลังจากได้รับการ ทดลอง	9 (ร้อยละ 3.91)	5 (ร้อยละ 55.56)	3 (ร้อยละ 33.33)	1 (ร้อยละ 11.11)
<u>กลุ่มที่ 4</u> ตัวแปรตามเกี่ยวกับความ คิดเห็นของผู้เรียนต่อการเรียน ภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการ ทดลอง	15 (ร้อยละ 6.52)	6 (ร้อยละ 40)	8 (ร้อยละ 53.33)	1 (ร้อยละ 6.67)

ตาราง 20 (ต่อ)

กลุ่มตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มีทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
<u>กลุ่มที่ 5</u> ตัวแปรตามด้านอื่นๆ (เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความ วิตกกังวลเกี่ยวกับผู้เรียน และ ความคงทนในการจำคำศัพท์)	64 (ร้อยละ 27.83)	29 (ร้อยละ 45.31)	18 (ร้อยละ 28.13)	17 (ร้อยละ 26.56)
รวม	230	114 (ร้อยละ 49.57)	62 (ร้อยละ 26.96)	54 (ร้อยละ 23.48)

จากภาพรวมเกี่ยวกับตัวแปรตามและการตั้งสมมุติฐานตามตาราง 20 ผู้วิจัยได้
จำแนกความถี่ของจำนวนตัวแปรตามและการตั้งสมมุติฐานตามประเภทของงานวิจัยในแต่ละ
ประเภท โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.8.1 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะ

บูรณาการ ได้ผลตามตาราง 21 พบ 20 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียน
ภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 17 เรื่อง โดยมีตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 4 เรื่อง
แบบไม่มีทิศทาง 6 เรื่อง และไม่ระบุสมมุติฐาน 7 เรื่อง 2) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอน
หรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง ซึ่งทั้ง 3 เรื่องไม่ระบุการตั้ง
สมมุติฐาน 3) เจตคติต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน
1 เรื่อง ไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน 4) ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนหรือเทคนิค
ที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง ตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง
5) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง ตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง
จำนวน 1 เรื่อง แบบไม่มีทิศทาง 1 เรื่อง และไม่ระบุสมมุติฐานจำนวน 1 เรื่อง 6) ความคิด
สร้างสรรค์ทางภาษา 7) ความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ 8) พฤติกรรมกล้า
แสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษ 9) ความสามารถด้านตรรกะ 10) ความสามารถด้านดนตรี
11) ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 12) ความสามารถด้านมิติ 13) ความสามารถ
ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 14) ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง 15) ความสามารถด้าน
ความเข้าใจธรรมชาติ 16) พฤติกรรมความร่วมมือในการทำงานของนักเรียน 17) ทักษะการคิด

18) การปรับตัว 19) พฤติกรรมด้านความมีระเบียบวินัย และ 20) ทักษะการทำงานร่วมมือ ตัวแปรลำดับที่ 6-20 แต่ละตัวแปรมิงงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง ตัวแปรตามที่ถูกตั้งสมมุติแบบมีทิศทาง ได้แก่ ตัวแปรตามลำดับที่ 6-8 และ 16 แบบไม่มีทิศทางได้แก่ลำดับที่ 9-15, 18-19 ส่วนลำดับที่ 17 และ 20 ไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน

ตาราง 21 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ (N=17)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ	17	4	6	7
(กลุ่มที่ 2)				
2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย	3	-	-	3
3. เจตคติต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลอง ใช้ในการวิจัย	1	-	-	1
(กลุ่มที่ 4)				
4. ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ ใน การวิจัย	1	1	-	-
5. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3	1	1	1
(กลุ่มที่ 5)				
6. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา	1	1	-	-
7. ความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	1	1	-	-

ตาราง 21 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ (N=17)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
8. พฤติกรรมกล้าแสดงออกใน การใช้ ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
9. ความสามารถด้านตรรกะ	1	-	1	-
10. ความสามารถด้านดนตรี	1	-	1	-
11. ความสามารถด้านร่างกาย และการ เคลื่อนไหว	1	-	1	-
12. ความสามารถด้านมิติ	1	-	1	-
13. ความสามารถด้านความ เข้าใจระหว่างบุคคล	1	-	1	-
14. ความสามารถด้านความ เข้าใจตนเอง	1	-	1	-
15. ความสามารถด้านความ เข้าใจธรรมชาติ	1	-	1	-
16. พฤติกรรมความร่วมมือใน การทำงานของนักเรียน	1	1	-	-
17. ทักษะการคิด	1	-	-	1
18. การปรับตัว	1	-	1	-
19. พฤติกรรมด้านด้านความมี ระเบียบวินัย	1	-	1	-
20. ทักษะการทำงานร่วมมือ	1	-	-	1

1.8.2 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟังได้ผลตามตาราง 22 พบ 3 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัย 2 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 2) ความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน พบในงานวิจัย 1 เรื่อง ตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง และ 3) กลวิธีการฟัง พบในงานวิจัย 1 เรื่อง ซึ่งไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน

ตาราง 22 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง (N=2)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1) 1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถใน การฟังภาษาอังกฤษ	2	2	-	-
(กลุ่มที่ 5) 2. ความเชื่อมั่นในตนเองของ ผู้เรียน	1	1	-	-
3. กลวิธีการฟัง	1	-	-	1

1.8.3 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูดได้ผลตามตาราง 23 พบ 12 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัย จำนวน 10 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 3 เรื่อง แบบไม่มีทิศทางจำนวน 1 เรื่อง และไม่ระบุสมมุติฐานจำนวน 6 เรื่อง 2) ความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่องซึ่งตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 3) แรงจูงใจในการพูดของนักเรียน พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน 4) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 5) พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน 6) ความตระหนักในการรักษาสีสิ่งแวดล้อม 7) ความรู้วัฒนธรรมไทย 8) ความวิตกกังวลของผู้เรียน 9) ทักษะชีวิตด้านความคิดสร้างสรรค์ 10) ทักษะชีวิตด้านการแก้ปัญหา 11) ทักษะชีวิตด้านทักษะทางสังคม และ 12) ความตระหนักในภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งตัวแปรลำดับที่ 5-10 และ 12

พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง โดยตัวแปรตามลำดับที่ 6-8 และ 12 มีการตั้งสมมุติฐานแบบ ทิศทาง ตัวแปรตามลำดับที่ 5 แบบไม่มีทิศทาง และตัวแปรตามลำดับที่ 9-10 ไม่มีการระบุ สมมุติฐาน ส่วนตัวแปรลำดับที่ 11 พบในงานวิจัย 2 เรื่อง โดยทั้งสองเรื่องมีการตั้งสมมุติฐานแบบ มีทิศทาง

ตาราง 23 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด (N=12)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถใน การพูดภาษาอังกฤษ	10	3	1	6
2. ความสามารถทางการพูด นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 3)				
3. แรงจูงใจในการพูดของ นักเรียน	1	-	-	1
(กลุ่มที่ 4)				
4. แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
(กลุ่มที่ 5)				
5. พฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน	1	-	1	-
6. ความตระหนักในการรักษา สิ่งแวดล้อม	1	1	-	-
7. ความรู้วัฒนธรรมไทย	1	1	-	-
8. ความวิตกกังวลของผู้เรียน	1	1	-	-
9. ทักษะชีวิตด้านความคิด สร้างสรรค์	1	-	-	1

ตาราง 23 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด (N=12)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
10. ทักษะชีวิตด้านการ แก้ปัญหา	1	-	-	1
11. ทักษะชีวิตด้านทักษะทาง สังคม	2	2	-	-
12. ความตระหนักในภูมิปัญญา ท้องถิ่น	1	1	-	-

1.8.4 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูดได้ผลตาม ตาราง 24 พบ 6 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 6 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 4 เรื่อง แบบไม่มีทิศทางและไม่ระบุสมมุติฐานแบบละ 1 เรื่อง 2) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง โดยทั้งสองเรื่องมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 3) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัย 1 เรื่อง ซึ่งมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 4) ความเชื่อมั่นในตัวเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ 5) ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน 6) ความเข้าใจในวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษ ตัวแปรลำดับที่ 4-6 พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง ซึ่งตัวแปรตามลำดับที่ 4 และ 6 มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง ส่วนตัวแปรลำดับที่ 5 ไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน

ตาราง 24 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด (N=6)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1) 1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	6	4	1	1
(กลุ่มที่ 2) 2. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อ วิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลอง ใช้ในการวิจัย	2	2	-	-
(กลุ่มที่ 4) 3. แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 5) 4. ความเชื่อมั่นในตัวเองต่อการ ใช้ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
5. ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน	1	-	-	1
6. ความเข้าใจในวัฒนธรรมของ ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-

1.8.5 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านได้ผลตาม

ตาราง 25 พบ 22 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 27 มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 17 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทาง 10 เรื่อง 2) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 1 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทาง 1 เรื่อง 3) ความสามารถในการอ่านสรุปความ พบในงานวิจัย 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 4) ความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ พบในงานวิจัย 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 5) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ พบในงานวิจัย 1 เรื่องที่มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง

6) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 5 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 3 เรื่อง และมีจำนวน 2 เรื่องที่ไม่ระบุการตั้งสมมุติฐานการวิจัย 7) ทักษะคิดเชิงบวกต่อการอ่านภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง ซึ่งทั้งสามเรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 8) แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 9) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 10) เจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง หนึ่งเรื่องตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางและอีกหนึ่งเรื่องเป็นแบบไม่มีทิศทาง 11) ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง ซึ่งทั้งสองเรื่องมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 12) ความฉลาดทางอารมณ์ 13) ความคงทนในการจำในการอ่านภาษาอังกฤษ 14) การรู้คำศัพท์ 15) การมองเห็นคุณค่าในตนเอง 16) ความเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษ 17) ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา 18) พฤติกรรมการเรียนรู้อันพึงประสงค์ของผู้เรียน 19) พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน 20) ความสามารถในการคิดไตร่ตรอง 21) ระดับการใช้กลวิธีอธิบายปัญหาที่มีต่อการอ่าน และ 22) พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรลำดับที่ 12-22 พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง ตัวแปรลำดับที่ 14-16 และ 21 มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง ตัวแปรลำดับที่ 13, 17, 18, และ 22 มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง ส่วนตัวแปรลำดับที่ 19 และ 20 ไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน

ตาราง 25 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน (N=32)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	27	17	10	-
2. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ	2	1	1	-
3. ความสามารถในการอ่านสรุปความ	1	1	-	-
4. ความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์	1	-	1	-
5. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	1	-	1	-
(กลุ่มที่ 2)				
6. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย	5	3	-	2
(กลุ่มที่ 3)				
7. ทักษะคิดเชิงบวกต่อการอ่านภาษาอังกฤษ	3	3	-	-
8. แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 4)				
9. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
10. เจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	2	1	1	-

ตาราง 25 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน (N=32)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
11. ความสนใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	2	-	2	-
(กลุ่มที่ 5)				
12. ความฉลาดทางอารมณ์	1	-	1	-
13. ความคงทนในการจำในการ อ่านภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
14. การรู้คำศัพท์	1	1	-	-
15. การมองเห็นคุณค่าในตนเอง	1	1	-	-
16. ความเร็วในการอ่าน ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
17. ความคิดสร้างสรรค์ทาง ภาษา	1	-	1	-
18. พฤติกรรมการเรียนรู้อันพึง ประสงค์ของผู้เรียน	1	-	1	-
19. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ของนักเรียน	1	-	-	1
20. ความสามารถในการคิด ไตร่ตรอง	1	-	-	1
21. ระดับการใช้กลวิธีอธิบาย ที่มีต่อการอ่าน	1	1	-	-
22. พฤติกรรมการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-

1.8.6 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียนได้ผลตาม

ตาราง 26 พบ 19 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัย 9 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 5 เรื่อง แบบไม่มีทิศทางและไม่ระบุสมมุติฐานการตั้งมีแบบละ 2 เรื่อง 2) ความสามารถในการเขียนย่อความ พบในงานวิจัย 2 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทางและไม่ระบุสมมุติฐานแบบละ 1 เรื่อง 3) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ พบในงานวิจัย 3 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 1 เรื่อง และแบบไม่ระบุการตั้งสมมุติฐาน 2 เรื่อง 4) ความสามารถในการเขียนรายงานตนเอง พบในงานวิจัย 1 เรื่อง ซึ่งไม่ระบุสมมุติฐานในการวิจัย 5) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบอนุเฉท พบในงานวิจัย 1 เรื่อง และไม่มีการระบุการตั้งสมมุติฐานในการวิจัย เช่นเดียวกัน 6) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัย 2 เรื่อง ซึ่งทั้งสองเรื่องไม่ระบุการตั้งสมมุติฐานในการวิจัย 7) ทักษะคิดเชิงบวกต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัย 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 8) เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัย 2 เรื่อง ทั้งสองเรื่องมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 9) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัย 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 10) การคิดอย่างมีวิจารณญาณ 11) ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง 12) ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา 13) การแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ 14) การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม 15) ความวิตกกังวลในชั้นเรียน 16) ความฉลาดทางอารมณ์ 17) ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 18) ความคิดรวบยอด และ 19) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเขียน ตัวแปรลำดับที่ 10 -19 พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง โดยตัวแปรลำดับที่ 13-18 มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง ตัวแปรลำดับที่ 12 มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง ส่วนตัวแปรลำดับที่ 10, 11 และ 19 ไม่มีการระบุการตั้งสมมุติฐานการวิจัย

ตาราง 26 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน (N=15)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ	9	5	2	2
2. ความสามารถในการเขียนย่อความ	2	-	1	1
3. ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษเชิง สร้างสรรค์	3	1	-	2
4. ความสามารถในการเขียน รายงานตนเอง	1	-	-	1
5. ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ แบบอนุเจต	1	-	-	1
(กลุ่มที่ 2)				
6. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อ วิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ ในวิจัย	2	-	-	2
7. ทักษะคิดเชิงบวกต่อวิธีสอน/ เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการ วิจัย	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 3)				
8. เจตคติต่อการเขียน ภาษาอังกฤษ	2	-	2	-
(กลุ่มที่ 4)				
9. แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 5)				
10. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	1	-	-	1

ตาราง 26 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน (N=15)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
11. ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	1	-	-	1
12. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา	1	-	1	-
13. การแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์	1	1	-	-
14. การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	1	1	-	-
15. ความวิตกกังวลในชั้นเรียน	1	1	-	-
16. ความฉลาดทางอารมณ์	1	1	-	-
17. ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
18. ความคิดรวบยอด	1	1	-	-
19. ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเขียน	1	-	-	1

1.8.7 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียนได้ผล

ตามตาราง 27 พบ 17 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 9 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 3 เรื่อง แบบไม่มีทิศทางจำนวน 2 เรื่อง และไม่ระบุการตั้งสมมุติฐานจำนวน 4 เรื่อง 2) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 5 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 3 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทางจำนวน 2 เรื่อง 3) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 1 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทางจำนวน 2 เรื่อง 4) ความสามารถในการเขียนย่อความ 5) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ 6) ความสามารถในการเขียนสรุปความ ตัวแปรลำดับที่ 4-6 พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง ซึ่งทั้งหมดมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 7) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางจำนวน 2 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทางจำนวน 1 เรื่อง 8) ความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่านเขียน พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 9) ความสนใจในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่องเช่นกัน แต่มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 10) แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน

1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 11) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 12) ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 13) การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 14) คะแนนการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน 15) ความสามารถในการแก้ปัญหา 16) พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และ 17) การประเมินตามสภาพจริง ตัวแปรลำดับที่ 13-17 ซึ่งพบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง และทั้งหมดไม่มีการระบุการตั้งสมมุติฐาน

ตาราง 27 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน (N=14)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ	9	3	2	4
2. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	5	3	2	-
3. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	3	1	2	-
4. ความสามารถในการเขียนย่อความ				
5. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์	1	1	-	-
6. ความสามารถในการเขียนสรุปความ	1	1	-	-

ตาราง 27 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน (N=14)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 2)	3	-	1	2
7. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอน/ เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย				
(กลุ่มที่ 3)				
8. ความคิดเห็นต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษอ่าน- เขียน	1	1	-	-
9. ความสนใจในการอ่านและเขียน ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
(กลุ่มที่ 4)				
10. แรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
11. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
12. ความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
(กลุ่มที่ 5)				
13. การพัฒนาทักษะการอ่านและการ เขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	1	-	-	1
14. คะแนนการพัฒนาศักยภาพการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน	1	-	-	1
15. ความสามารถในการแก้ปัญหา	1	-	-	1
16. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	1	-	-	1
17. การประเมินตามสภาพจริง	1	-	-	1

1.8.8 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง

ได้ผลตามตาราง 28 ด้านงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ พบ 10 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ พบในงานวิจัยจำนวน 5 เรื่อง ซึ่งทั้ง 5 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 2) ความเข้าใจภาษาอังกฤษตามความหมายในบริบทของการใช้ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 3) ความสามารถในการการเรียนรู้คำศัพท์ยาก พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง 4) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 5) เจตคติของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางเช่นเดียวกัน 6) ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 7) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 8) ความคงทนในการจำคำศัพท์ 9) จริยธรรม และ 10) ความสามารถในการทำโครงงาน ตัวแปรลำดับที่ 6-10 พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง ตัวแปรลำดับที่ 6-8 และ 10 มีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง ส่วนตัวแปรลำดับที่ 9 ไม่มีการระบุการตั้งสมมุติฐานในการวิจัย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง พบ 8 ตัวแปร ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 5 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 3 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทางจำนวน 2 เรื่อง 2) ความสามารถเรียนรู้โครงสร้างกรรมวาจกทั้งปัจจุบันและอดีตในบทอ่าน (Present and past simple passive) พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 3) ความสามารถในการใช้ Articles พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทางเช่นเดียวกัน 4) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง โดยทั้งสองเรื่องมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 5) ทศนคติของนักเรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง โดยมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง 6) ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ 7) ระดับความรู้เดิมของผู้เรียนกับการรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และ 8) ความสามารถทางทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตัวแปรลำดับที่ 6-8 พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง โดยตัวแปรลำดับที่ 6 และ 7 มีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง ส่วนตัวแปรลำดับที่ 8 เป็นแบบมีทิศทาง

ตาราง 28 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ (N=6)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์	5	5	-	-
2. ความเข้าใจภาษาอังกฤษตามความหมายในบริบทของการใช้	1	1	-	-
3. ความสามารถในการการเรียนรู้คำศัพท์ยาก	1	-	1	-
(กลุ่มที่ 2)				
4. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย	1	1	-	-
5. เจตคติของนักเรียนต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 5)				
6. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ	1	1	-	-
7. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
8. ความคงทนในการจำคำศัพท์	1	1	-	-
9. จริยธรรม	1	-	-	1
10. ความสามารถในการทำโครงการงาน	1	1	-	-

ตาราง 28 (ต่อ)

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนโครงสร้าง (N=7)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	5	3	2	-
2. ความสามารถเรียนรู้โครงสร้างกรรมวาจกทั้งปัจจุบันและอดีตในบทอ่าน (present and past simple passive)	1	1	-	-
3. ความสามารถในการใช้ Articles	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 2)				
4. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย	2	2	-	-
5. ทศนคติของนักเรียนต่อวิธีสอน/เทคนิคที่นำมา ทดลองใช้ในการวิจัย	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 5)				
6. ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
7. ระดับความรู้เดิมของผู้เรียนกับการรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
8. ความสามารถทางทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	1	1	-	-

1.8.9 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน

ได้ผลตามตาราง 29 พบ 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ความสามารถด้านการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษ พบในงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งมีการตั้งสมมุติฐานแบบไม่มีทิศทาง และ 2) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อเทคนิคหรือวิธีสอนที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย พบในงานวิจัย 1 เรื่องโดยไม่มีการระบุการตั้งสมมุติฐาน

ตาราง 29 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน (N=1)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1)				
1. ความสามารถด้านการฟังและการอ่าน ภาษาอังกฤษ	1	-	1	-
(กลุ่มที่ 2)				
2. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิธีสอน/เทคนิค ที่นำมาทดลองใช้ในการวิจัย	1	-	-	1

1.8.10 ตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน

ได้ผลตามตารางที่ 30 พบ 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และ 2) ความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งทั้ง 2 ตัวแปร พบในงานวิจัยตัวแปรละ 1 เรื่อง โดยทั้ง 2 เรื่องมีการตั้งสมมุติฐานแบบมีทิศทาง

ตาราง 30 ความถี่ของจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน (N=1)				
ตัวแปรตาม	ความถี่ (จำนวน งานวิจัย)	การตั้งสมมุติฐาน		
		มี ทิศทาง	ไม่มี ทิศทาง	ไม่ระบุ
(กลุ่มที่ 1) 1. ความสามารถทางการพูดและ การเขียนภาษาอังกฤษ	1	1	-	-
(กลุ่มที่ 5) 2. ความวิตกกังวลในการเรียน	1	1	-	-

1.9 ตัวแปรตามร่วม ในการสำรวจตัวแปรร่วมของงานวิจัยทั้ง 113 เรื่อง พบงานวิจัยเพียง 12 เรื่องที่มีตัวแปรร่วม ตัวแปรร่วมทั้งหมดเกี่ยวกับผลคะแนนในด้านต่างๆ ก่อนการทดลอง ดังผลตามตาราง 31 พบตัวแปรร่วมทั้งหมด 8 ตัวแปร ตัวแปรตามร่วมที่พบมากที่สุด คือ คะแนนทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 50 ของจำนวนตัวแปรร่วมทั้งหมด รองลงมาคือ คะแนนความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง (ร้อยละ 25) คะแนนทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง (ร้อยละ 12.50) คะแนนทดสอบความสามารถในการจับใจความภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง (ร้อยละ 12.50) คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนภาคเรียนที่ผ่านมา (ร้อยละ 12.50) คะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนทดลอง (ร้อยละ 12.50) และ แรงจูงใจก่อนการเรียน (ร้อยละ 12.50) คะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนทดลอง(ร้อยละ 12.50)

ตาราง 31 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามตัวแปรตามร่วม

ตัวแปรร่วม	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. คะแนนทดสอบการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง	1	12.50
2. คะแนนทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง	4	50.00
3. คะแนนทดสอบความสามารถในการจับใจความภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง	1	12.50
4. คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนภาคเรียนที่ผ่านมา	1	12.50
5. คะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนทดลอง	1	12.50
6. แรงจูงใจก่อนการเรียนรู้	1	12.50
7. คะแนนความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง	2	25.00
8. คะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนทดลอง	1	12.50
รวม	12	100

1.10 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและวิธีตรวจสอบเครื่องมือ

จากการสำรวจเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของงานวิจัยทั้ง 113 เรื่อง ผู้วิจัยได้แบ่งเครื่องมือออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.10.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เนื่องจากงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาใช้ในการสังเคราะห์ครั้งนี้เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนดังนั้นเครื่องมือที่งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้จึงเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 95.58 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด ดังผลในตาราง 32

ตาราง 32 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. แผนการจัดการเรียนรู้	108	95.58
2. อื่นๆ (เช่น แบบฝึกทักษะ แผนโครงงาน บทอ่าน และ ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้)	5	4.42
รวม	113	100

การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้ผลตามตาราง 33

พบว่าในการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญ และการนำไปทดลองสอน (Pilot study) ก่อนนำไปใช้ในการทดลองจริง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50.93 ของจำนวนงานวิจัยที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการทดลอง รองลงมาคือ ผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ (ร้อยละ 30.56) ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ (ร้อยละ 15.74) และผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และนำไปทดลองสอน (ร้อยละ 2.78) ตามลำดับ สำหรับงานวิจัยที่ใช้เครื่องมือประเภทอื่นๆ ส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ คิดเป็นร้อยละ 60 ของจำนวนงานวิจัยที่ใช้เครื่องมืออื่นๆ ในการทดลอง และร้อยละ 40 ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ และนำไปทดลองสอน

ตาราง 33 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ประเภทของเครื่องมือ	การตรวจสอบเครื่องมือ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. แผนการจัดการเรียนรู้	- อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์	17	15.74
	- ผู้เชี่ยวชาญ	33	30.56
	- อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์+ทดลองสอน (Pilot study)	3	2.78
	-ผู้เชี่ยวชาญ+ทดลองสอน (Pilot study)	55	50.93
รวม		108	100
2. อื่นๆ (เช่น แบบฝึกทักษะ แผน โครงงาน บทอ่าน และ ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้)	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์	3	60
	- อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์+ทดลองสอน (Pilot study)	2	40
	รวม	5	100

1.10.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ในการสำรวจประเภท

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้จำแนกประเภทของเครื่องมือตามกลุ่มตัวแปรตาม ดังผลตามตาราง 34 ซึ่งสามารถแยกประเภทของเครื่องมือได้ 6 ประเภท คือ 1) แบบทดสอบหรือแบบวัด 2) แบบสอบถาม 3) แบบสังเกต 4) แบบประเมิน 5) แบบสำรวจ และ 6) แบบบันทึก ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามกลุ่มที่ 1 ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน ส่วนใหญ่คือ แบบทดสอบหรือแบบวัด คิดเป็นร้อยละ 91.60 ของจำนวนตัวแปรตามกลุ่มที่ 1 ทั้งหมด รองลงมา คือ แบบประเมิน (ร้อยละ 6.72) แบบสอบถาม (ร้อยละ 0.84) และ แบบสังเกต (ร้อยละ 0.84)

ตามลำดับ ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามกลุ่มที่ 2 ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการทดลอง ส่วนใหญ่คือ แบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 82.61 ของจำนวนตัวแปรตามกลุ่มที่ 2 ทั้งหมด และรองลงมาคือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 17.39) ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามกลุ่มที่ 3 ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อทักษะต่างๆ หลังจากได้รับการทดลอง ส่วนใหญ่คือ แบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 88.89 ของจำนวนตัวแปรตามกลุ่มที่ 3 ทั้งหมด และรองลงมา คือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 11.11) ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามกลุ่มที่ 4 ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการทดลอง ส่วนใหญ่คือ แบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 73.33 ของจำนวนตัวแปรตามกลุ่มที่ 4 ทั้งหมด และรองลงมาคือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 26.67) ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามกลุ่มที่ 5 ตัวแปรตามด้านอื่นๆ ส่วนใหญ่ คือ แบบทดสอบหรือแบบวัด คิดเป็นร้อยละ 37.50 ของจำนวนตัวแปรตามกลุ่มที่ 5 ทั้งหมด รองลงมา คือ แบบสอบถาม (ร้อยละ 28.13) แบบสังเกต (ร้อยละ 15.63) แบบประเมิน (ร้อยละ 15.63) แบบสำรวจ (ร้อยละ 1.56) และแบบบันทึก (ร้อยละ 1.56) ตามลำดับ

ตาราง 34 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรตามที่จำแนกตามประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ประเภทเครื่องมือ	กลุ่มที่ 1 ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน	กลุ่มที่ 2 ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ในการทดลอง	กลุ่มที่ 3 ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อทักษะต่างๆหลังจากได้รับการทดลอง	กลุ่มที่ 4 ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการทดลอง	กลุ่มที่ 5 อื่นๆ	รวม
1. แบบทดสอบ/แบบวัด	109 (ร้อยละ91.60)	4 (ร้อยละ 17.39)	1 (ร้อยละ 11.11)	4 (ร้อยละ 26.67)	24 (ร้อยละ37.50)	142 (ร้อยละ61.74)
2. แบบสอบถาม	1 (ร้อยละ 0.84)	19 (ร้อยละ 82.61)	8 (ร้อยละ 88.89)	11 (ร้อยละ 73.33)	18 (ร้อยละ28.13)	57 (ร้อยละ24.78)
3. แบบสังเกต	1 (ร้อยละ 0.84)	-	-	-	10 (ร้อยละ15.63)	11 (ร้อยละ4.78)
4 แบบประเมิน	8 (ร้อยละ 6.72)	-	-	-	10 (ร้อยละ15.63)	18 (ร้อยละ7.83)
5. แบบสำรวจ	-	-	-	-	1 (ร้อยละ 1.56)	1 (ร้อยละ0.43)
6. แบบบันทึก	-	-	-	-	1 (ร้อยละ 1.56)	1 (ร้อยละ0.43)
รวม	119	23	9	15	64	230

การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล ได้ผลตามตารางที่ 35 พบว่า

ในการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบหรือแบบวัด ส่วนใหญ่ตรวจสอบโดยการหาค่าความเชื่อมั่น ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 34.51 ของจำนวนตัวแปรตามที่ใช้แบบทดสอบหรือแบบวัดในการเก็บข้อมูลทั้งหมด รองลงมาคือ การหาค่าความเชื่อมั่น (ร้อยละ 24.65) การตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ (ร้อยละ 16.20) และ การหาค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนก (ร้อยละ 5.63) ด้านการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ตรวจสอบโดยการหาค่าความเชื่อมั่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 31.58 ของจำนวนตัวแปรตามที่ใช้แบบทดสอบในการเก็บข้อมูลทั้งหมด รองลงมาคือ การตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ (ร้อยละ 28.07) และการหาค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนก (ร้อยละ 21.05) สำหรับการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแบบสังเกต ส่วนใหญ่ผ่านตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 18.18 ของจำนวนตัวแปรตามที่ใช้แบบสังเกตในการเก็บข้อมูลทั้งหมด รองลงมาคือ การหาค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนก (ร้อยละ 9.09) และการหาค่าความเชื่อมั่นเพียงอย่างเดียว (ร้อยละ 9.09) ในการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแบบประเมิน ส่วนใหญ่ผ่านตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 66.67 ของจำนวนตัวแปรตามที่ใช้แบบประเมินในการเก็บข้อมูลทั้งหมด รองลงมาคือ การหาค่าความเชื่อมั่นเพียงอย่างเดียว (ร้อยละ 11.11) ส่วนการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแบบสำรวจและแบบบันทึกทุกเครื่องมือผ่านตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 35 ความถี่และร้อยละของจำนวนตัวแปรตามที่จำแนกตามการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ประเภทของเครื่องมือ	การตรวจสอบเครื่องมือ	ความถี่ (จำนวนตัวแปรตาม)	ร้อยละ
1. แบบทดสอบ/แบบวัด	-ค่าความเชื่อมั่น+ค่าความยาก ง่าย+ค่าอำนาจจำแนก	49	34.51
	-ค่าความเชื่อมั่น+ค่าอำนาจจำแนก	8	5.63
	-ค่าความเชื่อมั่น	35	24.65
	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/ปริญญาตรี/ผู้เชี่ยวชาญ	23	16.20
	- ไม่ระบุ	27	19.01
	รวม	142	100
2. แบบสอบถาม	-ค่าความเชื่อมั่น+ค่าอำนาจจำแนก	12	21.05
	-ค่าความเชื่อมั่น	18	31.58
	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/ปริญญาตรี/ผู้เชี่ยวชาญ	16	28.07
	- ไม่ระบุ	11	19.30
	รวม	57	100

ตาราง 35 (ต่อ)

ประเภทของเครื่องมือ	การตรวจสอบเครื่องมือ	ความถี่ (จำนวนตัวแปรตาม)	ร้อยละ
3. แบบสังเกต	-ค่าความเชื่อมั่น+ค่าอำนาจจำแนก	1	9.09
	-ค่าความเชื่อมั่น	1	9.09
	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์+ผู้เชี่ยวชาญ	2	18.18
	-ไม่ระบุ	7	63.64
รวม		11	100
4. แบบประเมิน	-ค่าความเชื่อมั่น	2	11.11
	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์+ผู้เชี่ยวชาญ	12	66.67
	-ไม่ระบุ	4	22.22
รวม		18	100
5. แบบสำรวจ	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์+ผู้เชี่ยวชาญ	1	100
รวม		1	100
6. แบบบันทึก	-อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์+ผู้เชี่ยวชาญ	1	100
รวม		1	100

1.11 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการวิจัยของงานวิจัยต่างๆ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ สถิติพื้นฐาน และสถิติทดสอบสมมุติฐาน

1.11.1 สถิติพื้นฐาน จากการสำรวจการใช้สถิติพื้นฐานในงานวิจัยทั้ง 113 เรื่อง

ได้ผลตามตาราง 36 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 59.29 ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด รองลงมาคือ ใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ (ร้อยละ 18.58) ใช้ค่าเฉลี่ยและความแปรปรวน (ร้อยละ 7.08) ใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวน (ร้อยละ 6.19) ใช้ค่าเฉลี่ยเพียงอย่างเดียว (ร้อยละ 2.65) ใช้ค่าเฉลี่ยและร้อยละ (ร้อยละ 2.65) ใช้การหาค่าร้อยละเพียงอย่างเดียว (ร้อยละ 0.88) ใช้ค่าเฉลี่ย ค่าฐานนิยม และค่ามัธยฐาน (ร้อยละ 0.88) ใช้ค่าเฉลี่ย ความแปรปรวน และค่ามัธยฐาน (ร้อยละ 0.88) ใช้ค่ามัธยฐานและค่าควอไทล์ (quartile) (ร้อยละ 0.88) ตามลำดับ

ตาราง 36 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามสถิติพื้นฐาน

สถิติพื้นฐาน	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. ค่าเฉลี่ย	3	2.65
2. ร้อยละ	1	0.88
3. ค่าเฉลี่ย+ร้อยละ	3	2.65
4. ค่าเฉลี่ย+ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	67	59.29
5. ค่าเฉลี่ย+ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน+ร้อยละ	21	18.58
6. ค่าเฉลี่ย+ความแปรปรวน	8	7.08
7. ค่าเฉลี่ย+ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน+ความแปรปรวน	7	6.19
8. ค่าเฉลี่ย+ค่าฐานนิยม+ค่ามัธยฐาน	1	0.88
9. ค่าเฉลี่ย+ความแปรปรวน+ค่ามัธยฐาน	1	0.88
10. ค่ามัธยฐาน+ค่าควอไทล์ (quartile)	1	0.88
รวม	113	100

1.11.2 สถิติทดสอบสมมุติฐาน จากการสำรวจการใช้สถิติทดสอบ

สมมุติฐานพบบางงานวิจัยจำนวน 61 เรื่อง ที่ระบุการใช้การสถิติทดสอบสมมุติฐาน ดังผลตามตาราง 37 โดยพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้ t-test dependent ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 36.07 ของจำนวนงานวิจัยทั้ง 61 เรื่อง รองลงมาคือ t-test dependent และ t-test independent (ร้อยละ 29.51) ANCOVA (ร้อยละ 13.11) t-test independent (ร้อยละ 8.20) t-test independent และ person correlation (ร้อยละ 4.92) t-test independent และ ANCOVA (ร้อยละ 3.28) t-test dependent และ person chi square (ร้อยละ 1.64) t-test dependent และ ANCOVA (ร้อยละ 1.64) t-test dependent และ ANOVA (ร้อยละ 1.64) ตามลำดับ

ตาราง 37 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่จำแนกตามสถิติทดสอบสมมุติฐาน

สถิติทดสอบสมมุติฐาน	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. t-test dependent	22	36.07
2. t-test independent	5	8.20
3. t-test dependent+ t-test independent	18	29.51
4. t-test independent+ person correlation	3	4.92
5. t-test dependent + person chi square	1	1.64
6. ANCOVA	8	13.11
7. t-test independent+ ANCOVA	2	3.28
8. t-test dependent+ ANCOVA	1	1.64
9. t-test dependent+ ANOVA	1	1.64
รวม	61	100

1.12 ความมีนัยสำคัญโดยรวม (Overall Significance) ได้ผลตามตาราง 38 โดยพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่มีนัยสำคัญทางสถิติ คิดเป็นร้อยละ 97.35 ของงานจำนวนวิจัยทั้งหมด และงานวิจัยที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติมีเพียงร้อยละ 2.65

ตาราง 38 ความถี่และร้อยละของจำนวนงานวิจัยจำแนกตามความมีนัยสำคัญโดยรวม

ความมีนัยสำคัญ	ความถี่ (จำนวนงานวิจัย)	ร้อยละ
1. มีนัยสำคัญ	97	97.35
2. ไม่มีนัยสำคัญ	3	2.65
3. ไม่ระบุ	-	-
รวม	113	100

2. ผลการสังเคราะห์เชิงอภิमान

ผลการสังเคราะห์ค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยทั้งหมดที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ ได้ผลการสังเคราะห์ตามตาราง 39 จากงานวิจัยทั้ง 113 เรื่อง มีงานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเพื่อนำมาสังเคราะห์เชิงอภิमान 21 เรื่อง โดยพบค่าขนาดอิทธิพลทั้งหมด 25 ค่า จากวิธีสอนทั้งหมด 8 วิธี ซึ่งสามารถแบ่งตามทักษะได้ 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และทักษะการอ่าน-เขียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ทักษะการฟัง-พูด พบ 1 วิธี คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา พบค่าขนาดอิทธิพล 3 ค่า คือ 1.20, 0.62, และ 0.35 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.72

2.2 ทักษะการอ่าน พบ 6 วิธี คือ 1) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา พบค่าขนาดอิทธิพล 7 ค่า คือ 1.82, 1.40, 1.28, 0.90, 0.74, 0.23, และ 0.09 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.92 2) การใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม พบค่าขนาดอิทธิพล 2 ค่า คือ 0.81 และ 0.61 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.71 3) การสอนแบบกว้างขวาง พบค่าขนาดอิทธิพล 2 ค่า คือ 1.70 และ 1.14 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.42 4) วิธี DR-TA (Directed Reading- Thinking Activity) พบค่าขนาดอิทธิพล 2 ค่า คือ 1.85 และ 1.76 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.81 5) การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท พบค่าขนาดอิทธิพล 2 ค่า คือ 1.26 และ 1.09 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.18 และ 6) วิธีการอ่านเพื่อการสื่อสาร พบค่าขนาดอิทธิพล 2 ค่า คือ 0.83 และ 0.66 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.75

2.3 ทักษะการเขียน พบ 1 วิธี คือ การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน พบค่าขนาดอิทธิพล 3 ค่า คือ 1.46, 1.42, และ 0.50 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.13

2.4 ทักษะการอ่าน-เขียน การเขียน พบ 1 วิธี คือ การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียน CIRC พบค่าขนาดอิทธิพล 2 ค่า คือ 1.81 และ 1.11 โดยมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.46

ตาราง 39 ค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ในทักษะต่างๆ

หมายเหตุ : -ขนาดอิทธิพล* งานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
-ขนาดอิทธิพล งานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ลำดับที่	เทคนิค/วิธีสอน	เนื้อหาสาระ/ทักษะ	ผู้วิจัย	ค่าขนาดอิทธิพล
1	1) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	ฟัง-พูด	นภาพร (2547)	0.62*
2			สุจิตตรา (2547)	1.20*
3			วราพร (2550)	0.35*
				$\bar{d} = 0.72$
4		อ่าน	จิตมณี (2545)	0.90*
5			วัฒนา (2547)	0.09*
6			นภาพร (2547)	1.28*
7			สุจิตตรา (2547)	1.40*
8			เพ็ญลักษณ์ (2545)	0.74*
9			อเนก (2548)	1.82*
10			วราพร (2550)	0.23*
				$\bar{d} = 0.92$

ตาราง 39 (ต่อ)

ลำดับที่	เทคนิค/วิธีสอน	เนื้อหาสาระ/ทักษะ	ผู้วิจัย	ค่าขนาดอิทธิพล
11	2) การใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม	อ่าน	นฤมล (2545)	0.61*
12			พระมหาสนิท (2549)	0.81*
				$\bar{d} = 0.71$
13	3) การสอนแบบกว้างขวาง	อ่าน	จักริน (2545)	1.70
14			ภักธีรา (2546)	1.14
				$\bar{d} = 1.42$
15	4) วิธี DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity)	อ่าน	ทัศนีย์ (2546)	1.76*
16			เสาวภา (2546)	1.85
				$\bar{d} = 1.81$
17	5) การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท	อ่าน	นันทกา (2546)	1.09*
18			ธนัชพร (2549)	1.26
				$\bar{d} = 1.18$
19	6) วิธีการอ่านเพื่อการสื่อสาร	อ่าน	วาสนา (2548)	0.83*
20			ธนัชพร (2549)	0.66
				$\bar{d} = 0.75$

ตาราง 39 (ต่อ)

ลำดับที่	เทคนิค/วิธีสอน	เนื้อหาสาระ/ทักษะ	ผู้วิจัย	ค่าขนาดอิทธิพล
21	7) การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน	เขียน	สมสมัย (2545)	1.42*
22			สิริमान (2545)	0.50*
23			ฉัตรชัย (2548)	1.46*
				$\bar{d} = 1.13$
24	8) การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียน CIRC	อ่าน-เขียน	ศรีสุวรรณ (2545)	1.11*
25			ภาวดี (2548)	1.81*
				$\bar{d} = 1.46$

3. ผลการสังเคราะห์เชิงเนื้อหา

จากงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา ทั้ง 113 เรื่อง ผู้วิจัยได้นำงานวิจัยทั้งหมดมาทำการสังเคราะห์ด้วยเทคนิคเชิงเนื้อหาเพื่อบรรยายสรุป ผลงานวิจัย จากผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะของงานวิจัยแต่ละเรื่องในแต่ละ ประเภทของงานวิจัยซึ่งจำแนกออกเป็น 10 ประเภท ประกอบด้วย 1) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือ เทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ 2) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง 3) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธี สอนทักษะการพูด 4) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด 5) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะ การอ่าน 6) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน 7) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะ การอ่าน-เขียน 8) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง 9) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะ การฟัง-อ่าน และ 10) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน โดยแต่ละประเภทผู้วิจัยได้ บรรยายสรุปตามลำดับหัวข้อ คือ 1) ผลการวิจัย 2) การอภิปรายผล และ 3) ข้อเสนอแนะ

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ

3.1.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 17 เรื่อง พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือ ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า วิธีการสอนและเทคนิคการสอนทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนเทคนิคการสอนทักษะ บูรณาการ ทั้ง 17 เรื่องนี้มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้น

3.1.2.การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน หรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ ปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการ เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การใช้สื่อ และอุปกรณ์ การเลือกเนื้อหา และการวัดและการประเมินผล ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียน ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง เน้นการใช้กระบวนการกลุ่มซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันจนเกิดการ เรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกันและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการจัดกระบวนการ เรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายภาษาไปสู่การพัฒนาองค์ประกอบย่อยทางภาษา มีกระบวนการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่องโดยบูรณาการทั้ง 4 ทักษะเข้าด้วยกัน และส่งเสริมให้ ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงความรู้ใหม่เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดเป็นความรู้ใหม่

2) การจัดกิจกรรม มีการเลือกใช้กิจกรรมที่สนุกสนาน ทำง่าย เช่น การใช้เกม ต่างๆ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน รวมทั้งมีอิสระในการทำ กิจกรรม สำหรับกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษา จะให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง เพื่อให้เกิด ความชำนาญ

3) การใช้สื่อและอุปกรณ์ มีการเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์จริงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีความหมายและใกล้ตัวผู้เรียน

4) การเลือกเนื้อหา มีการเลือกใช้เนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย และความสนใจของ
ของผู้เรียน

5) การวัดและการประเมินผล เน้นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง

3.1.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน
คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทผู้บริหารโรงเรียน ควรสนับสนุนให้มีการจัดอบรมให้ความรู้
เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการที่มีประสิทธิภาพให้กับครูผู้สอนเพื่อนำไปปรับ
ใช้กับการสอนจริง

2) ด้านบทบาทครูผู้สอน ต้องทำความเข้าใจ หลักการ แนวทางการจัดการ
เรียนการสอน รวมทั้งศึกษาขั้นตอนของแต่ละวิธีหรือเทคนิคที่นำมาใช้อย่างถ่องแท้เพื่อ
นำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด และก่อนสอนควรมีการจัดปฐมนิเทศผู้เรียน เพื่อชี้แจงให้
ผู้เรียนเข้าใจแนวทางการเรียน สร้างความคุ้นเคยกับกิจกรรมการเรียนการสอน และทำข้อตกลง
ต่างๆ ก่อนดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากนี้ในระหว่างดำเนินการสอนครูผู้สอนต้องเปิด
โอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง พร้อมกับการให้แรงเสริม โดยการพูดให้
กำลังใจ และเป็นผู้คอยช่วยเหลือ และชี้แนะตลอดการดำเนินการสอน

3) ด้านการเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ สื่อและอุปกรณ์ที่นำมาใช้นั้นควรให้
เหมาะสมกับกิจกรรมและมีความหลากหลาย

4) ด้านการเลือกกิจกรรม ควรเลือกให้เหมาะสม สอดคล้อง
กับผู้เรียนและเนื้อหา และมีกิจกรรมที่หลากหลายเช่นเดียวกัน และเน้นให้มีการใช้กระบวนการกลุ่ม
ในการทำกิจกรรม

5) ด้านจัดสรรเวลา ควรจัดให้เหมาะสมกับกิจกรรมในแต่ละชั้น มีความยืดหยุ่น
อย่างน้อยควรใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอน 2 ชั่วโมงแบบต่อเนื่องในการสอนแต่ละครั้ง

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ควรเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้น
อื่นๆ

2) ด้านการศึกษาและการพัฒนา หลายงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาปัญหา
พร้อมกับหาแนวทางแก้ไขที่เกิดขึ้นในระหว่างการใช้เทคนิคและวิธีการสอนต่างๆ

3) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาทดลองให้มากขึ้น

4) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
แล้ว หลายงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น เจตคติต่อการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ ความคงทนในการเรียนรู้ ความคิดสร้างสรรค์ พฤติกรรมการทำงานร่วมกัน ความ
สามัคคี และความมีมนุษยสัมพันธ์

5) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน หลายงานวิจัยสนับสนุนให้นำเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่างๆ ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง

3.2.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 2 เรื่อง พบว่าผลคะแนนด้านการฟัง หลังการทดลองของผู้เรียนสูงขึ้น จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟังทั้ง 2 เรื่องนี้มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.2.2. การอภิปรายผล จากผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟังทั้ง 2 เรื่อง เกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง พบว่าใช้วิธีสอนแตกต่างกัน แต่ทั้งสองวิธีช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นเช่นเดียวกัน กล่าวคือ งานวิจัยเรื่องหนึ่งใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัยซึ่งเป็นกิจกรรมที่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียน ช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้มีความมั่นใจมากขึ้นในการใช้ภาษา และมีกิจกรรมที่สนุกสนาน ส่วนงานวิจัยอีกหนึ่งเรื่องใช้เทคนิคการสอนที่เน้นกลวิธี โดยเน้นให้ผู้เรียนฝึกใช้กลวิธีด้านการจัดการดูแลการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับด้านบทบาทของครูผู้สอน ทั้ง 2 เรื่องเน้นให้ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามข้อสงสัยในต่างๆ ในขณะที่ดำเนินการสอน

3.2.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทครูผู้สอน ในการดำเนินการสอนควรสนับสนุนให้ผู้เรียนได้อภิปราย แลกเปลี่ยน และแสดงความคิดเห็นต่างๆ มีการทบทวนคำศัพท์หรือพูดเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีในสื่อ เพื่อกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน และควรเน้นการปฏิบัติกิจกรรมมากกว่าการตอบคำถามถูกหรือผิด รวมทั้งกระตุ้นผู้เรียนให้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

2) ด้านการเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ ควรใช้สื่อจริง

3) ด้านการเลือกกิจกรรม กิจกรรมควรมีความหลากหลาย

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่าง ควรเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ

2) ด้านการศึกษาและการพัฒนา มีการสนับสนุนให้ทำการวิจัยร่วมกับเทคนิค

การสอนอื่นๆ

3) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาทดลองให้มากขึ้น

4) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง

ภาษาอังกฤษแล้ว มีการสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น

3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด

3.3.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 12 เรื่อง พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูดทั้ง 12 เรื่องนี้มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.3.2. การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด ปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม และบทบาทครูผู้สอน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความหมายโดยเน้นความหมายของการสื่อสารมากกว่ารูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเหมือนใช้ในชีวิตประจำวัน และนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมเพื่อเชื่อมโยงความรู้ใหม่ และใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอน เพื่อช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์

2) การจัดกิจกรรม มีการใช้กิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ โดยเลือกใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมความมั่นใจและช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะกล้าพูด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และได้ปฏิบัติกิจกรรมจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3) บทบาทครูผู้สอน เป็นผู้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ในระหว่างการดำเนินการสอน และให้ความรู้ด้านภาษาหรือกฎเกณฑ์ทางด้านไวยากรณ์ต่าง ๆ

3.3.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้านคือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย โดยสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทครูผู้สอน ก่อนสอนควรมีการจัดปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อให้เข้าใจจุดประสงค์ ลักษณะขั้นตอนของกิจกรรม ประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนด้วยวิธีสอนนั้นๆ หรือสาธิตการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมนั้นได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ครูผู้สอนต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านสติปัญญาของผู้เรียนเพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเพื่อช่วยเหลือกัน และเสริมแรงผู้เรียนโดยการสร้างแรงจูงใจด้วยวิธีการต่างๆ

2) ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ต้องอยู่ในสถานะที่ไม่เคร่งเครียด ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับกิจกรรม เช่น การจัดเก้าอี้เป็นรูปต่างๆ โดยให้เหมาะสมกับเนื้อหา

3) ด้านการจัดกิจกรรม ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย

4) ด้านเนื้อหา ควรเลือกที่เหมาะสมกับผู้เรียน เนื้อหาที่มีความน่าสนใจ และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

5) ด้านกลุ่มตัวอย่าง ควรมีจำนวนไม่มากจนเกินไป และในการจัดกลุ่มผู้เรียน เป็นกลุ่มย่อยเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้นควรจัดแบบละความสามารถที่มีระดับต่าง ๆ กันภายในกลุ่ม

6) ด้านการวัดและการประเมินผล ควรมีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น มีการ บันทึกเสียงในการนำเสนอผลงาน

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเลือกทำวิจัยกับ ผู้เรียนในระดับชั้นอื่น ๆ หรือกลุ่มอื่น ๆ เช่น กลุ่มผู้เรียนในสายอาชีพ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือ ผู้เรียนที่เรียนอยู่ในระบบการศึกษานอกโรงเรียน

2) ด้านการศึกษาและการพัฒนา หลายงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษา ปัญหาพร้อมกับหาแนวทางแก้ไขที่เกิดขึ้นในระหว่างการใช้เทคนิคและวิธีการสอนต่าง ๆ

3) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาทดลองให้มากขึ้น

4) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ภาษาอังกฤษแล้วหลายงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่น ๆ อาทิเช่น เจตคติต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมด้านต่าง ๆ

5) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน หลายงานวิจัย สนับสนุนให้นำเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส และภาษาไทย หรือนำไป ประยุกต์ใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

3.4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด

3.4.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 6 เรื่อง มี 5 เรื่องที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ หรือความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองผ่านเกณฑ์ตามที่ผู้วิจัย กำหนดไว้ และพบ 1 เรื่องที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน ทักษะการฟัง-พูดส่วนใหญ่ มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.4.2. การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธี สอนทักษะการฟัง-พูด ทั้ง 6 เรื่อง สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มงานวิจัยที่ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูดเพิ่มมากขึ้น และกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ ทางการฟัง-พูดไม่เพิ่มขึ้น ซึ่งแต่ละกลุ่มมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูดเพิ่มมากขึ้น มี การใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ กันไป โดยมีปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัด กิจกรรม การใช้สื่อและอุปกรณ์ การเลือกเนื้อหา และการวัดและการประเมินผล ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน หลายวิธีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง และเน้นการใช้กระบวนการกลุ่ม มีการสนับสนุนผู้เรียนให้ทำงานร่วมกัน และมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

2) การจัดกิจกรรม กิจกรรมส่วนใหญ่ที่ใช้ คือ กิจกรรมบทบาทสมมติ

3) การใช้สื่อและอุปกรณ์ มีการใช้สื่อและอุปกรณ์จริง

4) บรรยากาศในการเรียนการสอน เน้นให้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย

ไม่เคร่งเครียด

กลุ่มที่ 2 สำหรับงานวิจัยที่มีผลสรุปการวิจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูดของผู้เรียนไม่เพิ่มขึ้นหลังการทดลอง จากการอภิปรายผลพบสาเหตุบางประการที่ไม่ได้เกิดจากเทคนิคหรือวิธีที่นำมาใช้ในการวิจัย แต่เกิดจากปัจจัยอื่นๆ คือ เวลาเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเท่ากันแต่กลุ่มทดลองต้องแบ่งเวลาไปทำกิจกรรมที่มากกว่าและกิจกรรมนั้นไม่ได้มุ่งเน้นทักษะฟัง-พูด และผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนเพราะคิดว่าไม่มีผลต่อการตัดสินใจผลการเรียน

3.4.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) ด้านกิจกรรม ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย

2) ด้านสถานที่ ควรเลือกห้องเรียนที่เหมาะสมในกรณีที่มีกิจกรรมที่ผู้เรียน

ต้องใช้เสียงดัง

3) ด้านการเลือกใช้เนื้อหา ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหา และเนื้อหานั้นน่าสนใจ และมีความเหมาะสมกับผู้เรียน

4) ด้านจัดสรรเวลา ควรมีการกำหนดให้ชัดเจนและเหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ
ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่าง คือเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ

2) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษ อาจนำเทคนิคหรือวิธีสอนต่างๆ ไปใช้ศึกษาทำการวิจัยกับทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการเขียน และผลงานวิจัยยังสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น ทักษะคิด แรงจูงใจ วัฒนธรรม ทักษะทางสังคม หรือพฤติกรรมด้านอื่นๆ

3) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน มีการสนับสนุนให้นำวิธีสอนแบบต่างๆ ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่นๆ

3.5 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน

3.5.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 32 เรื่อง พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านทั้ง 32 เรื่องนี้มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.5.2 การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน

ทักษะการอ่าน พบปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การเลือกเนื้อหา และบทบาทครูผู้สอน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาการอ่านจากความหมายโดยรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อย ให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมเชื่อมโยงความรู้ใหม่ ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดตามแนวการสอนแบบอภิปัญญา รวมทั้งฝึกการแก้ปัญหาต่างๆ ทั้งยังเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ สนับสนุนให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆ โดยมีการจัดกลุ่มแบบคละความสามารถ ให้นักเรียนเก่งช่วยนักเรียนอ่อน

2) การจัดกิจกรรม มีการใช้กิจกรรมหลากหลาย ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริง ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีอิสระในการทำกิจกรรม เน้นกิจกรรมที่มีการอภิปรายและแสดงความคิดเห็น

3) การเลือกเนื้อหา เลือกเนื้อหาที่ใกล้ตัวและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกเรื่องที่สนใจ

4) บทบาทครูผู้สอน เป็นผู้ช่วยและชี้แนะผู้เรียนตลอดการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน มีการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นผู้เรียน และมีการเสริมแรงผู้เรียน โดยการกล่าวชมเชยหรือให้กำลังใจและมีการให้รางวัล

3.5.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย โดยสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทของหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมและเผยแพร่ให้มีการใช้วิธีการสอนและเทคนิคการสอนแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน

2) ด้านบทบาทครูผู้สอน จำเป็นต้องศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการทฤษฎี และขั้นตอนการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ และในขณะดำเนินกิจกรรม ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และมีกำลังใจในการเรียน

3) ด้านการเลือกเนื้อหา ควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน น่าสนใจ ใกล้เคียงกับความต้องการของผู้เรียน มีความหลากหลาย ไม่ยากหรือมีความยาวมากเกินไป เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน มีความทันสมัยทันเหตุการณ์ ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของตนเองกับเนื้อหานั้นๆ ได้ หรือมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกบทอ่าน

4) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มเวลาการสอนให้มากขึ้น และมีความต่อเนื่อง
ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ มีการเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ

2) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาทดลองให้มากขึ้น อย่างน้อย

1 ภาคเรียนขึ้นไป

3) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามตามผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ อาจนำเทคนิคหรือวิธีสอนต่างๆ ไปใช้ศึกษาทำการวิจัยกับทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด หรือทักษะการเขียน และหลายงานวิจัยยังสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น เจตคติ ทักษะคิด แรงจูงใจ ความเชื่อมั่น ความรับผิดชอบ ความคงทน ความคิดสร้างสรรค์ และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม

4) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน หลายงานวิจัยสนับสนุนให้นำวิธีสอนแบบต่างๆ ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน และภาษาไทย หรือนำไปใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาอื่นๆ เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสังคมศึกษา

3.6 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน

3.6.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 15 เรื่อง พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองผ่านเกณฑ์ตามที่ผู้วิจัยของแต่ละเรื่องกำหนดไว้ จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียนทั้ง 15 เรื่องนี้มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.6.2 การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน พบปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม บทบาทครูผู้สอน บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผล ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการใช้กระบวนการกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กัน ทั้งยังสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ด้านอภิปัญญา มีอิสระในการคิดและแสดงความคิดเห็น และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมมาเชื่อมโยงความรู้ใหม่

2) การจัดกิจกรรม ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้อภิปรายร่วมกัน

3) บทบาทครูผู้สอน เป็นผู้ชี้แนะ คอยกระตุ้น และให้กำลังใจผู้เรียนตลอดการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

4) บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอน เน้นบรรยากาศที่เป็นกันเองที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย

5) การวัดและการประเมินผล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินตนเอง

3.6.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน

คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทครูผู้สอน ต้องศึกษาเนื้อหา ขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่างๆ และวางแผนการสอนอย่างเป็นอย่างดี และก่อนสอนควรมีการปฐมนิเทศให้ผู้เรียนให้รู้จักเทคนิค นั้นๆ โดยชี้แจงเกี่ยวกับความสำคัญ ขั้นตอน เป้าหมาย ประโยชน์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ นอกจากนี้ ผู้สอนยังต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านความสามารถเพื่อจะได้กิจกรรมต่างๆ ได้ อย่างเหมาะสม

2) ด้านการจัดกิจกรรม ควรดำเนินกิจกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป และมีการสอดแทรกเทคนิคอื่นๆ บ้างเพื่อลดความจำเจ และการจัดกลุ่มย่อยเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ นั้นควรมีจำนวนสมาชิกในกลุ่มไม่มากจนเกินไป และมีการเปลี่ยนกลุ่มบ้างเพื่อผู้เรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์กับ เพื่อนในห้องอย่างทั่วถึง

3) ด้านการเลือกเนื้อหา ควรมีความน่าสนใจ ทันสมัย และแปลกใหม่

4) ด้านจัดสรรเวลา ควรจัดให้เหมาะสมและเพียงพอกับการทำกิจกรรม

ต่างๆ

5) ด้านการเสริมแรง ควรส่งเสริมให้มีการนำเสนอผลงาน เพื่อเป็นแบบอย่างซึ่ง จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียน

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ

2) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน

ภาษาอังกฤษ อาจนำเทคนิคหรือวิธีสอนต่างๆ ไปใช้ศึกษาทำการวิจัยกับทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะ การฟัง พูด และอ่าน และหลายงานวิจัยยังสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น ทักษะคิด แรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง และทักษะทางสังคม

3) ด้านการเลือกเนื้อหา ควรเลือกให้เหมาะสมกับ วัย ความสามารถ ความสนใจ และเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน

4) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน มีการสนับสนุนให้นำ วิธีสอนแบบต่างๆ ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส และภาษาญี่ปุ่น

5) ด้านการจัดสรรเวลา ควรขยายเวลาทดลองอย่างน้อย 1 ภาคเรียน

3.7 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน

3.7.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 14 เรื่อง มี 13 เรื่องที่พบว่า

ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองผ่านเกณฑ์ ตามที่ผู้วิจัยของแต่ละเรื่องกำหนดไว้ หรือสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง และมีเพียง 1 เรื่องที่ไม่ผ่าน เกณฑ์ จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด

เกือบส่วนใหญ่ มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.7.2. การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน จากงานวิจัยทั้ง 14 เรื่อง สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน-เขียนเพิ่มมากขึ้น และกลุ่มที่ 2 กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน-เขียนไม่เพิ่มขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีการใช้วิธีสอนหรือเทคนิคการสอนแตกต่างกันไป โดยมีปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน-เขียนเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การใช้สื่อและอุปกรณ์ การเลือกเนื้อหา บทบาทครูผู้สอน และการวัดและการประเมินผลซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน หลายวิธีเน้นการใช้กระบวนการกลุ่ม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน ทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากกันและกัน มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดตามหลักทฤษฎีอภิปัญญา นอกจากนี้ยังเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมเชื่อมโยงความรู้ใหม่

2) การจัดกิจกรรมในการจัดกิจกรรมต่างๆ เน้นใช้กิจกรรมหลากหลาย ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงและสามารถนำความรู้ที่ได้จากฝึกในกิจกรรมนั้นไปใช้ได้จริง

3) การใช้สื่อและอุปกรณ์ สำหรับการเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ งานวิจัยส่วนใหญ่เลือกใช้สื่อที่มีความหลากหลาย

4) การเลือกเนื้อหา ส่วนใหญ่เลือกใช้เนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ เป็นเรื่องใกล้ตัว น่าสนใจและพบเห็นในชีวิตประจำวันของผู้เรียน

5) บทบาทครูผู้สอน เน้นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ให้กำลังใจ และยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งมีการเสริมแรงผู้เรียนในรูปแบบต่างๆ เช่น การให้รางวัล

6) การวัดและประเมินผล มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองโดยการตรวจสอบแก้ไขงาน และอภิปรายผลงานร่วมกัน

กลุ่มที่ 2 สำหรับงานวิจัยที่มีผลการวิจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน-เขียนของผู้เรียนที่ไม่เพิ่มขึ้นหลังการทดลอง จากการอภิปรายผลพบสาเหตุบางประการที่ไม่ได้เกิดจากวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการวิจัย แต่เกิดจากปัจจัยอื่นๆ คือ ระยะเวลาการทดลองไม่เพียงพอ อันเนื่องมาจากเป็นช่วงที่ทางโรงเรียนมีกิจกรรมอื่นๆ มาก และสภาพแวดล้อมในการจัดการเป็นการสอนไม่เหมาะสมซึ่งผู้วิจัยได้ให้เหตุผลว่าห้องเรียนติดกับโรงยิมและโรงอาหารซึ่งทำให้ผู้เรียนเสียสมาธิในการเรียน

3.7.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทของโรงเรียนหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมให้มีการจัดอบรมหรือเผยแพร่การใช้วิธีสอนต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพแก่ครูผู้สอน

2) ด้านบทบาทครูผู้สอน มีการเตรียมศึกษาขั้นตอนของกิจกรรม เนื้อหา ล่วงหน้าเป็นอย่างดี และก่อนสอนควรมีการแจ้งจุดประสงค์กับผู้เรียนให้เข้าใจ อธิบายขั้นตอนในการจัดกิจกรรม มีการกำหนดข้อตกลงหรือกฎเกณฑ์การวัดและการประเมินผลต่างๆ ร่วมกัน รวมทั้งประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากกิจกรรมนั้นๆ และครูผู้สอนควรเตรียมพร้อมในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ดีในระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน คอยชี้แนะ ช่วยเหลือ และมีการเสริมแรงโดยการให้คำชมเชย หรือรางวัล เพื่อส่งเสริม สนับสนุน สร้างความกระตือรือร้น และให้กำลังใจแก่ผู้เรียน รวมทั้งเป็นผู้สร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองให้เกิดขึ้นในห้องเรียน

3) ด้านการจัดกิจกรรม กิจกรรมนั้นๆ ควรมีความหลากหลาย เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน

4) ด้านสถานที่ ควรจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับเนื้อหาและบทเรียน

5) ด้านการเลือกเนื้อหา ควรเลือกให้เหมาะสมกับผู้เรียนทั้งในด้าน

ความสามารถ วัย และความสนใจ

6) ด้านจัดสรรเวลา ควรมีการกำหนดให้ชัดเจนและเหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ หรือผู้เรียนที่มีผลการเรียนต่ำ

2) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ อาจนำวิธีสอนหรือเทคนิคการต่างๆ ไปใช้ศึกษาทำการวิจัยกับทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง-พูด หรือทั้ง 4 ทักษะ และหลายงานวิจัยยังสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น พฤติกรรมด้านอื่นๆ ความคงทน ความคิดสร้างสรรค์ หรือเจตคติ

3) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มเวลาในการทดลองให้มากขึ้น อาทิเช่น เพิ่มระยะเวลาการทดลองสอน 1 ภาคเรียน

4) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน มีการสนับสนุนให้นำวิธีสอนแบบต่างๆ ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

3.8 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง

3.8.1. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์

3.8.1.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 6 เรื่อง พบว่า

ผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ทั้งหมด ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.8.1.2 การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัย

เกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ ปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน และการเลือกใช้เนื้อหา ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากบริบทในเนื้อความนั้นๆ

2) การเลือกใช้เนื้อหา มีการเลือกใช้เนื้อหาที่น่าสนใจ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน

3.8.1.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทครูผู้สอน ควรมีการจัดปฐมนิเทศ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการ ขั้นตอนการเรียนการสอนของวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนนั้นๆ รวมทั้งประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคย และแรงจูงใจให้กับผู้เรียนในเบื้องต้น

2) ด้านการเลือกเนื้อหา ภาษาที่ใช้ในเนื้อหานั้นๆ ควรเป็นภาษาตามสภาพจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เหมาะสมกับวัย ระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน และมีความน่าสนใจ

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ รวมทั้งผู้เรียนในสายอาชีพ หรือในระดับอุดมศึกษา

2) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลายงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ อาทิเช่น ทักษะคิด แรงจูงใจ หรือความคิดสร้างสรรค์

3) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการ มีการสนับสนุนให้นำวิธีสอนแบบต่างๆ ไปเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่นๆ

3.8.2 งานวิจัยเกี่ยวกับโครงสร้าง

3.8.2.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัยทั้งหมด 7 เรื่อง มี 6 เรื่องที่พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนด้านโครงสร้างภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น และพบ 1 เรื่อง ที่ผลไม่สูงขึ้น จึงสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนทุกวิธีที่นำมาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้างส่วนใหญ่ มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนโครงสร้างภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.8.2.2. การอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัย

เกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง จากงานวิจัยทั้ง 7 เรื่อง สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโครงสร้างเพิ่มมากขึ้น และกลุ่มที่ 2 กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโครงสร้างไม่เพิ่มขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีการใช้วิธีสอนหรือเทคนิคการวิธีสอนแตกต่างกัน กันไป โดยมีปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโครงสร้างเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม และการใช้สื่อและอุปกรณ์ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีเน้นด้านความเข้าใจ และการตีความหมายจากบทความที่หลากหลายสู่การเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทั้ง 4 ทักษะ มีการฝึกใช้ไวยากรณ์อย่างมีความหมาย ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ได้ฝึกปฏิบัติจริง และเน้นการใช้กระบวนการกลุ่ม

2) การจัดกิจกรรม เน้นใช้กิจกรรมที่หลากหลาย

3) การใช้สื่อและอุปกรณ์ มีการใช้สื่อและอุปกรณ์จริง

กลุ่มที่ 2 จากการอภิปรายผลพบสาเหตุบางประการที่ไม่ได้เกิดจากตัวเทคนิคหรือวิธีที่นำมาใช้ในการวิจัย แต่เกิดจากปัจจัยอื่นๆ คือ ระยะเวลาการฝึกฝนไม่เพียงพอ

3.8.2.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย จากงานวิจัยทั้ง 7 เรื่อง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

1) ด้านบทบาทครูผู้สอน ก่อนดำเนินการสอนควรมีการแจ้งจุดประสงค์ของการเรียน ประโยชน์ และความสำคัญของวิธีสอนและเทคนิคการสอนนั้นๆ ให้ผู้เรียนได้เข้าใจ และในระหว่างดำเนินการสอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม และแสดงความคิดเห็นต่างๆ

2) ด้านการจัดกิจกรรม ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย สนุกสนาน ไร้ใจ และไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป

3) ด้านจัดสรรเวลา ควรมีความยืดหยุ่น และควรมีมากกว่า 1 คาบในแต่ละแผน

ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ มีการสนับสนุนให้เลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ

2) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองให้มากขึ้น

3.9 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน

3.9.1 ผลการวิจัย จากงานวิจัย 1 เรื่อง พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการฟังและอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น

3.9.2. การอภิปรายผล จากงานวิจัยดังกล่าวปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการฟังและพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มขึ้น ได้แก่ การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นใช้กระบวนการกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยมีผู้สอนเป็นผู้ที่คอยสนับสนุนและช่วยชี้แนะ และเนื้อหาที่นำมาใช้นั้นเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียนและเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

3.9.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

มีการเสนอให้ทางโรงเรียนสนับสนุนครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้นำวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะฟัง-อ่านต่อไป โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกจนปฏิบัติได้จริง

ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

- 1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ
- 2) ด้านการศึกษาและพัฒนา ควรมีการเปรียบเทียบวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับวิธีสอนอื่นๆ เช่น การใช้เทคนิค KWL และวิธีการสอนภาษาโดยใช้เทคนิค Think Pair Share
- 3) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาทดลองให้มากขึ้น
- 4) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ในการฟัง-อ่านภาษาอังกฤษแล้วในงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามในทักษะอื่นทั้งทักษะการพูด และทักษะการเขียน

5) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน ในงานวิจัยสนับสนุนให้นำวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

3.10 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน

3.10.1 ผลการวิจัย พบงานวิจัย 1 เรื่อง พบว่าผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงขึ้น

3.10.2 การอภิปรายผล จากงานวิจัยดังกล่าวปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มขึ้น ได้แก่ งานวิจัยนี้ใช้วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นใช้กระบวนการกลุ่ม มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน และคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ และเนื้อหาที่

นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจและเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง
ประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เรียน

3.10.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้าน
คือ ข้อเสนอแนะด้านการสอน และข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

ในงานวิจัยได้เสนอให้ครูผู้สอนจัดปฐมนิเทศผู้เรียนให้ทราบถึงขั้นตอนและ
ประโยชน์ และในชั้นฝึกควรฝึกอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยและเข้าใจเทคนิคเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

- 1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเลือกทำวิจัยกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นๆ
หรือผู้เรียนในกลุ่มการศึกษาออกโรงเรียน หรือการศึกษาผู้ใหญ่
- 2) ด้านการศึกษาและพัฒนา ควรมีการเปรียบเทียบวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมเพื่อ
การสื่อสารกับวิธีสอนอื่นๆ เช่น การใช้เทคนิค KWL และวิธีการสอนภาษาโดยใช้เทคนิค Think Pair
Share
- 3) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการพูด-เขียน
ภาษาอังกฤษแล้วในงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง
การมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน หรือความฉลาดทางอารมณ์
- 4) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน ในงานวิจัยสนับสนุนให้นำ
วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปปรับใช้กับการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศ
อื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น

บทที่ 5

ผลการสังเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีวิเคราะห์อภิमान งานวิจัยทั้งหมดที่นำมาทำการสังเคราะห์เป็นปริญาณิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่พิมพ์เผยแพร่ ในระหว่างปี พ.ศ. 2545 ถึง 2550

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ. 2545-2550 ด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาของคริพเพนดอร์ฟ (Krippendorff) โดยการบรรยายสรุปสภาพทั่วไปของงานวิจัย และบรรยายสรุปผลงานวิจัยซึ่งได้จากผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะของงานวิจัยที่นำมาศึกษา
2. เพื่อสังเคราะห์ผลของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในระหว่างปี พ.ศ. 2545-2550 จากงานวิจัยเชิงทดลองด้วยวิธีวิเคราะห์อภิमानแบบวิธีของกลาส (Glass) โดยวัดในรูปของค่าขนาดอิทธิพล (Effect size)

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยจะเป็นประโยชน์ในด้านที่เป็นแหล่งข้อมูลพื้นฐานสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา เพื่อการศึกษาและการเลือกเทคนิคหรือวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพจากงานวิจัยต่าง ๆ ไปปรับใช้และพัฒนาการสอนของตน รวมทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาด้วยวิธีสอนและเทคนิคใหม่ๆ ให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของประเทศต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ปริญญานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศไทย

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่จัดทำเสร็จสมบูรณ์ และพิมพ์เผยแพร่ ในระหว่างปี พ.ศ. 2545 ถึง 2550 จำนวน 113 เรื่อง ของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ของรัฐ 11 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ และแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดย ขั้นที่ 1 สืบหาหัวข้องานวิจัยจากฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ จากหอสมุดหรือสำนักวิทยบริการของมหาวิทยาลัยต่างๆ สำนักสภาวิจัยแห่งชาติ และหอสมุดแห่งชาติ ขั้นที่ 2 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากงานวิจัยจากแหล่งต่างๆ ที่มีต้นฉบับจริง โดยใช้แบบตรวจสอบรายการคัดเลือกงานวิจัย ขั้นที่ 3 บันทึกรายละเอียดที่ปรากฏในงานวิจัยที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกลงในแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย และขั้นที่ 4 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา ตามการจำแนกของ ครีฟเพนดอร์ฟ ประเภทวิเคราะห์เนื้อหาหระบบ โดยแยกประเด็นการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. สรุปภาพรวมของงานวิจัยทั้งหมดในด้านข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของงานวิจัยและข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของงานวิจัย

2. สรุปผลงานวิจัยจากข้อมูลในส่วนของผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ เพื่อให้เห็นภาพรวมของงานวิจัยทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 2 การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณโดยวิธีวิเคราะห์หิรามัน โดยคำนวณหาค่าขนาดอิทธิพลตามแบบวิธีของกลาส จากงานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกรงานวิจัยสำหรับการสังเคราะห์เชิงหิรามัน เพื่อสรุปผลค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลโดยรวมของแต่ละวิธีสอน ตามทักษะต่างๆ

สรุปผลการวิจัย

1. สภาพทั่วไปของงานวิจัย

1.1 ด้านปีการศึกษา ปีการศึกษาที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ

1) ปี พ.ศ. 2545 (ร้อยละ 23.89) 2) ปี พ.ศ. 2547 (ร้อยละ 17.70) และ 3) พ.ศ. 2546 (ร้อยละ 16.81)

1.2 ด้านสถาบัน สถาบันที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ

1) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ร้อยละ 33.36) 2) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ร้อยละ 23.01) และ 3) มหาวิทยาลัยศิลปากร (ร้อยละ 16.81)

1.3 ด้านเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้ ทักษะการเรียนรู้ที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) ทักษะการอ่าน (ร้อยละ 28.32) 2) ทักษะบูรณาการ (ร้อยละ 15.04) และ 3) ทักษะการเขียน (ร้อยละ 13.27)

1.4 ด้านระดับชั้นเรียน ระดับชั้นเรียนที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ

1) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ร้อยละ 26.55) 2) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ร้อยละ 23.89) และ 3) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ร้อยละ 17.70) และหากแบ่งตามช่วงชั้นเรียนจะพบว่า มีการทำวิจัยในช่วงชั้นที่ 3 (ร้อยละ 59.29) มากกว่า ช่วงชั้นที่ 4 (ร้อยละ 41.71)

1.5 ด้านแบบแผนการวิจัย แบบแผนการวิจัยที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) แบบ Non Randomized One Group Pretest–Posttest Design (ร้อยละ 36.28)

2) แบบ Randomized Control Group Pretest–Posttest Design (ร้อยละ 31.86) และ

3) แบบ Randomized One Group Pretest–Posttest (ร้อยละ 15.93)

1.6 กลุ่มตัวอย่าง งานวิจัยส่วนใหญ่ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในต่างจังหวัด (ร้อยละ 84.07) ซึ่งขนาดกลุ่มตัวอย่างที่งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้ 3 อันดับแรก คือ ระหว่าง 31-40 คน (ร้อยละ 29.20) ระหว่าง 21-30 คน (ร้อยละ 18.58) และ ระหว่าง 41-50 คน (ร้อยละ 12.39) ตามลำดับ ส่วนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้น กลุ่มงานวิจัยที่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) (ร้อยละ 36.28) รองลงมา คือ แบบการเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) (ร้อยละ 13.27) และ แบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

(ร้อยละ 7.96) สำหรับกลุ่มงานวิจัยที่ไม่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจะใช้ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยคิดเป็นร้อยละ 41.59

1.7 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองที่งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้ 3 อันดับแรก คือ 1) ระหว่าง 13-22 ชั่วโมง (ร้อยละ 69.03) 2) ระหว่าง 3-12 ชั่วโมง (ร้อยละ 14.16) และ 3) ระหว่าง 23-32 ชั่วโมง (ร้อยละ 4.42)

1.8 ตัวแปร

1.8.1 ตัวแปรอิสระ ด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอน พบวิธีสอนที่นำไปใช้ใน งานวิจัยในทักษะต่างๆ มากที่สุด 5 อันดับแรก คือ 1) วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบในงานวิจัย 9 เรื่อง (ร้อยละ 7.96) 2) การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ พบในงานวิจัย 8 เรื่อง (ร้อยละ 7.08) 3) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 พบในงานวิจัย 7 เรื่อง (ร้อยละ 6.19) 4) การสอนโดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอด พบในงานวิจัย 6 เรื่อง (ร้อยละ 5.31) และ 5) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 พบในงานวิจัย 5 เรื่อง (ร้อยละ 4.42) และหาก จำแนกตามประเภทของงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ 10 กลุ่ม ซึ่งแต่ละ กลุ่มพบตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ จาก งานวิจัยทั้งหมด 17 เรื่อง พบตัวแปรอิสระด้านวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 13 วิธี วิธีที่ นำไปใช้ในงานวิจัยมากกว่าหนึ่งเรื่อง ได้แก่ การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ การใช้รูปแบบ 4MAT การใช้เกม การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และ รูปแบบที่ 2 ส่วนวิธีอื่นๆ ที่พบ ได้แก่ การจัดกิจกรรมแบบ CIRC การใช้วีดิทัศน์ออนไลน์ การเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม การใช้รูปแบบ การสอนของฮันเตอร์ วิธีสอนแบบ 3PS การสอนบูรณาการแบบสหวิทยาการ การใช้สื่อตาม สภาพจริง และการสอนแบบโครงงาน

กลุ่มที่ 2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง จากงานวิจัยทั้งหมด 2 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ 2 วิธี ได้แก่ การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัย และการใช้กลวิธี การฟัง

กลุ่มที่ 3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด จากงานวิจัยทั้งหมด 12 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 12 วิธี ได้แก่ การใช้วัตถุต้นประกอบ การใช้กิจกรรมการ เรียนเนื้อหาสิ่งแวดล้อม การสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการ การใช้กิจกรรมการละคร การสอนแบบ ชักชวนเสริมด้วยการสอนแบบสร้างสรรค์องค์ความรู้นิยม การเรียนแบบเชื่อมโยงวิชาภาษาอังกฤษ เข้ากับเนื้อหาวัฒนธรรมไทย การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับ ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การเรียนแบบประสบการณ์ การใช้กลวิธีทำให้สำเร็จ การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และการใช้กิจกรรมโครงงาน

กลุ่มที่ 4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด จากงานวิจัยทั้งหมด 6 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 5 วิธี วิธีที่นำไปใช้ในงานวิจัยมากกว่าหนึ่งเรื่อง คือ วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร ส่วนวิธีอื่นๆ ที่พบ ได้แก่ การใช้เพลงประกอบ การใช้กิจกรรมที่

เน้นวัฒนธรรมทางสังคม การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และการสอนแบบ T.P.R ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน

กลุ่มที่ 5 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน จากงานวิจัยทั้งหมด 32 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 28 วิธี วิธีที่นำไปใช้ในงานวิจัยมากกว่าหนึ่งเรื่อง ได้แก่ การสอนแบบ MIA การสอนด้วยวิธี KWL-Plus การสอนแบบกว้างขวาง การสอนด้วยวิธี DR-TA การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และ รูปแบบที่ 2 ส่วนวิธีอื่นๆ ที่พบ ได้แก่ การเรียนรู้แบบอภิปัญญาโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย การฝึกใช้ความรู้เดิมโดยเทคนิคโครงสร้างระดับยอด การสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดกับการเรียนแบบ STAD การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การใช้โครงสร้างเรื่องเล่า วิธีสอนแบบ SQ3R วิธีสอนแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ด้วยเนื้อหาบริบทท้องถิ่น วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT ร่วมกับเทคนิค STAD วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท การสอนที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน การใช้เทคนิค SQ4R การใช้กระบวนการเรียนรู้ร่วม การสอนด้วยวิธีการสร้างแผนภาพลำดับความคิด การสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การใช้ผังมโนทัศน์ การใช้สื่อรูปภาพ การฝึกกลวิธีอภิปญญา การใช้กลวิธีการอ่านแบบ Scanning และ Skimming วิธีสอนอ่านโดยวิธีโคลซ และวิธีสอนอ่านโดยวิธี CRC

กลุ่มที่ 6 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน จากงานวิจัยทั้งหมด 15 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 14 วิธี ได้แก่ วิธีที่นำไปใช้ในงานวิจัยมากกว่าหนึ่งเรื่อง คือ การสอนแบบอรรถฐาน ส่วนวิธีอื่นๆ ที่พบ ได้แก่ การเรียนรู้ตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้และมนุษยนิยมแนวใหม่ การเรียนรู้ภาระงานที่ต้องใช้ความรู้เป็นฐาน การสอนแบบ PQ4R การใช้แฟ้มสะสมงาน การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท การใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของเรื่อง การใช้กลวิธีที่เน้นตั้งคำถาม การใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับข้อมูลอินเตอร์เน็ต วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ การเรียนด้วยการบูรณาการแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้และการเรียนแบบร่วมมือ การสอนแบบ 4MAT การบูรณาการการสอนไวยากรณ์แบบเน้นกระบวนการ และการใช้งานเป็นฐาน

กลุ่มที่ 7 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน จากงานวิจัยทั้งหมด 14 เรื่อง พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ จำนวน 12 วิธี วิธีที่นำไปใช้ในงานวิจัยมากกว่าหนึ่ง คือ การสอนแบบร่วมมือกันเรียนเทคนิค CIRC ส่วนวิธีอื่นๆ ที่พบ ได้แก่ การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร การใช้จินตภาพ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 การจัดการเรียนรู้แบบการแก้ปัญหา การใช้บทกวี การใช้แผนภูมิโนทัศน์ การใช้แผนภูมิกราฟิก การสอนแบบอรรถฐาน การใช้โครงสร้างระดับยอดกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม วิธีการเรียนแบบ PLAN และการใช้โครงสร้างระดับยอดร่วมกับการใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้

กลุ่มที่ 8 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง ในงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์จากงานวิจัย 6 เรื่อง พบเทคนิคหรือวิธีสอนที่นำมาใช้ จำนวน 6 วิธี ได้แก่ การใช้เทคนิคการวิเคราะห์รูปแบบคำและบริบท การใช้กลวิธีลินซ์ การใช้บทสนทนาจากภาพการ์ตูนที่มีการปรากฏของความหมายโดยนัย การใช้ภาพยนตร์การ์ตูนประกอบตัวอักษรบรรยาย การใช้

การเล่านิทาน และวิธีสอนแบบโครงงาน สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโครงสร้าง จากงานวิจัยจำนวน 7 เรื่อง พบเทคนิคหรือวิธีสอนที่นำมาใช้ 7 วิธี ได้แก่ การใช้แบบฝึกที่เน้นตัวป้อนเข้ากับแบบฝึกที่เน้นตัวป้อนออก การใช้เกมทางภาษาศาสตร์และเกมการสื่อสาร วิธีสอนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษแนวสื่อสาร การสอนโครงสร้างประโยคโดยใช้ตัวพิมพ์ที่เด่นชัด พิมพ์ตัวดำหนาและเอนในบทอ่าน การใช้วิธีอุปนัย การใช้วิธีนิรนัย และ การใช้แนวคิด Generic and Assumed Shared and Non-shared Knowledge of the Referent

กลุ่มที่ 9 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-อ่าน พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ 1 วิธี จากจำนวนงานวิจัยเพียง 1 เรื่อง คือ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มที่ 10 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด-เขียน พบวิธีสอนหรือเทคนิคที่นำมาใช้ 1 วิธี จากจำนวนงานวิจัยเพียง 1 เรื่อง คือ วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์

1.8.2 ตัวแปรตาม พบตัวแปรตามทั้งหมด 230 ตัวแปร ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ตัวแปรตามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน (ร้อยละ 51.79) กลุ่มที่ 2 ตัวแปรตามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิธีสอนและเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการทดลอง (ร้อยละ 20.35) กลุ่มที่ 3 ตัวแปรตามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อทักษะต่างๆ หลังจากได้รับการทดลอง (ร้อยละ 3.91) กลุ่มที่ 4 ตัวแปรตามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการทดลอง (ร้อยละ 6.52) กลุ่มที่ 5 ตัวแปรตามด้านอื่นๆ อาทิเช่น ความคิดสร้างสรรค์ หรือความวิตกกังวลของผู้เรียน (ร้อยละ 27.83)

1.8.3 ตัวแปรตามร่วม พบตัวแปรตามร่วมทั้งหมดเพียง 8 ตัวแปร โดยตัวแปรตามร่วมที่พบมากที่สุด คือ คะแนนทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง (ร้อยละ 50)

1.9 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและวิธีการตรวจสอบเครื่องมือ

1.9.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เนื่องจากงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาใช้ในการสังเคราะห์ครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอน ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยส่วนใหญ่ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ (ร้อยละ 95.58) ซึ่งส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญ และการนำไปทดลองสอน (Pilot study) ก่อนนำไปใช้ในการทดลองจริง

1.9.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียนส่วนใหญ่คือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 91.60) รองลงมาคือ แบบประเมิน (ร้อยละ 6.72) แบบสอบถาม (ร้อยละ 0.84) และแบบสังเกต (ร้อยละ 0.84) ตามลำดับ ด้านความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่นำมาใช้ในการทดลองส่วนใหญ่คือ แบบสอบถาม (ร้อยละ 82.61) และรองลงมาคือแบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 17.39) ด้านความคิดเห็นของผู้เรียนต่อทักษะต่างๆ หลังจากได้รับการทดลองส่วนใหญ่คือ แบบสอบถาม (ร้อยละ 88.89) และรองลงมา คือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 11.11) ด้านความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการทดลอง ส่วนใหญ่คือ

แบบสอบถาม (ร้อยละ 73.33) และรองลงมาคือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 26.67) และสำหรับประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตัวแปรตามด้านอื่นๆ อาทิเช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับเรียน หรือความคงทนในการจำคำศัพท์และอื่นๆ เครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ แบบทดสอบหรือแบบวัด (ร้อยละ 37.50) รองลงมา คือ แบบสอบถาม (ร้อยละ 28.13) แบบสังเกต (ร้อยละ 15.63) แบบประเมิน (ร้อยละ 15.63) แบบสำรวจ (ร้อยละ 1.56) และแบบบันทึก (ร้อยละ 1.56) ตามลำดับ ซึ่งการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในเก็บข้อมูลนั้น พบว่า ในการตรวจสอบเครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบหรือแบบวัด ส่วนใหญ่ตรวจสอบโดยการหาค่าความเชื่อมั่น ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ส่วนเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม แบบสังเกต แบบประเมิน แบบสำรวจและแบบบันทึก ส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ

1.10 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สถิติ

พื้นฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐาน ในด้านสถิติพื้นฐาน งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ร้อยละ 59.29) รองลงมาคือ ใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ (ร้อยละ 18.58) และใช้ค่าเฉลี่ย ความแปรปรวน (ร้อยละ 7.08) ตามลำดับ ส่วนสถิติทดสอบสมมติฐาน งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้ t-test dependent (ร้อยละ 36.07) รองลงมาคือ ใช้ t-test dependent กับ t-test independent (ร้อยละ 29.51) และ ใช้ ANCOVA (ร้อยละ 13.11) ตามลำดับ

1.11 ความมีนัยสำคัญโดยรวม (Overall Significance) จากการสำรวจ พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ร้อยละ 97.35)

2. ผลการสังเคราะห์เชิงอภิमान

จากงานวิจัยทั้งหมด 113 เรื่อง มีงานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเพื่อนำมาสังเคราะห์เชิงอภิमान 21 เรื่อง โดยพบค่าขนาดอิทธิพลทั้งหมด 25 ค่า จากวิธีสอนทั้งหมด 8 วิธี ซึ่งสามารถแบ่งตามทักษะได้ 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และทักษะการอ่าน-เขียน โดยสรุปได้ดังนี้

2.1 ทักษะการฟัง-พูด พบ 1 วิธี คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.72

2.2 ทักษะการอ่าน พบ 6 วิธี คือ 1) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.92 2) การใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.71 3) การสอนแบบกว้างขวาง มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.42 4) วิธี DR-TA (Directed Reading- Thinking Activity) มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.81 5) การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.18 และ 6) วิธีการอ่านเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.75

2.3 ทักษะการเขียน พบ 1 วิธี คือ การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.13

2.4 ทักษะการอ่าน-เขียน พบ 1 วิธี คือ การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียน CIRC มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.46

3. ผลการสังเคราะห์เชิงเนื้อหา

ด้านผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

3.1 ด้านผลการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน ผลสรุปด้านผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองจากงานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 97.35) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือสูงขึ้นผ่านเกณฑ์ตามที่ผู้วิจัยแต่ละเรื่องได้กำหนดไว้ มีงานวิจัยเพียงร้อยละ 2.65 เท่านั้นที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือไม่ผ่านเกณฑ์ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่นำมาใช้ในงานวิจัยแต่ละเรื่องส่วนใหญ่ มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ เพิ่มขึ้น

3.2 ด้านการอภิปรายผล จากผลการวิจัยโดยรวมของงานวิจัยทั้งหมด สามารถสรุปผลการอภิปรายได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ ที่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือเพิ่มมากขึ้น และกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มงานวิจัยที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่เพิ่มขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มที่ 1 งานวิจัยแต่ละเรื่องในละทักษะต่างใช้วิธีสอนและเทคนิคที่มีทั้งเหมือนและแตกต่างกันไป โดยมีปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การเลือกเนื้อหา การใช้สื่อและอุปกรณ์ บรรยากาศในการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผล ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) แนวทางการจัดการเรียนการสอน ทุกวิธีเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการใช้กระบวนการกลุ่ม มีการสนับสนุนให้ทำงานร่วมกันและมีปฏิสัมพันธ์กันจนเกิดการเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็นระหว่างกัน รวมทั้งช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยในการแบ่งกลุ่มย่อยนั้นหลายงานวิจัยแบ่งกลุ่มแบบละความสามารถ เพื่อให้นักเรียนเก่งช่วยเหลือนักเรียนอ่อน สำหรับด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนนั้นจะเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายภาษาโดยรวมไปสู่การพัฒนาองค์ประกอบย่อยทางของภาษา เน้นให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมายของการสื่อสารมากกว่ารูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ โดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเหมือนในชีวิตประจำวัน และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ รวมทั้งสนับสนุนผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงความรู้ใหม่เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดเป็นความรู้ใหม่ นอกจากนี้หลายวิธีส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดตามหลักทฤษฎีอภิปัญญาในการฝึกแก้ปัญหาต่างๆ ระหว่างเรียนอีกด้วย

2) การจัดกิจกรรม งานวิจัยส่วนใหญ่เน้นใช้กิจกรรมที่หลากหลาย สนุกสนาน ผู้เรียนมีอิสระและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้นๆ ทุกขั้นตอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเน้นให้มีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายร่วมกัน เพื่อแสดงความคิดเห็นต่างๆ

3) การเลือกเนื้อหา งานวิจัยส่วนใหญ่เลือกเนื้อหาที่นำมาเป็นบทเรียนโดยคำนึงถึง

ความเหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน เป็นเรื่องที่ใกล้ตัว เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียน รวมทั้งมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่สนใจได้ อย่างอิสระ

4) การใช้สื่อและอุปกรณ์ งานวิจัยส่วนใหญ่เลือกใช้สื่อและอุปกรณ์จริงและหลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมที่ใช้

5) บทบาทครูผู้สอน เป็นผู้ช่วยเหลือและช่วยชี้แนะในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และคอยกระตุ้นเสริมแรง โดยการให้กำลังใจ คำชมเชย หรือการให้รางวัล

6) บรรยากาศในการเรียนการสอน เน้นให้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด

7) การวัดและการประเมินผล มีการประเมินผลตามสภาพจริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินตนเอง รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายผลงานร่วมกัน

กลุ่มที่ 2 สำหรับงานวิจัยที่มีผลสรุปการวิจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษในทักษะต่าง ๆ ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่เพิ่มขึ้น จากการอภิปรายผลของงานวิจัยต่าง ๆ นั้น พบสาเหตุบางประการที่ไม่ได้เกิดจากตัวเทคนิคหรือวิธีที่นำมาใช้ในการวิจัย แต่เกิดจากปัจจัยอื่น ๆ คือ

1) การจัดสรรเวลาในการทำกิจกรรมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม อาทิเช่น เวลาเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเท่ากัน แต่กลุ่มทดลองต้องแบ่งเวลาไปทำกิจกรรมที่มากกว่าและกิจกรรมนั้นไม่ได้มุ่งเน้นฝึกทักษะที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา

2) ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน เพราะคิดว่าไม่มีผลต่อการตัดสินใจผลการเรียน

3) ระยะเวลาการทดลองไม่เพียงพอ อันเนื่องมาจากเป็นช่วงที่ทางโรงเรียนที่ผู้วิจัยไปทำการศึกษาดูแลนั้นมีกิจกรรมอื่นๆ มาก

4) สภาพแวดล้อมในการจัดการเป็นการสอนไม่เหมาะสม อาทิเช่น ห้องเรียนติดกับโรงยิมและโรงอาหารซึ่งทำให้ผู้เรียนเสียสมาธิในการเรียน เพราะบริเวณดังกล่าวมีเสียงดังรบกวน

3.3 ข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาออกเป็น 2 ด้านคือ ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และข้อเสนอแนะในการวิจัย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

3.3.1 ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน

1) ด้านบทบาทผู้บริหารโรงเรียนหรือบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนให้มีการจัดอบรม ให้ความรู้ และเผยแพร่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพให้แก่ครูผู้สอนเพื่อนำไปประยุกต์หรือปรับใช้ในการสอน

2) ด้านบทบาทครูผู้สอน ครูผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจหลักการ แนวทางการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิธีสอนนั้นๆ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ และในขั้นก่อนสอน ควรมีการจัดปฐมนิเทศผู้เรียนให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ ลักษณะ ขั้นตอน และประโยชน์ ของวิธีสอนนั้นๆ เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยและแรงจูงใจเบื้องต้น รวมทั้งแจ้งหรือมีการกำหนดกฎเกณฑ์ และข้อตกลงต่าง ๆ ร่วมกัน ด้านการเลือกกิจกรรมต่างๆ ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

และระหว่างที่ดำเนินการสอนครูผู้สอนต้องเป็นที่ปรึกษาที่ดี คอยช่วยเหลือชี้แนะ เสริมแรง สร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นหรือซักถามอย่างเท่าเทียมกัน

3) ด้านการเลือกเนื้อหา ควรเลือกเนื้อหาที่ใช้ภาษาตามสภาพจริงในชีวิตประจำวัน ใกล้ตัวที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมได้ ทันสมัย ทันเหตุการณ์ น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยและระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกหัวข้อ หรือบทอ่านต่างๆ

4) ด้านการเลือกกิจกรรม ควรเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลาย สนุกสนาน ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป สอดคล้องกับเนื้อหา รวมทั้งเหมาะสมกับผู้เรียน

5) ด้านการเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ ควรเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์จริงที่หลากหลายและเหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ

6) ด้านการจัดสรรเวลา ควรมีการกำหนดเวลาให้ชัดเจน เหมาะสมกับกิจกรรมในแต่ละขั้น มีความยืดหยุ่น และมีความต่อเนื่อง

7) ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับกิจกรรม และบทเรียนนั้นๆ

3.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย งานวิจัยส่วนใหญ่เสนอแนะให้นำวิธีสอนต่างๆ ไปทำการศึกษาริวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ อาทิเช่น ระดับชั้นเรียนอื่นๆ นอกเหนือจากในงานวิจัยนั้นๆ ผู้เรียนในกลุ่มอาชีวศึกษา กลุ่มการศึกษาผู้ใหญ่หรือกลุ่มการศึกษานอกโรงเรียน และกลุ่มระดับอุดมศึกษา

2) ด้านตัวแปร นอกจากตัวแปรตามด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ ที่แต่ละงานวิจัยทำการการศึกษาแล้ว งานวิจัยส่วนใหญ่สนับสนุนให้นำวิธีสอนนั้นๆ ไปปรับทดลองใช้กับทักษะอื่นๆ รวมทั้งสนับสนุนให้มีการศึกษาตัวแปรตามด้านอื่นๆ ไปพร้อมกัน อาทิเช่น เจตคติหรือทัศนคติกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความคงทนในการเรียนรู้ และพฤติกรรมด้านอื่นๆ

3) ด้านการเลือกเนื้อหา ควรเลือกให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความสนใจของกลุ่มตัวอย่างนั้นๆ

4) ด้านการจัดสรรเวลา ควรเพิ่มระยะเวลาทดลองให้มากขึ้น อย่างน้อย 1 ภาคเรียนขึ้นไป

5) ด้านการศึกษาและพัฒนา หลายงานวิจัยสนับสนุนให้มีการศึกษาปัญหาพร้อมกับหาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ รวมทั้งให้มีการศึกษาเปรียบเทียบกับวิธีสอนอื่นๆ

6) ด้านการประยุกต์ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน หลายงานวิจัย

สนับสนุนให้นำวิธีสอนต่างๆ ไปประยุกต์ใช้กับการเรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ อาทิเช่น ภาษาฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เยอรมัน จีน หรือนำไปปรับใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ตัวอย่างเช่น ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสังคมศาสตร์

อภิปรายผล

จากการสังเคราะห์งานวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. สภาพการกระจายตัวของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้และระดับชั้นเรียนที่ทำการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ด้านสภาพการกระจายตัวของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน (ร้อยละ 28.31) โดยข้อค้นพบนี้ได้ผลเช่นเดียวกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2532-2542 ของ คณิดา ดอกเขียว (2546) ที่พบว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้วิจัยส่วนใหญ่เลือกทำการวิจัย ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่นเนื่องจากระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังอยู่ระดับต่ำ (กรมวิชาการ. 2540; สุมิตรา อังวัฒนากุล. 2540) ประกอบกับประเทศไทยมีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งจากสภาพจริงในชีวิตประจำวันผู้เรียนมีโอกาใช้ทักษะการฟัง พูด และเขียนน้อยกว่าทักษะการอ่าน โดยผู้เรียนสามารถใช้ทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่างๆ ได้ และทักษะการอ่านยังมีบทบาทมากสำหรับการศึกษาในระดับสูงขึ้นไป เช่น การอ่านบทความวิชาการ หรืองานวิจัยต่างประเทศ จากปัจจัยดังกล่าวจึงทำให้มีการศึกษาและค้นคว้าทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านเป็นจำนวนมากอย่างต่อเนื่องจวบจนปัจจุบัน เพื่อแสวงหาและพัฒนาวิธีสอนและเทคนิคการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพิ่มมากขึ้น และสามารถใช้ทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่พบรองลงมานั้น คือทักษะบูรณาการ (ร้อยละ 15.04) หรือวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ ประกอบกับเทคโนโลยีทางสารสนเทศหรือการสื่อสารในปัจจุบันช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นกับผู้คนทั่วโลกได้อย่างง่ายดาย จึงทำให้มีการทำวิจัยด้านทักษะบูรณาการมีมากรองลงมา

หากพิจารณาถึงทักษะที่มีการทำวิจัยน้อยที่สุดพบว่า ทักษะการฟังมีผู้ศึกษาทำวิจัยน้อยที่สุด โดยพบเพียงร้อยละ 1.77 ซึ่งอาจเป็นเพราะในการจัดการเรียนการสอนไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการฟังโดยเฉพาะมากเท่ากับทักษะอื่นๆ เนื่องจากทักษะการฟังเป็นส่วนหนึ่งของทักษะการพูด ในการฝึกพูดผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกการฟังควบคู่กันไป ดังจะเห็นได้จากข้อค้นพบจาก

สนับสนุนให้นำวิธีสอนต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้กับการเรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ อาทิเช่น ภาษาฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เยอรมัน จีน หรือนำไปปรับใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ตัวอย่างเช่น ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสังคมศาสตร์

อภิปรายผล

จากการสังเคราะห์งานวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. สภาพการกระจายตัวของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้และระดับชั้นเรียนที่ทำการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ด้านสภาพการกระจายตัวของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระหรือทักษะการเรียนรู้พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน (ร้อยละ 28.31) โดยข้อค้นพบนี้ได้ผลเช่นเดียวกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2532-2542 ของ คณิตดา ดอกเขียว (2546) ที่พบว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้วิจัยส่วนใหญ่เลือกทำการวิจัย ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่นเนื่องจากระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังอยู่ระดับต่ำ (กรมวิชาการ. 2540; สุมิตรา อังวัฒนากุล. 2540) ประกอบกับประเทศไทยมีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งจากสภาพจริงในชีวิตประจำวันผู้เรียนมีโอกาใช้ทักษะการฟัง พูด และเขียนน้อยกว่าทักษะการอ่าน โดยผู้เรียนสามารถใช้ทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ได้ และทักษะการอ่านยังมีบทบาทมากสำหรับการศึกษาในระดับสูงขึ้นไป เช่น การอ่านบทความวิชาการ หรืองานวิจัยต่างประเทศ จากปัจจัยดังกล่าวจึงทำให้มีการศึกษาและค้นคว้าทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านเป็นจำนวนมากอย่างต่อเนื่องจวบจนปัจจุบัน เพื่อแสวงหาและพัฒนาวิธีสอนและเทคนิคการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพิ่มมากขึ้นและสามารถใช้ทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่พบรองลงมานั้น คือทักษะบูรณาการ (ร้อยละ 15.04) หรือวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ ประกอบกับเทคโนโลยีทางสารสนเทศหรือการสื่อสารในปัจจุบันช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นกับผู้คนทั่วโลกได้อย่างง่ายดาย จึงทำให้มีการทำวิจัยด้านทักษะบูรณาการมีมากรองลงมา

หากพิจารณาถึงทักษะที่มีการทำวิจัยน้อยที่สุดพบว่า ทักษะการฟังมีผู้ศึกษาทำวิจัยน้อยที่สุด โดยพบเพียงร้อยละ 1.77 ซึ่งอาจเป็นเพราะในการจัดการเรียนการสอนไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการฟังโดยเฉพาะมากเท่ากับทักษะอื่นๆ เนื่องจากทักษะการฟังเป็นส่วนหนึ่งของทักษะการพูด ในการฝึกพูดผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกการฟังควบคู่กันไป ดังจะเห็นได้จากข้อค้นพบจาก

การสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้พบว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการพูด (ร้อยละ 10.62) และทักษะการฟัง-พูด (ร้อยละ 5.31) มากกว่าทักษะการฟัง

สำหรับสภาพการกระจายตัวของงานวิจัยตามระดับชั้นเรียนนั้น หากแบ่งตามช่วงชั้นเรียนระหว่างช่วงชั้นที่ 3 และ 4 พบงานวิจัยที่ทำวิจัยกับผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 3 (ร้อยละ 59.29) มากกว่าช่วงชั้นที่ 4 (ร้อยละ 41.71) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ได้กำหนดหลักสูตรตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนโดยผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 3 เป็นผู้เรียนที่อยู่ในระดับกำลังพัฒนา (Developing Level) เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งหลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง จึงเป็นช่วงชั้นที่เหมาะสมในการปูพื้นฐานที่ดี โดยใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานในการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนตามความถนัดและความสนใจ เพื่อมีทักษะพื้นฐานที่ดีในการเพิ่มพูนความรู้ในระดับช่วงชั้นที่สูงขึ้นไป และหากวิเคราะห์ตามระดับชั้นเรียนในแต่ละช่วงชั้นพบว่า ระดับชั้นเรียนที่มีการทำวิจัยมากที่สุดในช่วงชั้นที่ 3 คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ร้อยละ 23.89) และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ร้อยละ 26.55) ในช่วงชั้นที่ 4 ซึ่งทั้ง สองระดับชั้นนี้เป็นระดับชั้นเรียนเริ่มต้นของทั้งสองช่วงชั้นจึงเหมาะต่อการทำวิจัยเพื่อให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมและมีพื้นฐานความรู้ที่ดีเพื่อการศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป และระดับชั้นเรียนที่มีการทำวิจัยน้อยที่สุดในช่วงชั้นที่ 3 คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ร้อยละ 16.81) และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ร้อยละ 4.42) ซึ่งทั้ง 2 ระดับ นี้เป็นระดับชั้นเรียนสุดท้ายของแต่ละช่วงชั้น เป็นระดับชั้นที่ผู้เรียนต้องเตรียมต่อสู้แข่งขันเพื่อศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป หรือเตรียมตัวเพื่อออกไปประกอบอาชีพ

2. วิธีวิทยาการวิจัยที่ใช้และคุณภาพงานวิจัย

งานวิจัยร้อยละ 36.28 ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองแบบ Non Randomized One Group Pretest-Posttest Design เนื่องจากงานวิจัยส่วนใหญ่ใช้กลุ่มประชากรที่อยู่ในต่างจังหวัด ซึ่งมีข้อจำกัดในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง อาทิเช่น โรงเรียนนั้นมีระดับชั้นเรียนที่ผู้วิจัยต้องการทำวิจัยเพียง 1 ห้อง หรือเป็นห้องเรียนที่มีความพร้อมสำหรับทำการวิจัย ประกอบกับการจัดชั้นเรียนของโรงเรียนตามต่างจังหวัดมีการจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างได้ แบบแผนการวิจัยที่พบรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 31.86 คือ แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design จะเห็นได้ว่าจำนวนงานวิจัยของทั้ง 2 แบบแผนนี้ไม่ต่างกันมากนัก ซึ่งการเลือกใช้แบบแผนการวิจัยใดๆ ขึ้นอยู่ข้อจำกัดต่างๆ หรือความต้องการของผู้วิจัยในเรื่องนั้นๆ

ด้านขนาดกลุ่มตัวอย่าง พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ใช้กลุ่มตัวอย่างระหว่าง 31-40 คน คิดเป็นร้อยละ 29.20 เนื่องจากงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาทำการสังเคราะห์ครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ทำในห้องเรียน ดังนั้นจึงถือว่าจำนวนผู้เรียนดังกล่าวค่อนข้างเหมาะสม เพราะถ้ามีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป จะทำให้การควบคุมตัวแปรทำได้ยาก และถือว่าเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่สอดคล้อง และใกล้เคียงกับการจัดชั้นเรียนในโรงเรียนจริง ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำวิธีสอนในงานวิจัยนั้นๆ ไปปรับใช้ให้สอดคล้องกับจำนวนผู้เรียนในห้องเรียนได้อย่างสะดวก

ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลด้านผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองนั้น งานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 95.58) ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดลองสอน (Pilot study) ซึ่งเป็นการปฏิบัติไปตามแบบแผนการวิจัยอย่างเคร่งครัด สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลด้านผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถทางการเรียน งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้แบบทดสอบหรือแบบวัด คิดเป็นร้อยละ 91.60 ส่วนเครื่องมือประเภทอื่นๆ ได้แก่ แบบประเมิน (ร้อยละ 6.72) แบบสอบถาม (ร้อยละ 0.84) และ แบบสังเกต (ร้อยละ 0.84) เครื่องมือส่วนใหญ่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยการหาค่าความเชื่อมั่น ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก จากผลการวิเคราะห์ประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนี้ แสดงให้เห็นว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่ของงานวิจัยที่นำมาทำการสังเคราะห์ในครั้งนี้ จะได้ผลวิจัยที่ออกมาเป็นข้อมูลเชิงปริมาณที่เป็นผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านทักษะต่างๆ หลังหรือก่อนการทดลอง มีผลวิจัยที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพค่อนข้างน้อย ซึ่งผลวิจัยที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพนั้น ทำให้ผลการวิจัยนั้นๆ มีข้อสนับสนุนมากกว่า 1 แหล่ง ส่งผลให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือและเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่นำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ประสิทธิภาพของวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ จากผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเพื่อนำมาสังเคราะห์เชิงอภิमानนั้น พบวิธีสอนทั้งหมด 8 วิธี ประกอบด้วย 1) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) พบในทักษะการฟัง-พูด มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.72 และพบในทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.92 วิธีนี้เป็นการจัดการสอนที่เน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้าจากบริบทต่างๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยพัฒนาภาษาแบบบูรณาการจากความหมายโดยรวมไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามธรรมชาติ คำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ยึดหลักการทางภาษาเชิงระบบและเชิงจิตวิทยา และจิตวิทยาการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาการกระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง 2) การใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม (Top-Level Structure with Schema Enhancing Activities) พบในทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.71 เป็นการสอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์แผนการเขียนของผู้เขียนประกอบกับการใช้ประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เพื่อโยงทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านนั้นๆ 3) การสอนแบบกว้างขวาง (Extensive Reading) พบในทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.42 เป็นการจัดกิจกรรมการอ่านที่เน้นความหมายของสิ่งที่อ่านโดยรวมมากกว่าความหมายของคำแต่ละคำหรือประโยคแต่ละประโยค 4) วิธี DR-TA (Directed Reading- Thinking Activity) พบในทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.81 เป็นวิธีสอนอ่านที่มุ่งเน้นกระบวนการคิด ตรวจสอบ และกลั่นกรองข้อมูลที่ได้จากการอ่าน 5) การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท (Reciprocal Teaching Technique) พบในทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.18 เป็นวิธีสอนตามแนวการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้เรียน โดยครูเป็นผู้แสดงแบบอย่างการคิดหรือการใช้กลวิธีในการทำ

ความเข้าใจบทอ่านนั้นก่อน ผู้เรียนสังเกตและปฏิบัติตามแบบอย่างนั้น 6) วิธีการอ่านเพื่อการสื่อสาร (Communicative Reading Approach) พบในทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.75 เป็นการจัดการเรียนรู้ที่จัดลำดับขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 7) การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) พบในทักษะการเขียน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.13 วิธีนี้เป็นการสอนภาษาที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมายเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องกับสภาพความเป็นจริงตามสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อมในบริบทของภาษาโดยให้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบหรืออรรถลักษณะประกอบกับประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากต้นแบบของภาษา ทำให้ผู้เรียนเขียนสื่อสารตามรูปแบบภาษาได้ถูกต้อง และ 8) การสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียน CIRC (Co-operative Integrated Reading and Composition) พบในทักษะการอ่าน-เขียน มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.46 เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน มีการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย 4-6 คน แบบคละความสามารถ

วิธีสอนต่างๆ ที่กล่าวมานี้ล้วนมีค่าขนาดอิทธิพลที่ค่อนข้างสูง แต่ละวิธีมีวิธีการหรือเทคนิคที่ต่างกัน แต่การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมของทุกวิธีสอนนั้นใช้แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ เน้นการสื่อความหมายมากกว่าโครงสร้างไวยากรณ์ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ซึ่งแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางที่กำหนดไว้หลักสูตรการเรียนรู้ของไทยในปัจจุบัน และแนวทางนี้ยังคงเป็นแนวทางหลักที่ได้รับความนิยมต่อไปในการจัดการเรียนรู้ภาษาในอนาคต (Richards. 45: 2006)

4. ความสอดคล้องระหว่างแนวทางการจัดการเรียนการสอนของวิธีสอนต่างๆ โดยรวมกับแนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544

จากการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่างานวิจัยในแต่ละทักษะมีการนำวิธีสอนและเทคนิคการสอนที่หลากหลายมาใช้ในการทดลอง ซึ่งแต่ละวิธีนั้นมีจุดเด่นแตกต่างกันไป แต่ในภาพรวมทุกวิธีนั้นมีแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่างานวิจัยทุกเรื่องนั้นได้เลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่มีแนวทางการจัดการเรียนรู้สอดคล้องตามที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งเน้นกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางภาษา และฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองตามมาตรฐานการจัดการเรียนรู้เพื่อผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. การนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้

ผลจากการสังเคราะห์ด้านค่าขนาดอิทธิพลโดยเฉลี่ยมีค่าอยู่ระดับมาก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่นำมาใช้ในงานวิจัยส่วนใหญ่ นั้น มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนมาก ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำผลจากการสังเคราะห์ครั้งนี้ไปประกอบการพิจารณาเลือกวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน รวมทั้งความสามารถของผู้สอน เพื่อจะได้นำวิธีสอนนั้นๆ ไปใช้ได้เกิดประโยชน์สูงสุด

2. การนำไปใช้ในการวิจัย

2.1 จากผลการสังเคราะห์ด้านจำนวนงานวิจัยตามทักษะต่างๆ ที่พบว่าทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีการทำวิจัยน้อยที่สุด ในขณะที่การฟังเป็นทักษะแรกที่สำคัญสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษา เป็นทักษะที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นจึงควรมีการสนับสนุนให้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

2.2 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของงานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 91.00) ใช้แบบทดสอบในการวัดและประเมิน โดยวิเคราะห์ผลออกมาได้ข้อมูลเชิงปริมาณเพียงอย่างเดียว ซึ่งหากมีการเก็บข้อมูลในลักษณะเชิงคุณภาพร่วมด้วย โดยการประเมินตามสภาพจริง อาทิเช่น การใช้แบบบันทึก หรือแบบประเมินตนเอง โดยให้ผู้เรียนบันทึกหรือประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง ระหว่างเรียนจากวิธีสอนและเทคนิคการสอนนั้นๆ ข้อมูลต่างๆ จากแบบบันทึก หรือแบบประเมินนี้จะทำให้ผลการประเมินนั้นมีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น หรืออาจทำให้ได้ผลการวิจัยในแง่มุมต่างๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการสอนจริง หรือการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.3 ผลจากการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะการหาค่าขนาดอิทธิพลเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของวิธีสอนและเทคนิคการสอนการภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนเพียงเท่านั้น ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านอื่นๆ อาทิเช่น งานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยหรือสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การวัดและประเมินผล และเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอน เป็นต้น ซึ่งงานวิจัยต่างๆ เหล่านี้มีส่วนสำคัญในการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นจึงควรมีการรวบรวมสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านอื่นๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2543). รายงานการวิจัย: เรื่องประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544: คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- เกษมา นิลแดง. (2544). การศึกษาพัฒนาการและการสังเคราะห์งานวิจัยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2528-2542. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ออนไลน์.
- กันตรัตน์ ชื่นชมน้อย. (2546). การสร้างแบบฝึกการอ่านจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ออนไลน์.
- กายสิทธิ์ ศรีใจ. (2547). การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ออนไลน์.
- กณิดา ดอกเขียว. (2546). การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีวิเคราะห์อภิमान. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ออนไลน์.
- จาริณี จีรพรชัย. (2547). การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ม. (หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ออนไลน์.

- จินตนา แก้วศรี; และคนอื่นๆ. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ออนไลน์.
- ชฎาพร บรรพพงศ์. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์อภิमान. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ออนไลน์.
- ณรงค์ โพธิ์พุกษานันท์. (2547). ระเบียบวิธีวิจัย. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- ณัฐณี เกียรติพิริยะ; และคนอื่นๆ. (2547). การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของวิทยาลัยปัจจัยด้านตัวนักศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 1 ของสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคเหนือ 4 วิทยาเขตกำแพงเพชร อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (ภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ออนไลน์.
- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2548,กันยายน). การวิเคราะห์อภิमान: หลักการและแนวปฏิบัติ. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 11: 25-42.
- ทวิญญา เนคมานูร์กษ. (2547). การศึกษารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยวิธีสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ออนไลน์.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). การวิเคราะห์อภิमान: Meta Analysis. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นัตยา บุญเรือง. (2547). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอน ภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์อภิमान. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ออนไลน์.
- นิธิกุล สายวิเศษ. (2545). ความคิดเห็นของนักเรียนและความคาดหวังของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม อำเภอเมืองเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ประถมศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ออนไลน์.
- บรรจง น้อยพันธ์. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความคล่องทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 3 (บ้านบ่อ) จังหวัดกาญจนบุรี ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลยุทธ์ทางการสื่อสารและการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ออนไลน์.

- บุปผา ชุมคำ; และคนอื่นๆ. (2547). การพัฒนาทักษะการฟังโดยใช้สื่อมัลติมีเดียชุดนิทานและตำนานพื้นบ้านไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (ภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ออนไลน์.
- เบญจมาศ โกฏเพชร. (2535). โครงการเสนอแนะเพื่อจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง วิทยาลัยเทคนิคชุมพร: แนวคิดจากกรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (ภาษาและสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ออนไลน์.
- ประภาพร ชื้อสุทธิกุล. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์อภิमान. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ออนไลน์.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สูดยอควิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่-การจัดการเรียนรู้อของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- มณฑา พลรักษ์. (2546). ความต้องการการนิเทศการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ออนไลน์.
- มนัส สุวรรณ. (2549). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- ยุพิน สมงาม. (2545). การสังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระหว่างปี พ.ศ. 2531- 2544. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยและประเมิน). อยุธยา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. ออนไลน์.
- เยาวภา เดียวเจริญ. (2546). การใช้เรื่องเล่าในการสอนคำสนธาน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. ออนไลน์.
- วาสนา สวนสีดา. (2548). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC และ วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ออนไลน์.
- วิเศษ เขยกระรินทร์. (2542). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ออนไลน์.

- ศิวาพร บุญประจักษ์. (2550). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธี จัดการ เรียนรู้แบบเน้นกระบวนการและวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยการศึกษา) มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ออนไลน์.
- ศิริยุภา พูลสุวรรณ. (2545,กรกฎาคม-ธันวาคม). บทปริทัศน์บทความเรื่องการเชื่อมโยงองค์ความรู้จากการวิจัยด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ . วิธีวิทยาการวิจัย. 15(3): 326-329.
- ศุภธิดา ศรีวิชัย. (2549). การใช้กลวิธีการเรียนแบบพีแอล เอ เอ็น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ออนไลน์.
- ษมาสิริ โชติกลาง. (2546). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ B-SLIM Model. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน) มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ออนไลน์.
- สมจิตร์ หามาลี. (2540). การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดและการประเมินผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ออนไลน์.
- สายวรุณ บุญคง. (2535,ตุลาคม-พฤศจิกายน). การวิจัยโดยวิธีวิเคราะห์แบบเมตต้า (Meta-analysis) (ตอนที่ 1): ความหมายและความเป็นมา. ข่าวสารวิจัยทางการศึกษา. 16(1): 6-8.
- (2535-2536,ธันวาคม-มกราคม). การวิจัยโดยวิธีวิเคราะห์แบบเมตต้า(Meta-analysis) (ตอนที่ 2): การเตรียมความรู้ขั้นพื้นฐานและขั้นตอนการวิเคราะห์. ข่าวสารวิจัยทางการศึกษา. 16(2): 21-27.
- (2536,กุมภาพันธ์-มีนาคม). การวิจัยโดยวิธีวิเคราะห์แบบเมตต้า (Meta-analysis) (ตอนที่ 3) : การวิเคราะห์ข้อมูล (ต่อ). ข่าวสารวิจัยทางการศึกษา. 16(3): 25-30.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2546). การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวภา ธนะนาวานุกุล. (2535). การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำสันธาน เดียวที่ปรากฏในหนังสือเรียน ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ออนไลน์.

- อำนาจ อิ่มอำไพ. (2546). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนด้วยเทคนิคการวิเคราะห์รูปแบบคำและบริบท*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ออนไลน์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2531ก). *การสังเคราะห์งานวิจัย: การสังเคราะห์งานวิจัย: เชิงปริมาณ เน้นวิธีวิเคราะห์เมตต้า = Research synthesis : a quantitative approach, a meta analysis*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2531ข). *การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะ*. กรุงเทพฯ: ฟีนีซ์พับลิชชิง.
- อาร์เมอร์, เจเรมี. (2547). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. แปลโดย เสาวภา ฉายะบุระกุล. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- Brian, Mullen. (1989). *Advanced BASIC meta-analysis*. Hillsdale, N.J.: Lawrence Erlbaum Associates.
- Brian, Mullen; & Rosenthal, Robert. (1985). *Basic meta-analysis : procedures and programs*. Hillsdale, N.J.: Lawrence Erlbaum Associates.
- Cooper, Harris. (1998). *Synthesizing research: a guide for literature reviews*. Sage: Thousand Oaks.
- Eddy, David M; Hasselblad, Vic; & Shachter, Ross. (1992). *Meta-analysis by the confidence profile method : the statistical synthesis of evidence*. Boston: Academic Press.
- Glass, Gene V.; McGaw, Barry; & Smith, Mary Lee. (1981). *Meta analysis in social research*. Sage: California.
- Hedges, Larry V; & Olkin, Ingram. (1985). *Statistical methods for meta-analysis*. San Diego: Academic Press.
- Lipsey, Mark W.; & Wilson, David B. (2001). *Practical meta-analysis*. Sage: Thousand Oaks, Calif.
- Neuendorf, Kimberly A. (2002). *The content analysis guidebook*. Sage: Thousand Oaks, Calif.
- Richards ,Jack C.; & Renandya Willy A. (2002). *Methodology in language teaching : an anthology of current practice*. Cambridge, UK : Cambridge University Press.
- Slavin Robert E; & Cheung Alan. (2005). *A Synthesis of Research on Language of reading Instruction for English Language Learners*. Review of Education Research. Vol75: No.2: 247-284. online.
- Weber, Robert Philip. (1985). *Basic content analysis*. Sage: Beverly Hills.

ภาคผนวก ก
แบบตรวจสอบรายการ

แบบตรวจสอบรายการ

วัน/ เดือน /ปี...../...../.....
ผู้ตรวจสอบ.....
ลำดับที่.....

คำชี้แจง : ให้ใส่ ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของงานวิจัย

1. เนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัย

- ☐ 1.1 วิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ
- ☐ 1.2 วิธีสอนทักษะการฟัง
- ☐ 1.3 วิธีสอนทักษะการพูด
- ☐ 1.4 วิธีสอนทักษะการฟัง-พูด
- ☐ 1.5 วิธีสอนทักษะการอ่าน
- ☐ 1.6 วิธีสอนทักษะการเขียน
- ☐ 1.7 วิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน
- ☐ 1.8 วิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง
- ☐ 1.9 อื่นๆ (ระบุ).....

2. ประเภทงานวิจัย

- ☐ 2.1 การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research)
- ☐ 2.2 การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) ซึ่งมีการรายงานค่าสถิติดังนี้
 - ☐ 2.2.1 สถิติพื้นฐาน
 - ☐ ค่าเฉลี่ย
 - ☐ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 - ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

☐ 2.2.2 สถิติทดสอบ

☐ t-test

☐ F-test

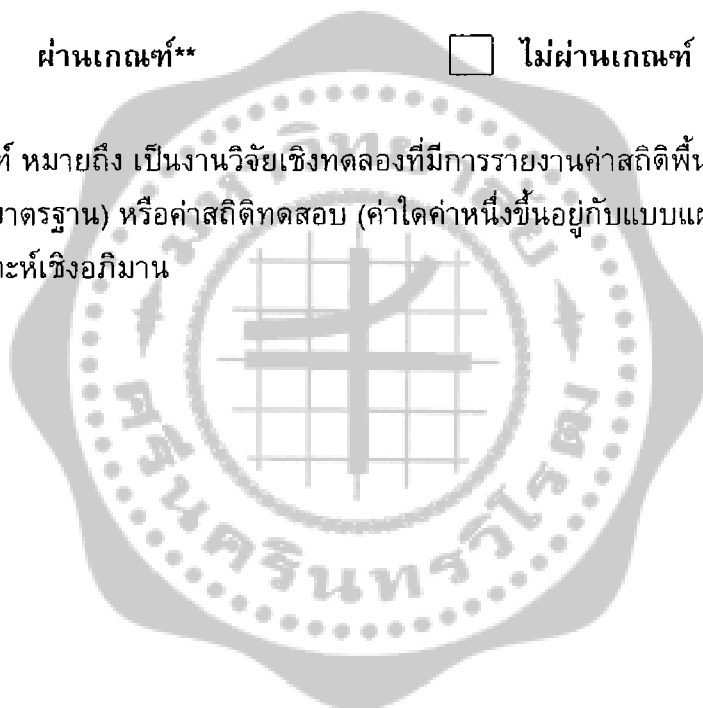
☐ อื่นๆ (ระบุ).....

☐ 2.3 อื่นๆ (ระบุ).....

☐ ผ่านเกณฑ์**

☐ ไม่ผ่านเกณฑ์

**งานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์ หมายถึง เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่มีการรายงานค่าสถิติพื้นฐาน (ทั้งค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) หรือค่าสถิติทดสอบ (ค่าใดค่าหนึ่งขึ้นอยู่กับแบบแผนการวิจัย) เพื่อนำมาใช้ในการสังเคราะห์เชิงอภิमान

ภาคผนวก ข
แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

วัน/ เดือน /ปี...../...../.....
ผู้สรุป.....
ลำดับที่.....

คำชี้แจง : ให้ใส่ ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของงานวิจัยและเติมข้อความในช่องว่าง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

- 1. ชื่องานวิจัย
.....
- 2. ชื่อ-สกุลผู้วิจัย
.....
- 3. สถาบันที่ผลิตงานวิจัย
.....
สาขา.....ปีการศึกษา.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของงานวิจัย

- 4. ความมุ่งหมายของการวิจัย
 - 4.1.....
 - 4.2.....
 - 4.3.....
 - 4.4.....
 - 4.5.....

7.2 ตัวแปรตาม มีตัว ได้แก่

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....

ตัวแปรลำดับที่	นิยามศัพท์เฉพาะ
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	

8. ระดับชั้นที่ทำวิจัย

- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 4
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 5
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 6

9. เนื้อหาสาระหรือทักษะที่ทำการวิจัย

- ☐ 9.1 วิธีสอนหรือเทคนิคการสอนทักษะบูรณาการ
- ☐ 9.2 วิธีสอนทักษะการฟัง
- ☐ 9.3 วิธีสอนทักษะการพูด
- ☐ 9.4 วิธีสอนทักษะการฟัง-พูด
- ☐ 9.5 วิธีสอนทักษะการอ่าน
- ☐ 9.6 วิธีสอนทักษะการเขียน
- ☐ 9.7 วิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน
- ☐ 9.8 วิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง
- ☐ 9.9 อื่นๆ (ระบุ).....

10. แบบแผนการวิจัย (กรณีเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง)

- ☐ Randomized Pretest-Posttest Design
- ☐ Randomized Posttest Only Design
- ☐ Randomized One Group Pretest-Posttest Design
- ☐ Randomized One Group Posttest Only Design
- ☐ Non Randomized Pretest-Posttest Design
- ☐ Non Randomized Posttest Only Design
- ☐ Factorial Design
- ☐ Solomon Four Group Design
- ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

11. ประชากร / กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ

11.1 ประชากร คือ.....จำนวน.....คน

11.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ.....จำนวน.....คน

11.3 กรณีที่เป็นการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มทดลองกลุ่ม กลุ่มละ.....คน รวม.....คน

กลุ่มควบคุมกลุ่ม กลุ่มละ.....คน รวม.....คน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง.....

12. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

- ☐ 12.1 มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
 - ☐ แบบง่าย (Simple Random Sampling)
 - ☐ แบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)
 - ☐ แบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)
 - ☐ แบบสัดส่วน (Proportion Random Sampling)
 - ☐ แบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)
 - ☐ แบบการเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)
 - ☐ อื่นๆ (ระบุ)
- ☐ 12.2 ไม่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
 - ☐ ใช้ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง
 - ☐ อาสาสมัคร
 - ☐ อื่นๆ (ระบุ)

13. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประเภทของเครื่องมือ	ตัวแปรที่วัด	ลักษณะเครื่องมือ	การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ					
			ความเชื่อมั่น	ความเที่ยงตรง	ความยากง่าย	อำนาจจำแนก	ผู้เชี่ยวชาญ	อื่นๆ (ระบุ)
แผนการจัดการเรียนรู้								
แบบทดสอบ								
แบบสัมภาษณ์								
แบบสอบถาม								
แบบสังเกต								
อื่นๆ(ระบุ).....								

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

14. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

15. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

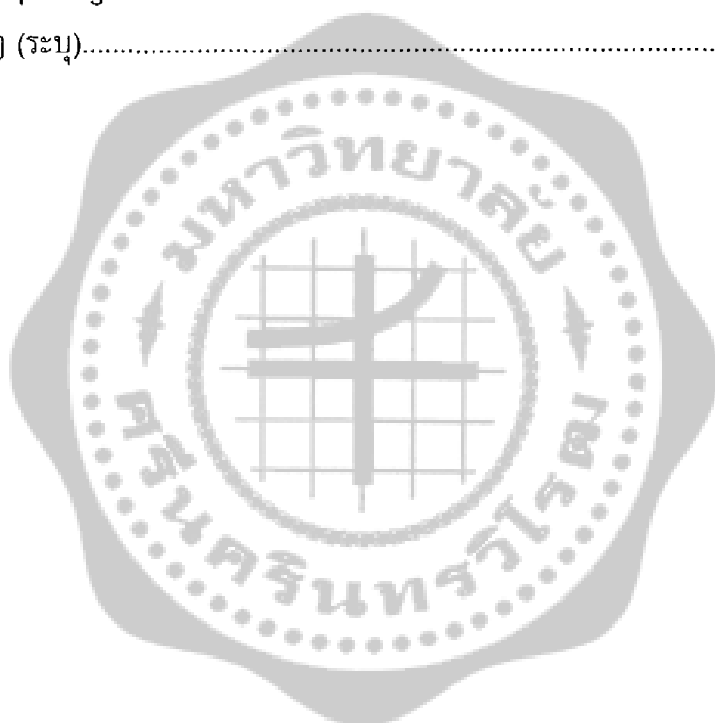
15.1 สถิติพื้นฐาน

- ☐ ร้อยละ
- ☐ มัธยฐาน
- ☐ พิสัย
- ☐ ความแปรปรวน
- ☐ ค่าเฉลี่ย
- ☐ ฐานนิยม
- ☐ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

15.2 สถิติทดสอบ

- ☐ t-test
- ☐ F-test
- ☐ Z-test
- ☐ X^2 -test
- ☐ ANOVA
- ☐ ANCOVA
- ☐ MANOVA
- ☐ Correlation
- ☐ Multiple regression
- ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

16. ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์

งานวิจัยเชิงทดลอง

ตัวแปรตาม	ค่าสถิติพื้นฐาน		ค่าสถิติทดสอบ (ในกรณีไม่มีสถิติพื้นฐาน)	ค่าขนาด** อิทธิพล(d)	หมายเหตุ
	$\bar{X}$	S.D.			
ตัวที่ 1 ชื่อ					
กลุ่มทดลอง 1.....					
กลุ่มควบคุม					
กลุ่มทดลอง 2.....					
กลุ่มควบคุม					
ตัวที่ 2 ชื่อ					
กลุ่มทดลอง 1.....					
กลุ่มควบคุม					
กลุ่มทดลอง 2.....					
กลุ่มควบคุม					
ตัวที่ 3 ชื่อ					
กลุ่มทดลอง 1.....					
กลุ่มควบคุม					
กลุ่มทดลอง 2.....					
กลุ่มควบคุม					

**ค่าขนาดอิทธิพลเป็นค่าดัชนีมาตรฐานที่จะนำมาใช้ในการสังเคราะห์เชิงปริมาณโดยคำนวณจากค่าสถิติพื้นฐานหรือค่าสถิติทดสอบของการวิเคราะห์ผลการวิจัยจากงานวิจัยเชิงทดลองแต่ละเรื่อง ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาคำนวณและเติมข้อมูลในส่วนนี้ภายหลัง

17. ข้อค้นพบในงานวิจัย / ผลการวิจัย

[illegible]

18. การอภิปรายผล

19. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

[illegible]

ภาคผนวก ค
ตารางแสดงค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยแต่ละเรื่อง

ตารางแสดงค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ ในทักษะต่าง ๆ

หมายเหตุ : -ขนาดอิทธิพล* งานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
-ขนาดอิทธิพล งานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ลำดับ ที่	เทคนิค/วิธีสอน	เนื้อหา สาระ/ ทักษะ	ผู้วิจัย	N	$\bar{X}_E/\bar{X}_1$	$\bar{X}_C/\bar{X}_2$	S_C/S_2	t	d
1	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่1)	ฟัง-พูด	นภาพร (2547)	87	10.28	8.77	2.89	-	0.62*
2	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่1)	ฟัง-พูด	สุจิตตรา (2547)	96	15.08	14.29	-	8.04	1.64*
3	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่2)	ฟัง-พูด	วราพร (2550)	60	56.20	53.40	7.92	-	0.35*
$\bar{d} = 0.72$									
4	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่1)	อ่าน	จิตมณี (2545)	84	8.12	4.64	4.14	-	0.90*
5	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่1)	อ่าน	วิวัฒนา (2547)	60	24.43	23.95	5.11	-	0.09*
6	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่1)	อ่าน	นภาพร (2547)	87	10.09	7.18	5.96	-	1.27*

(ต่อ)

ลำดับ ที่	เทคนิค/วิธีสอน	เนื้อหา สาระ/ ทักษะ	ผู้วิจัย	N	$\bar{X}_E/\bar{X}_1$	$\bar{X}_C/\bar{X}_2$	S_C/S_2	t	d
7	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่ 1)	อ่าน	สุจิต ตรา (2547)	96	13.67	12.17	-	9.02	1.84*
8	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่ 2)	อ่าน	เพ็ญ ลักษณ์ (2545)	100	27.74	23.04	3.70	-	0.74*
9	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่ 2)	อ่าน	อเนก (2548)	80	31.00	23.10	8.12	-	1.82*
10	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่ 2)	อ่าน	วราพร (2550)	60	14.13	13.30	3.59	-	0.23*
$\bar{d} = 0.92$									
11	การฝึกใช้ความรู้ เดิมโดยใช้เทคนิค โครงสร้างระดับ ยอด	อ่าน	นฤมล (2545)	70	23.71	21.11	2.57	-	0.61*

(ต่อ)

ลำดับ ที่	เทคนิค/วิธีสอน	เนื้อหา สาระ/ ทักษะ	ผู้วิจัย	N	$\bar{X}_E/\bar{X}_1$	$\bar{X}_C/\bar{X}_2$	S_C/S_2	t	d
12	การใช้โครงสร้าง ระดับยอดประกอบ กับกิจกรรม เสริมสร้าง ประสบการณ์เดิม	อ่าน	พระมหา สนิท (2549)	63	30.55	28.30	-	3.22	0.79*
$\bar{d} = 0.71$									
13	การสอนแบบ กว้างขวาง	อ่าน	จักริน (2545)	33	19.00	14.42	4.29	-	1.70
14	การสอนแบบ กว้างขวาง	อ่าน	ภักธีรา (2546)	33	10.85	6.69	3.65	-	1.14
$\bar{d} = 1.42$									
15	วิธี DR-TA	อ่าน	ทัศนีย์ (2546)	72	32.00	24.09	4.49	-	1.76*
16	วิธี DR-TA	อ่าน	เสาวภา (2546)	34	16.11	9.41	3.62	-	1.85
$\bar{d} = 1.81$									
17	การสอนแบบ แลกเปลี่ยน บทบาท	อ่าน	นันทกา (2546)	90	19.91	16.31	3.29	-	1.09*
18	การสอนแบบ แลกเปลี่ยน บทบาท	อ่าน	ธนัชพร (2549)	30	19.67	13.73	4.71	-	1.26
$\bar{d} = 1.18$									
19	วิธีสอนอ่านเพื่อ การสื่อสาร	อ่าน	วาสนา (2548)	64	18.72	15.16	4.30	-	0.83*

ภาคผนวก ง
รายชื่อวิทยานิพนธ์

รายชื่อวิทยานิพนธ์

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
1	จิตินันท์ ประทุมนันท์ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่าน ภาษาอังกฤษและความคงทนในการ จำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 5 โรงเรียนบรมราชินีนาถวิทยาลัย ที่มี ความสามารถภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยวิธีสอนอ่านแบบ MIA	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
2	ทองคำ พานจันทร์ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะที่สอนโดยใช้ เพลงกับการสอนแบบปกติ	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
3	ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ (สาขาวิชาหลักสูตร และการนิเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน แบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียน กับ การสอนแบบปกติ	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
4	สมร ปาโท (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟัง- พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารและ วิธีการสอนตามคู่มือครู	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
4	สมร ปาโท (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟัง- พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารและ วิธีการสอนตามคู่มือครู	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
5	สรวงกรณ์ ชัยศิริพานิช (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ อ่าน-เขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารและการสอน ตามคู่มือครูของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาที่ 4 โรงเรียนยอแซฟ อุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
6	อมรศรี แสงส่องฟ้า (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบความเข้าใจและ แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดทะเลบก อำเภอกำ แพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่ได้รับ การสอนด้วยวิธี KWL-PLUS กับ การสอนตามคู่มือครู	2545	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
7	กิงเพชร ป้องแก้ว (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถในการ อ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฝึก กระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญา โดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
8	จารุวรรณ อำนวยสมบัติ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถ ทางการเรียนและความเชื่อมั่นใน ตนเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอน ด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
9	จิตมณี อะเมกอง (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและ ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอน แบบเดิม	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
10	นฤมล เลียบสวัสดิ์ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความเข้าใจในการ อ่านและเจตคติในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการอ่านด้วย การฝึกใช้ความรู้เดิมโดยใช้เทคนิค โครงสร้างระดับยอด กับวิธีสอนอ่าน ตามคู่มือครู	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
11	เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความเข้าใจในการ อ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทาง อารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับ การสอนแบบเดิม	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
12	สมสมัย วิสูตรจุรา (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการ เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน เขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบ อรรถฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือ ครู	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
13	สิริमान ยวโสภีร์ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎี การสอนแบบอรรถฐาน และการสอน แบบเดิม	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
14	สุจิตรา เวทยาวงศ์ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและ ความสนใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน ด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ STAD กับการสอนตามคู่มือครู	2545	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
15	กุลกันยา สิมารักษ์ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทาง สังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถ ทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและ ความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
16	จักริน โพธิ์ทอง (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การสอนอ่านแบบกว้างขวางเพื่อ ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษ การรู้คำศัพท์ และ ทัศนคติเชิงบวกต่อการอ่านของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
17	ทวีพร สุขแสง (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้จินตภาพเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ และเจตคติของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
18	นิคม โทะลงธง (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	แบบฝึกที่เน้นตัวป้อนเข้าหรือตัวป้อน ออกทางภาษาในการเรียนรู้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
19	ปนัดดา จินประชา (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อ ลดความวิตกกังวลในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
20	ปัญฐาน์ รินง้าว (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดย มีวิทัศน์ประกอบเพื่อส่งเสริมทักษะ การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
21	ปิยะมาศ ดิงหมาย (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การพัฒนาความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และ แรงจูงใจในการเรียนโดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้ตามแนวคิดสร้างสรรค์ ความรู้และมนุษยนิยมแนวใหม่	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
22	ศรีนวล บุญธรรม (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การส่งเสริมความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วย ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีการเรียนรู้ภาระงานที่ใช้ ความรู้เป็นฐาน	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
23	โคภิชร์ อุดม (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้วิธีการสอนแบบ พี คิว ไฟว์ อาร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการ เขียนย่อความภาษาอังกฤษและการ คิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
24	สังวาลย์ ข่ายแก้ว (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอน เนื้อหาสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษและความ ตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อมของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
25	อารี บรรพตทอง (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการเพื่อ เพิ่มพูนความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	2545	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
26	อัจฉริยาภรณ์ ดวงใจ (สาขาวิชา หลักสูตรและการ สอน)	ผลการใช้แฟ้มสะสมงานในการเรียน การสอนและการประเมินผลวิชา ภาษาอังกฤษต่อความสามารถใน การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2545	มหาวิทยาลัย นเรศวร
27	กังวานรัตน์ อัฒพันธ์ (สาขาวิชา ภาษาศาสตร์ ประยุกต์)	ผลของการใช้เกมต่อการเสริมความรู้ ไวยากรณ์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียน วิทยาศาสตร์ โรงเรียนนวมินทราชูทิศ ทักษิณ สงขลา	2545	มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์
28	รวีพล อุ่นลอย	ผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองเรือ วิทยา จังหวัดขอนแก่น	2546	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
29	กุลศรี ฉายโชติเจริญ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการ เรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแนว สื่อสารและการเรียนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษแนวดั้งเดิม ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพรงมะเดื่อวิทยาคม นครปฐม	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
30	ทัศนีย์ ยอดวิทยา (สาขาวิชา การสอนภาษา อังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบความเข้าใจและ แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี DR-TA กับ การสอนอ่านตามคู่มือครู โรงเรียน คลองหนองใหญ่ กรุงเทพมหานคร	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
31	นันทกา เหล็งสุดใจ (สาขาวิชา การสอนภาษา อังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบความสามารถในการ อ่านจับใจความภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ จังหวัด สมุทรสาคร ที่เรียนโดยวิธีสอนอ่าน แบบแลกเปลี่ยนบทบาทกับวิธีสอน ตามคู่มือครู	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
32	ประเทือง ใจหาญ (สาขาวิชา การสอนภาษา อังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบความสามารถด้าน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และ ไม่ใช้กิจกรรมการละคร	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
33	พระมหาสุพล ทองพริ้ม (สาขาวิชา การสอนภาษา อังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถในการอ่านและการ เขียนภาษาอังกฤษและความสนใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอ้อมน้อยโสภณชนูปถัมภ์ อำเภอกระทุ่มแบนจังหวัด สมุทรสาคร ที่ได้รับการสอนด้วย วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตาม คู่มือครู	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
34	สุพรรณรัตน์ วังใน (สาขาวิชา การสอนภาษา อังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้ กิจกรรมสื่อสารของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยม สาธิตสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
35	อำนาจ อิมอำไพ (สาขาวิชาหลักสูตร และการนิเทศ)	การเปรียบเทียบความสามารถใน การเรียนรู้คำศัพท์ยากของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลัง เรียนด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ รูปแบบคำและบริบท	2546	มหาวิทยาลัย ศิลปากร

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
36	กรรณิการ์ กาญจน์ดา (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติตาม แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ ฟัง พูด ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
37	จตุพร เพชรแก้ว (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กลวิธีลิ้นซ์เพื่อเพิ่มพูน ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทนในการจำและการ ความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
38	ชีวัน บุญตัน (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อน ช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษ และการ มองเห็นคุณค่าในตนเองของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
39	ธนากร ขำศรี (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การส่งเสริมความสามารถในการ เขียนย่อความภาษาอังกฤษและ ทัศนคติเชิงบวกของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยเทคนิคการ สอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
40	ภัทธีรา มณีเลิศ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การเพิ่มพูนความเข้าใจ และ ความเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่2โดย การอ่านแบบกว้างขวาง	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
41	รุ่งรัตน์ มอทะเล (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้การสอนแบบชักชวนเสริม ด้วยการสอนแบบสร้างสรรค์องค์ ความรู้นิยม เพื่อส่งเสริม ความสามารถทางการพูดและลด ความวิตกกังวลของผู้เรียน	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
42	วรศิริ บุญเชื้อ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การพัฒนาความสามารถทางการ พูดภาษาอังกฤษและความรู้ วัฒนธรรมไทย ของนักเรียน นานาชาติ โดยใช้การสอนแบบ เชื่อมโยง	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
43	ศิริรัตน์ เชื่อนแก้ว (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมแผนผัง ความสัมพันธ์ของเรื่องตามแนว ทฤษฎีมนุษยนิยมแนวใหม่เพื่อ เพิ่มพูนความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและการใช้เหตุผลเชิง จริยธรรม	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
44	สลิลลา พันชนะ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กลวิธีที่เน้นการตั้งคำถามเพื่อ ส่งเสริมความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ และการแก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์	2546	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
45	พรชัย นาชัยเวียง (สาขาวิชา หลักสูตรและ การสอน)	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ 4MAT ระดับชั้นมัธยมศึกษา	2546	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
46	เสาวภา นันทกิจ (สาขาวิชา หลักสูตรและการ สอน)	ผลสัมฤทธิ์ของการสอนอ่านจับ ใจความภาษาอังกฤษ สำหรับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1	2546	มหาวิทยาลัย บูรพา
47	ทวิญญา เนคมา นุรักษ์ (สาขาวิชา เทคโนโลยี การศึกษา)	การศึกษารูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยวิธีสตอรี่ไลน์สำหรับนักเรียน ในช่วงชั้นที่ 3	2547	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
48	ภัทธร หรุ่นเลิศ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอน อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้โครงสร้างเล่าเรื่อง กับการ สอนโดยวิธีการแปลของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร	2547	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
49	นภาพร กุลเรืองทรัพย์ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการ เรียนและการปรับตัว ของนักเรียน และการปรับตัวของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบ ที่ 1) กับการสอนแบบเดิม	2547	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
50	ลัดดาวัลย์ อาร์มพร (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัด พระนครศรีอยุธยา	2547	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
51	วรีพร ชาดิชนะ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบ การแก้ปัญหาที่มีต่อความสามารถใน การอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนชุมแพศึกษา จังหวัด ขอนแก่น	2547	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
52	วัฒนา กิจไพบูลย์พันธ์ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความเข้าใจในการ อ่านภาษาอังกฤษและความคิด สร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)กับการสอนตามคู่มือครู	2547	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
53	สุจารี มีแดนไผ่ (สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ)	การเปรียบเทียบผลการอ่านจับ ใจความภาษาอังกฤษแก่เด็กที่มี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โดยวิธีสอนแบบ SQ3R และวิธี สอนตามคู่มือครู	2547	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
54	สุจิตตรา สิงห์การ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษและพฤติกรรมด้าน ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู	2547	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
55	กายสิทธิ์ ศรีใจ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัย เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นใน ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
56	จตุภาณี เพิ่มทันจิตต์ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้บทกวีเพื่อส่งเสริม ความสามารถทางการอ่าน และการ เขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
57	เฉลิมพล ณ เชียงใหม่ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้แผนภูมิโน้ตค้นเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษและการเขียน สรุปความของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
58	ดรชนี หล่อวัฒนา (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษาแบบ องค์รวมเพื่อเพิ่มพูนทักษะ ภาษาอังกฤษ และทักษะการคิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
59	นิลุบล จิตต์มัน (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การพัฒนาความสามารถทางการ พูดภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยการ เรียนรู้แบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับ ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
60	ลลิตา วิบูลวิจริยกุล (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่เน้น ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเพิ่มพูน ความสามารถทางการพูดนำเสนอ เป็นภาษาอังกฤษ และความ ตระหนักในภูมิปัญญาท้องถิ่น	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
61	วราวุธ สุทธจิตต์ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การสอนฟังที่เน้นกลวิธีเพื่อพัฒนา ความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษและกลวิธีการฟังของ นักเรียน	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
62	สุภาพร มโนวงศ์ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้บทสนทนาจากภาพการ์ตูน เพื่อส่งเสริมความเข้าใจ ภาษาอังกฤษตามความหมายใน บริบทของการใช้และการรู้คำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
63	อาภรณ์ชนิต แสงสังข์ (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้ภาพยนตร์การ์ตูนประกอบ ตัวอักษรบรรยายเพื่อส่งเสริมการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การ ฟังเพื่อความเข้าใจ และจริยธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2547	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
64	วินัย ชินบุตร (สาขาวิชา หลักสูตรและการ สอน)	การพัฒนาทักษะการอ่านและการ เขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แผนภูมิ กราฟิก	2547	มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
65	สุทัศน์ สังคะพันธ์ (สาขาวิชา หลักสูตรและการ สอน)	การพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้วิธีสอนแบบกลุ่มร่วมมือกัน ทางการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2547	มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
66	ปัทมา จันทร์เพชร (สาขาวิชาการ สอนภาษา อังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ)	เทคนิคการสอนคำศัพท์ให้มี ประสิทธิภาพโดยใช้การเล่านิทาน	2547	มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี
67	พนวนา พัฒนาอุดมสินคำ (สาขาวิชา หลักสูตรและการ นิเทศ)	การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชา ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนด้วยรูปแบบ การสอนของฮันเดอร์และวิธีสอนแบบ 3Ps	2548	มหาวิทยาลัย ศิลปากร

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
68	ภาวดี จิตตามัย (สาขาวิชา หลักสูตรและการ นิเทศ)	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้ด้วย วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC และจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนเพื่อการ สื่อสารแบบ 3Ps	2548	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
69	มยุรา คล่องแคล่ว (สาขาวิชา หลักสูตรและการ นิเทศ)	การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและ พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอน ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้	2548	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
70	วาสนา สอนสีดา (สาขาวิชา หลักสูตรและการ นิเทศ)	การเปรียบเทียบความสามารถด้าน การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกัน เทคนิค CIRC และวิธีสอนอ่านเพื่อ การสื่อสาร	2548	มหาวิทยาลัย ศิลปากร
71	วิไล ดันเสียงสม (สาขาวิชา หลักสูตรและการ นิเทศ)	การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร	2548	มหาวิทยาลัย ศิลปากร

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
72	จิตรชัย อภิวันท์สนอง (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถใน การอ่าน ความสามารถในการเขียน และแรงจูงใจในการเรียน วิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน ด้วยวิธีการสอนตามแนว ทฤษฎี การ สอนภาษา แบบอรรถฐานกับวิธีการ สอนตามคู่มือครู	2548	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
73	ปรีศณีย์ ไวยประดิษฐ์วงศ์ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ อังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	ผลการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จใน การพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระ หฤทัยดอนเมือง กรุงเทพมหานคร	2548	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
74	พระสมประสงค์ คูพรมมี (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ ข้อความต่อเนื่องของ สามเณรชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบ ที่ 1) กับการสอนแบบเดิม	2548	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
75	เอนก หิรัญสถิตย์ (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถ ทางการอ่าน เจตคติต่อการอ่าน ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการ เรียนรู้อันพึงประสงค์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม	2548	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
76	จินตนา เดชะประทุมวัน (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ ของนักเรียนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติ ต่อการอ่านของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6	2548	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
77	ธีราพร แซ่แห้ว (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับข้อมูล อินเทอร์เน็ตในการพัฒนา ความสามารถทางการเขียน ภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวล ในชั้นเรียนของผู้เรียน	2548	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
78	พรนิภา บรรจงมณี (สาขาวิชา การสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้เทคนิค เอสคิวโฟร์อาร์ เพื่อ ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและการคิดไตร่ตรอง ของผู้เรียน	2548	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
79	เกษศิริรินทร์ อ้วนภักดี (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การใช้เกมเพื่อพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1	2548	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
80	นัฐกานต์ คำเรืองศรี (สาขาวิชาการ ประถมศึกษา)	การศึกษาผลการเรียนสาระการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1) โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ กันเรียนรู้	2548	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
81	รักษ์สุตา ทรัพย์มาก (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การพัฒนาทักษะการอ่านและการ เขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบ ผสมผสาน (CIRC) และการ ประเมินตามสภาพจริง	2548	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
82	จันทร์ฉาย เศษแสงศรี (สาขาวิชาการวิจัย การศึกษา)	การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนบูรณาการแบบสห วิทยาการ	2548	มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
83	เพิ่มสุข จันทร์ขอนแก่น (สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา)	ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม แนววัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT ที่มี ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	2548	มหาวิทยาลัย มหาสารคาม

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
84	กันทิมา หงส์ทอง (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ)	การพัฒนาทักษะการอ่านแบบสรุป ความของนักเรียนไทยโดยใช้วิธีการ สอนแบบเรียนร่วมในรายวิชาการ อ่านเชิงวิเคราะห์ : กรณีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนท่า โพธิ์ศรีพิทยฯ จังหวัดอุบลราชธานี	2548	มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี
85	จิราภรณ์ เกตุแก้ว (สาขาวิชา หลักสูตรและการ สอน)	การใช้แผนลำดับความคิดในการ พัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2549	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
86	ภักธีรมา ไชยสิทธิ์ (สาขาวิชา หลักสูตรและการ สอน)	ผลของการคิดอย่างมีวิจารณญาณที่ มีต่อความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	2549	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
87	ธนัชพร ก้อนพันธ์ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การเปรียบเทียบการสอนแบบ แลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างครูกับ นักเรียนกับวิธีสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารในการพัฒนาความสามารถใน การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความ เข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	2549	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
88	พระมหาสนิท บุญอ่อน (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความเข้าใจในการ อ่านความสามารถในการเขียนและ ความสนใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระ ปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน ด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู	2549	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
89	ศิริวรรณ มาลัย (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถในการ ฟัง-การพูดและความเชื่อมั่นในตนเอง ต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวันกับการ สอนตามคู่มือครู	2549	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
90	ชนิดา ศรีสอง เมือง (สาขาวิชาการ สอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กลวิธีการเรียนแบบ พี แอล เอ เอ็น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการ อ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการ เขียนย่อความของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	2549	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
91	ศุภริดา ศรีวิชัย (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้โครงสร้างระดับยอดและ กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อ ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและ ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ	2549	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
92	บุญฤทธิ์ ปิยะศรี (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อตาม สภาพจริง	2549	มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
93	กาญจนา ภาคพาไชย (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ)	การสอนโครงสร้างประโยคด้วย ตัวพิมพ์ที่เด่นชัด	2549	มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี
94	วัชรภรณ์ แคนเกาว์ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ)	ผลของการใช้ผังมโนทัศน์ในการ อ่านเรื่องเพื่อความเข้าใจของ นักเรียนไทย	2549	มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
95	อุ้นเรือน เนื่องจำนง (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	ผลการใช้วิธีการสอนเขียนแบบ เน้นกระบวนการที่มีต่อ ความสามารถทางการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน เบญจมราชรังสฤษฎิ์ 2	2549	มหาวิทยาลัย บูรพา
96	กัญณภัทร นิธิศวรรภากุล (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถทาง พหุปัญญาของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)กับการสอนแบบเดิม	2550	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
97	ชนิษฐา นาคน้อย (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษใน ฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วย โครงการที่มีต่อความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระ ศรีนครินทร์ กำแพงเพชร	2550	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
98	รัตนา เจงพิบูลพงศ์ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	ผลของการสอนอ่านโดยใช้กลวิธี KWL-Plus ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และ แรงจูงใจในการอ่านของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	2550	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
99	วราพร ทองจีน. (สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา)	การเปรียบเทียบความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษ ความคิด สร้างสรรค์ทางภาษาการ เปรียบเทียบความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษ ความคิด สร้างสรรค์ทางภาษา และความ เชื่อมั่นในตนเองในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม	2550	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
100	สุดใจ จันทรคง (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ ในฐานะ ภาษาต่างประเทศ)	ผลของการฝึกกลวิธีอภิปัญญาที่มี ต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนบางกะปิ	2550	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
101	เบญจภรณ์ ศรีจันทร์ภาศ (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การบูรณาการแนวคิดสร้างสรรค์ ความรู้และการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความฉลาดทางอารมณ์ของ นักเรียนระดับก้าวหน้า	2550	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
102	ปิ่นประภา โสจินดา (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้โฟร์แมทซิสเต็มเพื่อส่งเสริม ความคิดรวบยอดและการเขียน ภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์	2550	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
103	พระจักรพงษ์ ทะระมา (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การบูรณาการการสอนไวยากรณ์ ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษและความรู้ด้าน ไวยากรณ์ของนักเรียนในระดับ ก้าวหน้า	2550	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
104	วิลาวัลย์ บุญชุม (สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ)	การใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อ ส่งเสริมความสารถด้านการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและปฏิสัมพันธ์ในชั้น เรียนของนักเรียนชาวไทยภูเขา	2550	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
105	จันทิwa ศรีมะโสมนาม (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การใช้เกมเพื่อพัฒนาทักษะภาษา เพื่อการสื่อสารของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	2550	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
106	เพลินพิศ สุปัญญาบุตร (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน เพื่อความเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1) โดยใช้กลวิธี Scanning และ Skimming	2550	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
107	คำมูล งอกบุงคล้า (สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ)	การวิจัยเชิงปฏิบัติการเรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมโครงงาน	2550	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
108	ราเมศวร์ มูลแว (สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ)	การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษแบบอนุเฉทของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้งานเป็นฐาน	2550	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น
109	จิตินันท์ กล้ารบ (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การเปรียบเทียบผลการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีอุปนัยและวิธีนัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	2550	มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
110	อนุชิต จันทป	การสอน Article โดยใช้แนวคิด Generic and Assumed Shared and Non-shared Knowledge of the Referent: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม จังหวัดอุบลราชธานี	2550	มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี
111	ธัญพร ประครองศรี (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีสอนแบบโครงงาน	2550	มหาวิทยาลัย บูรพา

(ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล ผู้วิจัย	ชื่องานวิจัย	ปี การศึกษา (พ.ศ.)	สถาบันการศึกษา
112	นารถดี สุทนต์ (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	การเปรียบเทียบความสามารถใน การอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ ได้รับการสอนโดยวิธีโคลซและวิธีซี ไอ อาร์ ซี	2550	มหาวิทยาลัย บูรพา
113	อุษุพร บถพิบูลย์ (สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน)	ผลของวิธีการสอนแบบ MIA ที่มี ต่อความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษและพฤติกรรมในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเดชะปัตตนิยานุกูล จังหวัดปัตตานี	2550	มหาวิทยาลัย ทักษิณ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว นิตย์ เนียงน้อย
วันเดือนปีเกิด	20 มีนาคม 2526
สถานที่เกิด	ชัยนาท
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	28/724 ม. 2 ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี 12120
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์พิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ปทุมธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนจันทร์ฉายวิทยา นครสวรรค์
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสตรีนครสวรรค์ นครสวรรค์
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสตรีนครสวรรค์ นครสวรรค์
พ.ศ. 2548	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทบริหารการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม
พ.ศ. 2553	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร